

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sensiz Yaz Glmaz

Jenny Han

*Sevdiğim Tüm Erkeklerle
seninle yazarı*

kitapyurdu.com
PEGASUS

sensiz yaz olmaz

BİRİNE İLK AŞKIMI VERDİM.
DİĞERİNE İLK ÖPÜCÜĞÜMÜ.
ÜÇÜMÜZÜ AYIRMAYA
BİR MEVSİMDEN FAZLASI GEREK.

Belly, yaza kadar günleri sayar, Cousins Sahili'ne gidip Conrad ve Jeremiah ile buluşacağı günleri ipe çekerdi. Bu yıl hariç. Çünkü bir zamanlar iyi ve doğru olan ne varsa artık altüst oldu. Belly yazın gelmesini hiç istemiyor. Ancak Jeremiah arayıp Conrad'ın ortadan kaybolduğunu söylediğinde, Belly, işleri bir kez daha yoluna koyması gerektiğini anlıyor. Ve bunun tek yolu hep birlikte yazlığa gitmeleri; eskisi gibi. Çünkü bu yaz gerçekten de son yaz olacaksa, başladığı yerde bitmeli. Cousins Sahili'nde...

JENNY HAN, Richmond, Virginia'da doğdu ve University of North Carolina'da yaratıcı yazarlık okudu. New York'ta yaşıyor. Yazarla ilgili ayrıntılı bilgiye dearjennyhan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

ARTEMIS

Kapak Tasarımı: photoRepublic, 2017
Kapak Görseli: Shutterstock

s e n
s i z
yaz
o l
m a z

JENNY HAN

İngilizceden Çeviren: Banu TAYLAN ÖĞÜDÜCÜ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/588
ABG/292
AC/913
A/55

SENSİZ YAZ OLMAZ

Jenny Han

Orijinal Adı: *It's Not Summer Without You*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Banu Taylan Öğüdücü
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Ağustos 2017
ISBN: 978 - 605 - 304 - 289 - 1
Sertifika No: 10905

Jenny Han © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ya da yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 513 34 20 - 21 Faks: [212] 512 33 76
e - posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemhane Sokak No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

s e n
s i z
yaz
o |
m a z

JENNY HAN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

J + S sonsuza kadar

Birinci Bölüm

2 TEMMUZ

Cousins'da sıcak bir yaz günüydü. Yüzümde bir dergiyle havuzun yanında uzanmıştım. Annem ön verandada kâğıt falı bakıyordu, Susannah da içeride mutfakta oyalanıyordu. Muhtemelen çok geçmeden elinde bir bardak buzlu çay ve okumam gereken bir kitapla dışarı gelecekti. Büyük ihtimal, romantik bir kitap olurdu.

Conrad, Jeremiah ve Steven tüm sabahı sörf yapıyorlardı. Bir gece önce bir fırtına olmuştu. Eve önce Conrad ile Jeremiah geldiler. Onları görmeden önce seslerini duydum. Merdivenlerden çıkarken, şiddetli bir dalganın Steven'ın şortunu indirmesine kahkahalarla gülüyorlardı. Conrad bana doğru yürüyüp terden ıslanmış dergiyi yüzümden çekti ve sırtıttı. "Yanağında kelimeler var," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne yazıyor?"

Conrad yanıma çömelerek “Anlaşılmıyor, bir bakayım,” dedi. Ardından o ciddi Conrad ifadesiyle gözlerini yüzüme dikti. Eğilip beni öperken, dudakları okyanustan dolayı soğuk ve tuzluydu.

O esnada Jeremiah, “Sizin bir oda tutmanız lazım,” dedi ama şaka yaptığını biliyordum. Arkadan gelirken bana göz kırptı ve Conrad’ı havaya kaldırıp havuza fırlattı.

Jeremiah da havuza atlarken, “Haydi gel Belly!” diye seslendi.

Elbette ben de atladım. Su iyi gelmişti. İyiiden de iyiydi. Cousins, her zamanki gibi, olmak istediğim tek yerdi.

“Hey? Dedğim tek bir şeyi duydun mu?”

Gözlerimi açtım. Taylor gözlerimin önünde parmaklarını şaklatıyordu. “Pardon,” dedim. “Ne diyordun?”

Cousins’da değildim. Conrad ile beraber değildik ve Susannah da ölmüştü. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Susannah’nın ölümünün üzerinden iki ay geçmişti ve hâlâ inanamıyordum. Kendimi buna inandıramıyordum. Sevdığınız biri öldüğünde, gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sanki olanlar başka birinin başına geliyordu. Başkasının hayatıydı. Soyut kavramlar konusunda hiç iyi olmamıştım. Birisinin gerçekten gitmiş olması ne anlama geliyordu?

Bazen gözlerimi kapayıp içimden arka arkaya, *bu doğru değil, bu doğru değil, bu gerçek değil*, diyordum. Benim hayatım değildi bu. Ama işte hayatımdı. Şimdiki hayatımdı. Ve bundan sonraki...

Marcy Yoo’nun arka bahçesindeydim. Erkekler havuzda boğuşuyordu. Biz kızlar da sıra sıra dizilmiş, deniz havlularının

üzerine uzanmıştık. Ben Marcy ile arkadaşım fakat diğer kızlar, Katie ve Evelyn, daha çok Taylor'ın arkadaşlarıydı.

Hava şimdiden otuz dereceydi ve daha öğlendi. Bugün sıcak olacaktı. Yüzüstü yatmışım ve sırtımda terlerin biriktiğini hissedebiliyordum. Daha temmuzun ikinci günüydü ve şimdiden yaz bitsin diye günleri sayıyordum.

Taylor, “*Dedim ki, Justin’in partisinde ne giyeceksin?*” diye tekrarlardı. Havlularımızı yan yana serdiğimiz için, ikimiz bir büyük havlunun üzerindeymişiz gibi duruyorduk.

Onunla yüz yüze bakalım diye başımı çevirerek “Bilmiyorum,” dedim.

Taylor'ın burnunda küçük küçük ter boncukları oluşmuştu. Her zaman ilk olarak burnunun üzeri terlerdi. “Ben geçen gün annemle indirimli alışveriş merkezinden aldığım yazlık elbiseyi giyeceğim,” dedi.

Gözlerimi tekrar kapadım. Güneş gözlüğü taktığım için, zaten gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu göremiyordu. “Hangisini?”

“Boyundan bağlamalı, küçük puantiyeleri olan elbiseyi. Onu sana iki gün önce göstermiştim.” Taylor sabırsız bir şekilde iç çekti.

“Ah, evet,” dedim ama hangi elbise olduğunu hâlâ anımsayamamıştım ve Taylor'ın da bunu anladığını görebiliyordum.

Bir şey söylemeye, elbise ile ilgili güzel bir yorumda bulunmaya niyetlendim ama birden, buz gibi bir alüminyumun en seme yapıştığını hissettim. Çılgılık attım ve Cory Wheeler'ın, elinde bir kola kutusuyla yanıma çömelmiş, kahkahalara boğulduğunu gördüm.

Doğrulup enseme silerek ona öfkeyle baktım. Bugünden fazlasıyla bunalmıştım. Sadece eve gitmek istiyordum. “Ne *hâlt* ediyorsun Cory?”

Cory hâlâ gülüyordu ki bu beni daha da öfkeliendirdi.

“Tanrım, ne kadar çocuksun,” dedim.

O da, “Ama çok ısınmış görünüyordun,” dedi. “Ben seni serinletmeye çalışıyordum.”

Ona cevap vermedim ve elimi ensemden çekmedim. Çenem gerçekten kasılmıştı ve diğer kızların hâlâ bana baktıklarını hissedebiliyordum. O esnada Cory’nin gülümsemesi neredeyse silindi. “Özür dilerim, kola ister misin?” dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım ve o da omuz silkip havuza geri döndü. Omzumun üzerinden bakınca Katie ile Evelyn’in, *bunun derdi ne* ifadesi takındıklarını gördüm ve utandım. Cory’ye kötü davranmak bir yavru köpeğe kötü davranmak gibiydi. Hiç mantıklı değildi. Cory ile göz göze gelmeye çalıştım ama bana bakmadı.

Taylor alçak bir sesle, “Sadece şakaydı Belly,” dedi.

Havluma tekrar uzandım. Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Marcy’nin iPod’undan yayılan müzik başımı ağrıtıyordu. Çok yüksek sesliydi. Ve gerçekten de susamıştım. Cory’den o kolayı almalıydım.

Taylor gözlerimi görebilmek için eğilip güneş gözlüğümü kaldırdı. Bana baktı. “Çok mu kızgınsın?”

“Hayır, sadece burası çok sıcak.” Kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim.

“Kızma. Cory senin yanında şapşal gibi davranmadan edemiyor. Senden hoşlanıyor.”

Bakışlarımı Taylor'dan kaçırarak "Cory benden hoşlanmıyor," dedim. Ama benden hoşlanıyor sayılırdı ve ben de bunu biliyordum. Sadece hoşlanmamasını istiyordum.

"Her neyse, senden gayet hoşlanıyor. Ben hâlâ ona bir şans vermen gerektiğini düşünüyorum. Hiç olmazsa, malum kişiyi biraz olsun aklından uzaklaştırır."

Başımı diğer tarafa çevirince Taylor, "Bu akşamki parti için saçını balıksırtı örmeme ne dersin? Ön kısmı yapıp geçen seferki gibi onu yana sabitlerim," dedi.

"Tamam."

"Ne giyeceksin?"

"Emin değilim."

Taylor, "Şey, hoş görünmelisin çünkü herkes orada olacak," dedi. "Ben erken gelirim ve birlikte hazırlanırız."

Justin Ettelbrick sekizinci sınıftan bu yana her yıl büyük bir doğum günü partisi verirdi. Temmuz ayında çoktan Cousins sahilinde olduğum için ev, okul ve okul arkadaşları milyonlarca kilometre uzakta kalırdı. Taylor bir sene Justin'in ailesinin kiraladığı pamuk şeker makinesinden bahsettiğinde ya da gece yarısı gölün üzerinde attıkları havai fişekler söz konusu olduğunda bile kendimi bir şeyler kaçırmış gibi hissetmemiştim.

Justin'in partisi için evde olduğum ve Cousins'a gitmeyeceğim ilk yazdı bu. Ve bunun yasını tutuyordum. Hayatımın her yazını Cousins'da geçireceğimi düşünürdüm. Yazlık, olmayı istediğim tek yerdi.

Taylor, "Geliyorsun ama, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet. Sana geleceğimi söyledim."

Taylor burnunu kırıstırdı. “Biliyorum ama...” Taylor’m sesi kesildi. “Boş ver.”

Taylor’ın her şeyin tekrar normal, eskisi gibi olmasını beklediğini biliyordum. Ama ben asla eskisi gibi olmayacaktım.

Önceden inanırdım. Eğer bir şeyi yeterince ister ve güçlü bir şekilde dilersem her şeyin olması gerektiği gibi olacağını düşünürdüm. Susannah’nın dediği gibi, kaderdi bu. Her yaş günümde, her kayan yıldızda, her düşen kirpiğimde, çeşmeye attığım her parada, Conrad’ı, sevdiğim kişiyi dilemiştim. Hep böyle olacağını düşünmüştüm.

Taylor, Conrad’ı unutmamı, onu aklımdan ve hafızamdan silmemi istiyordu. “Herkes ilk aşkının üstesinden gelmeli, bu bir dönüm noktası,” gibi şeyler deyip duruyordu. Fakat Conrad benim sadece ilk aşkım değildi. Hayatımda bir çeşit dönüm noktası değildi. Conrad, Jeremiah ve Susannah benim ailemdi. Hatıralarımda o üçü her zaman bir arada, sonsuza dek birbirine bağlı olacaktı. Biri olmadan diğerleri olamazdı.

Eğer Conrad’ı unutursam, onu kalbimden çıkarır ve hiç orada olmamış gibi numara yaparsam, bunları Susannah’ya yapmış gibi hissederdim. Ve bunu da yapamazdım.

İkinci Bölüm

Esiden, hazıranda okulun kapandığı hafta arabayı doldurup doğruca Cousins'a giderdik. Annem bir gün önceden Costco'ya gider ve şişelerce elma suyu, ekonomik boy gofretler, güneş kremi ve tam tahıllı kahvaltı gevreği alırdı. Lucky Charms ya da Cap'n Crunch için yalvardığımda, "Beck'te dişlerini çürütecek bir sürü kahvaltı gevreği vardır, merak etme," derdi. Tabii ki haklı olurdu. Susannah -annem için Beck- tıpkı benim gibi, çocukların kahvaltı gevreklerine bayılırdı. Yazlıkta bir sürü kahvaltı gevreği yerdik. Kahvaltı gevrekleri, bayatlayacak şansı bile bulamazdı.

Bir yaz oğlanlar, sabah, öğlen ve akşam için sadece kahvaltı gevreği yemişlerdi. Ağabeyim Steven, Frosted Flakes severdi. Jeremiah, Cap'n Crunch, Conrad da Corn Pops'çıydı. Jeremiah ile Conrad, Beck'in oğulları olduklarından, kahvaltı gevreği-

ne bayılırlardı. Bense kalan ne varsa üzerine şeker döküp onu yerdim.

Tüm hayatım boyunca Cousins'a gitmişim. Bir kez bile bir yazı oraya gitmeden geçirmemiştik. Neredeyse on yedi senem, oğlanlara yetişmeye çalışmak, bir gün onların grubunun bir parçası olmayı istemekle geçmişti. Yaz erkekleri grubu. Sonunda onlara yetiştiğimde, artık çok geç kalmıştım. Yazın son gecesi havuzda, oraya her zaman geri geleceğimizi söylemiştik. Sözlerin ne kadar kolayca bozulduğunu görmek korkutucuydu.

Geçen yaz eve döndüğümde bekledim. Ağustos yerini eylüle bıraktı, okul başladı ama ben hâlâ bekledim. Conrad ile birbirimize bir açıklama yapmamıştık. O benim erkek arkadaşım değildi. Tek yaptığımız, öpüşmekti. Conrad şimdi, içinde bir milyon kızın olduğu üniversiteye başlıyordu. Belli bir zamanda eve dönmesi gerekmeyen, onunla aynı koridorda dolaşan, hepsi de benden akıllı, güzel, gizemli ve benim asla olamayacağım şekilde, Conrad'a yepyeni gelen kızlar.

Conrad'ı sürekli düşünüyordum –bunların ne anlama geldiğini, şimdi birbirimizin nesi olduğumuzu. Çünkü artık geri gidemezdik. *Ben* yapamazdım, bunu biliyordum. Aramızda olanlar -Conrad ile aramda olanlar, Jeremiah ile aramda olanlar- her şeyi değiştirmişti. Böylece ağustos ve eylül başlayıp da telefonum çalmayınca, tek yapabildiğim, o son gece bana nasıl baktığını düşünmek oldu. Hâlâ bir umut olduğumu biliyordum. Bütün bunları uydurmadığımı biliyordum. Uydurmuş olmazdım.

Annem, Conrad'ın, yatakhaneğine yerleştiğini ve New Jersey'den gelme gıcık bir oda arkadaşı olduğunu söylemiş-

ti. Susannah onun yeterince yemek yemediğinden endişeleniyordu. Annem gururumu incitmemek için, böyle şeyleri bana üzerinde durmazmış, öylesine konuşmuş gibi söylüyordu. Onu asla daha fazla bilgi vermesi için sıkıştırmadım. İşin aslı, Conrad'ın beni arayacağını biliyordum. Kesinlikle *biliyordum*. Tek yapmam gereken, beklemektir.

Telefon, onu görmemin üzerinden üç hafta geçtikten sonra, eylülün ikinci haftası geldi. Oturma odasında çilekli dondurma yiyordum ve Steven ile uzaktan kumanda için kavga ediyorduk. Bir pazartesi akşamı saat dokuzdu ve televizyonun en çok izlendiği saattir. Telefon çalınca ne ben ne Steven onu açmak için yerimizden kımıldadık. Kalkan, televizyon savaşını kaybedecekti çünkü.

Annem çalışma odasından telefonu açtı. Sonra oturma odasına gelerek "Belly, telefon sana, arayan Conrad," dedi ve göz kırptı.

İçimde her şey uğuldamaya başladı. Kulaklarımda okyanusu duyabiliyordum. Kulak zarlarımda, suyun hücumu, gürlemesi vardı. Bir zirvede gibiydim. Çok beklemiştim ve bu da mükâfatımdı! Haklı olmak, sabırlı olmak hiç kendimi bu kadar iyi hissettirmemişti.

Steven beni rüyamdan uyandıran kişi oldu. Kaşlarını çatarak "Conrad neden *seni* arıyor ki?" diye sordu.

Onu duymazdan gelip telefonu annemden aldım. Steven'm, uzaktan kumandanın, erimekte olan dondurmamın yanından uzaklaştım. Hiçbirinin önemi yoktu.

Bir şey demeden önce, merdivenlere gelene dek Conrad'ı beklettim. Basamakların üzerine oturarak "Selam," dedim.

Yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım; Conrad onu telefonun diğer ucundan anlardı.

“Selam,” dedi. “Ne var ne yok?”

“Pek bir şey yok.”

“Tahmin et ne oldu,” dedi. “Oda arkadaşım senden bile yüksek sesli horluyor.”

Conrad bir sonraki ve ondan sonraki akşam da aradı. Her seferinde saatlerce konuştuk. Telefon çaldığında ve Steven için değil de benim için olduğunda ağabeyim önce şaşırıyordu. “Conrad neden seni arayıp duruyor?” diye sorup duruyordu.

“Sence neden? Benden hoşlanıyor. Birbirimizden hoşlanıyoruz.”

Steven neredeyse boğuluyordu. Başını sallayarak “Aklını kaçırmış,” diyordu.

Kollarımı kendimi savunurcasına birleştirerek “Conrad Fisher’ın benden hoşlanması bu kadar imkânsız mı?” diye sordum.

Steven cevabı düşünmedi bile. “Evet, imkânsız,” dedi.

Ve aslında öyleydi.

Doğrusu bir rüya gibiydi. Yıllar yılı, tüm o yazlarca süregelen ümitten, özlemenden, dilekten sonra *o, beni* arıyordu. Benimle konuşmayı seviyordu. Gülmek istemediği zamanlar bile onu güldürdüm. Neler yaşadığını biliyordum çünkü ben de bir bakıma aynı şeyleri yaşıyordum. Dünyada Susannah’yı bizim sevdiğimiz gibi seven sadece birkaç insan vardı. Bunun yeterli olduğunu düşündüm.

İkimiz, bir şeye dönüştük. Tam olarak tanımlanamamıştık ama yine de bir şeydik. Gerçek bir şey.

Conrad birkaç kere arabasıyla okuldan bizim eve olan üç buçuk saatlik yolu katetti. Bir keresinde gece bizde kaldı çünkü çok geç olmuştu ve annem o saatte araba kullanmasını istemedi. Conrad misafir odasında kaldı ve ben de saatlerce, uykusuz bir hâlde yatağımda yatıp onun birkaç metre ötede, onca yer içinde *benim* evimde uyuduğunu düşündüm.

Steven etrafımızda bir çeşit hastalık gibi dolaşıp durmasaydı, Conrad'ın en azından beni öpmeye çalışacağını biliyordum. Fakat ağabeyim etraftayken bu neredeyse imkânsızdı. Conrad ile televizyon izlerken Steven gelip aramıza yerleşirdi. Conrad ile futbol gibi bilmediğim ya da umursamadığım konulardan konuşurdu. Bir keresinde akşam yemeğinden sonra Conrad'a gidip Brusters'dan dondurma yemeyi isteyip istemediğini sordum ve Steven doğruca araya girerek "İyi fikir," dedi. Ona öfkeyle bakınca bana sırtıttı. Sonra Conrad, Steven'ın gözleri önünde elimi tutarak "Hep beraber gidelim," dedi. Böylece annem de dâhil hep beraber gittik. Arka koltukta annem ve ağabeyim varken erkek arkadaşım ile çıktığıma inanamıyordum.

Aralık ayındaki inanılmaz bir gece daha da güzelleşmişti. Conrad ile sadece ikimiz Cousins'a geri gittik. Mükemmel geceler çok nadir yaşanır ama o an, o gecelerden biriydi. Mükemmeldi yani. Beklemeye değer bir geceydi.

O geceyi yaşadığımıza seviniyordum.

Çünkü mayıs geldiğinde her şey bitti.

Üçüncü Bölüm

Marcy'nin evinden erkenden ayrıldım. Taylor'a bunu o akşamki Justin'in partisine kadar dinlenebilmek için yaptığımı söyledim. Kısmen doğrudu. Gerçekten dinlenmek istiyordum ama parti umurumda değildi. Eve varır varmaz büyük Cousins tişörtümü giydim, bir su şişesini üzümlü soda ve buzla doldurdum, başım ağrıyana dek televizyon izledim.

Etraf huzurlu, keyifli bir şekilde sessizdi. Sadece televizyondan gelen sesler ve bir kapanıp bir açılan klimanın uğultusu vardı. Ev bana kalmıştı. Steven, Best Buy'da bir yaz işi bulmuştu. Sonbaharda üniversite yatakhanesine büyük bir plazma televizyon götürmek için para biriktiriyordu. Annem evdeydi ama tüm günü, dediğine göre, işleri yetiştirmek için ofisinde geçiriyordu.

Onu anlıyordum. Onun yerinde olsam ben de yalnız kalmak isterdim.

Taylor altı civarında, elinde ingene pembesi Victoria’s Secret makyaj çantasıyla geldi. Oturma odasına girip beni Cousins tişörtümle yataarken görünce kaşlarını çattı. “Belly daha duş bile almadın mı?”

Kalkmadan, “Bu sabah duş aldım,” dedim.

“Evet. Ve bütün gün güneşin altında yattın.” Kollarımdan tutunca beni oturur pozisyona getirmesine izin verdim. “Acele et ve duşa gir.”

Onu merdivenlerde takip ettim ve Taylor yatak odama girerken ben de koridordaki banyoya girdim. Hayatımın en hızlı duşunu aldım. Taylor kendi hâlinde bırakılırsa, sanki kendi odasındaymış gibi her şeyi karıştırdı.

Duştan çıktığımda Taylor yerde, aynamın önünde oturmuştu. Hızlıca yanaklarına bronzlaştırıcı sürdü. “Makyajını da yapmamı ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Ben giysilerimi giyerken gözlerini kapa, olur mu?”

Taylor gözlerini devirip kapadı. “Belly, amma tutucusun.”

İ amaşırımla sütyenimi giyerken, “Öyle olmam umurunda değil,” dedim. Sonra tekrar Cousins tişörtümü giydim. “Tamam, bakabilirsin.”

Taylor gözlerini kocaman açıp maskarasını sürdü. “Tırnaklarını yapabilirim,” dedi. “Üç tane yeni ojem var.”

“Gereği yok,” deyip ellerimi kaldırdım. Tırnaklarım dipleri-ne dek yenmişti.

Taylor suratını ekşitti. “Peki, ne giyeceksin?”

Gülümsememi gizleyerek “Bunu,” dedim. Cousins tişörtümü işaret ettim. Onu o kadar çok giymiştim ki boyun kısmında

küçük delikler açılmış ve bir battaniye kadar yumuşamıştı. Onu partiye de giyebilmeyi dilerdim.

Taylor dizleri üzerinde gardırobuma doğru ilerleyerek “Çok komik,” dedi. Ayağa kalkıp içeriyi karıştırmaya, askıları itirmeye başladı. Sanki her giysimi ezbere bilmiyormuş gibi. Genelde bunu umursamazdım ama bugün her şey beni rahatsız ediyordu.

Ona, “Endişelenme, kesik kot şortumla askılı bir bluz giyeceğim,” dedim.

“Belly, Justin’in partileri için insanlar süsleniyor. Daha önce hiç gelmediğin için bilemezsin ama kesik şortunu giyemezsin.” Taylor beyaz yazlık elbisemi çıkardı. Onu en son geçen yaz Cam ile gittiğim partide giymiştim. Susannah o elbisenin beni bir resim çerçevesi gibi güzel gösterdiğini söylemişti.

Ayağa kalkıp elbiseyi Taylor’dan alarak gardırobuma geri koydum. “Bu lekeli,” dedim. “Başka bir şey bulurum.”

Taylor tekrar aynanın önüne oturarak “O zaman küçük çiçekleri olan siyah elbiseni giy, o memelerini inanılmaz gösteriyor,” dedi.

Ona, “O çok rahatsız, çok dar,” dedim.

“Lütfen.”

İç çekerek askısından çıkardığım elbiseyi giydim. Bazen Taylor’a teslim olmak daha kolaydı. Çocukluktan beri arkadaş-tık. O kadar uzun zamandır yakın arkadaş-tık ki bu bir alışkanlık gibiydi. Artık söz hakkınız olmayan bir şey gibi.

“Gördün mü, çok seksi duruyor.” Gelip elbisemin fermuarını çekti. “Şimdi hareket planımızdan bahsedelim.”

“Ne planı?”

“Bence Cory Wheeler ile partide öpüşmelisin.”

“Taylor...”

Elini kaldırdı. “Sadece bir dinle. Cory çok kibar *ve* çok tatlı. Biraz vücut çalışır ve kaslı olursa, Abercrombie mankenleri kadar seksi olabilir.”

Homurdanarak “Haydi ama...” dedim.

“Şey, en azından C kadar tatlı,” dedi. Artık Conrad’a hiç ismiyle hitap etmiyordu. Conrad artık, *ismi lazım değil ya da Cydi*.

“Taylor, beni zorlamayı kes. Sırf sen istedin diye onu unutamam.”

Taylor tatlılıkla, “En azından deneyemez misin?” dedi. “Cory senin sıçrama tahtan olur. Buna aldırış da etmez.”

“Eğer Cory konusunu bir daha açarsan partiye gelmem,” dedim ve bunda ciddiydim. Aslına bakılırsa bu konuyu bir daha açmasını ve oraya gitmemek için bahanem olmasını umuyordum.

Taylor gözlerini açtı.

“Tamam, tamam affedersin. Dudaklarımı mühürledim.”

Ardından makyaj çantasını kaptı ve yatağımın ucuna oturdu. Ben de Taylor’ın ayak ucuna oturdum. Taylor bir tarak çıkarıp saçımı ayırdı. Hızlı ve kendinden emin parmaklarla saçlarımı ördü. İş bitince de örgüyü başımın tepesinden yana doğru sabitledi. O çalışırken ikimiz de konuşmadık, ta ki Taylor, “Saçını bu şekilde seviyorum. Kızılderili gibi gözüküyorsun, Cherokee Prensesi gibi falan,” diyene kadar.

Gülmeye başladım ama sonra durdum. Taylor beni aynaya bakarken yakaladı. “Sorun yok, gülebilirsin. Biraz eğlenmen normal,” dedi.

“Biliyorum,” dedim ama açıkçası bilmiyordum.

Evden çıkmadan önce annemin çalışma odasına uğradım. Masasının başında dosyalar ve kâğıt yığınlarıyla oturuyordu. Susannah, annemi vasiyetinin sorumlusu ilan etmişti ve sanırım bu, birçok evrak işini kapsıyordu. Annem sıkça Susannah’nın avukatlarıyla telefonda konuşur ve bazı şeylerin üzerinden geçerdi. Beck’in son arzularının mükemmel bir şekilde yerine gelmesini istiyordu.

Susannah, Steven’a da bana da üniversite için bir miktar para bırakmıştı. Ayrıca bana, mücevher de bırakmıştı. Kendimi takarken hiç hayal edemediğim safir bir bilezik ve düğün günümde -bunu özellikle belirtmişti- takmam için elmas bir kolye. Opal bir çift küpeyle, opal bir yüzük de bırakmıştı ve en sevdiğim onlardı.

“Anne?”

Annem başını kaldırıp bana baktı. “Evet?”

“Akşam yemeği yedin mi?”

Yemediğini biliyordum. Eve geldiğimden beri odasından çıkmamıştı.

“Aç değilim,” dedi. “Eğer dolapta yemek kalmadıysa, istersen pizza sipariş edebilirsin.”

“Sana bir sandviç hazırlayabilirim,” dedim. Hafta başında markete gitmiştim. Steven’la, sırayla markete gidiyorduk. Annemin bu hafta sonunun 4 Temmuz olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

“Yok, gerekmez. Ben daha sonra aşağı inip kendime bir şeyler hazırlarım.”

“Tamam,” diyerek tereddüt ettim. “Taylor ile bir partiye gidiyoruz. Çok geç kalmam.”

Bir yanım, annemin kalmamı istemesini diliyordu. Bir yanım da kalıp ona arkadaşlık etmeyi önermeyi geçiriyordu, belki Turner Klasik Filmleri’nde ne var ne yok bakar, biraz patlamış mısır yerdik.

Annemse çoktan evrak işlerine geri dönmüştü. Kaleminin ucunu kemiriyordu. “İyi fikir,” dedi. “Dikkatli ol.”

Kapıyı ardımdan kapadım.

Taylor beni mutfakta bekliyor, telefonunda mesaj yazıyordu. “Haydi, acele edip çıkalım.”

“Bir dakika bekle, son bir şey yapmam lazım.” Buzdolabına gidip hindili sandviç yapmak için gereken malzemeleri çıkardım. Hardal, peynir ve beyaz ekmek.

“Belly, partide yiyecek olacak. Onu şimdi yeme.”

“Bu annem için,” dedim.

Sandviçi yaptım, bir tabağa koydum ve üzerini şeffaf filmle kapatıp annemin görebileceği şekilde, tezgâhın üzerinde bıraktım.

1

Justin’in partisi tıpkı Taylor’ın bahsettiği gibiydi. Sınıfımızın yarısı oradaydı ve Justin’in ailesi de görünürde yoktu. Bahçeye ayaklı lambalar dizilmişti ve müziğin sesi o kadar yüksekti ki hoparlörler titriyordu. Kızlar çoktan dans etmeye başlamışlardı.

Kocaman bir fıçı ve büyük, kırmızı bir soğutucu vardı. Justin ızgarayla ilgileniyor, etlerle sosleri çeviriyordu. Üzerine *Aşçıyı* Öp yazan bir önlük giymişti.

Taylor burnunu çekerek “Sanki kimse onunla öpüşürmüş gibi,” dedi. Taylor senenin başında Justin’e asılmış, sonra Davis ile çıkmaya başlamıştı. Daha sonra Taylor ve Justin birkaç defa çıkmışlardı. Ama Justin onu bir son sınıf öğrencisi kız için bırakmıştı.

Üzerime sinek kovucu sprey sıkmayı unuttuğum için, sivri sinekler akşam yemeği için beni yiyordu. Bacaklarımı kaşımak için eğilip duruyordum ve bunu yaptığımı da memnundum. Yapacak bir şeyim olmasına memnundum. Cory ile yanlışlıkla göz göze gelmekten korkuyordum. Havuzun orada takılıyordu.

İnsanlar kırmızı plastik bardaklardan bira içiyorlardı. Taylor ikimize köpüklü şaraplardan getirdi. Benimkisi portakal aromalıydı. Tadı şurubumsu ve kimyasaldı. Dökmeden önce ondan sadece iki yudum alabildim.

Ardından Taylor, Davis’i bira bardaklarının olduğu masada gördü ve bir parmağını dudaklarına götürüp elimi tuttu. Onun arkasından yürüdük ve Taylor kollarını Davis’in beline doladı. “Yakaladım!” dedi.

Davis arkasını döndü ve ikisi birbirini sanki birkaç saat önce görmemiş gibi öpüştiler. Orada bir dakika kadar kalıp beceriksizce çantamı tutarak, onlar dışında her yöne bakındım. Taylor’ın erkek arkadaşının adı aslında Ben Davis idi ama herkes ona Davis derdi. Davis gerçekten tatlıydı; gamzeleri ve deniz yeşili gözleri vardı. Biraz da kısa boyluydu ve Taylor ilk başta bunun büyüyü bozduğunu söylemişti ama şimdi bunu çok da umursamadığını iddia ediyordu. Onlarla okula gitmekten nefret ediyordum çünkü tüm yolculuk sırasında el ele tutuşuyorlar ve ben de küçük çocukmuşum gibi arabanın arkasında oturuyor-

dum. Ayda en az bir kere ayrılırlardı ki sadece nisan ayından bu yana çıkıyorlardı. Bir ayrılıkları esnasında Davis onu ağlayarak aramış, tekrar bir araya gelmek istemişti. Taylor da onun sesini hoparlöre vermişti. Onu dinlediğim için kendimi suçlu gibi hissetmişim ama Davis'in, Taylor'a ağlayacak kadar değer verdiği ni görmek beni şaşırtmış, aynı zamanda biraz da kıskandırmıştı.

Davis kolunu Taylor'ın beline dolayarak "Pete işlemeye gidecek," dedi. "O gelene dek benim partnerim olur musun?"

Taylor bana bakıp başını olumsuz anlamda salladı. Davis'in kollarından kurtuldu. "Belly'yi yalnız bırakamam."

Ona bir bakış attım. "Taylor, bana bebek bakıcılığı yapmana gerek yok. Dilediğini yap."

"Emin misin?"

"Evet, tabii ki eminim."

Taylor benimle tartışmadan oradan uzaklaştım. Marcy'ye, ortaokulda benimle aynı servise binen Frankie'ye, anaokulunda en iyi arkadaşım olan Alice'e ve yıllıkta beraber resmimizin olduğu Simon'a merhaba dedim. Onların çoğunu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum ama yine de Cousins'ı hiç bu kadar çok özlememişim.

Göz ucuyla, Taylor'ın, Cory ile konuştuğunu gördüm. Taylor beni çağırmaya fırsat bulamadan hemen oradan kaçtım. Bir kola alıp tramboline yürüdüm. Trambolinin üzerinde henüz kimse yoktu ben de şıpidik terliklerimi çıkarıp onun üzerine çıktım. Tam ortaya uzanıp eteğimin düzgün olduğundan emin oldum. Kolamı yudumlayıp birkaç kez geçirdim ve kimse beni duydu mu diye etrafıma bakındım. Ama hayır, herkes evin yakınlarındaydı. Sonra yıldızları saymaya çalıştım. Gerçi bu, kum

tanelerini saymak gibi aptalca bir şeydi ama yine de yapacak bir şey olduğundan buna devam ettim. Ne zaman sıvışıp eve kaçabileceğimi merak ediyordum. Benim arabamla gelmiştik, Taylor eve Davis ile dönebilirdi. Ardından, *yanımda eve götürmek için bir iki sosisli sandviç alsam garip kaçarmı*, diye merak ettim.

En az iki saattir Susannah'yı düşünmemiştim. Belki de Taylor haklıydı. Belki de olmam gereken yer burasıydı. Cousins'ı arzulamaya devam edersem, geriye bakıp durursam, sonsuza dek lanetlenecektim.

O sırada Cory Wheeler tramboline tırmandı ve benim bulunduğum yere geldi. Tam benim yanıma uzanarak "Selam Conklin," dedi.

Ne zamandır Cory ile birbirimize soyadlarımızla hitap ediyorduk? Hiçbir zaman.

Ben de, "Selam Wheeler," dedim. Ona bakmamaya çalıştım. Bana ne kadar yakın durduğuna değil de yıldızları saymaya odaklanmaya çalıştım.

Cory bir dirseğinin üzerinde doğrularak "Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Tabii." Midem ağrımaya başlamıştı. Cory'den kaçıp durmaktan ötürü ülser oluyordum.

"Hiç kayan yıldız gördün mü?"

"Henüz görmedim."

Cory parfüm, bira ve ter karışımı kokuyordu ama tuhaf şekilde, kötü bir kombinasyon değildi. Cırcır böcekleri yüksek sesle ötüyordu ve parti de gerçekten uzaktaymış gibiydi.

"Eee, Conklin."

"Evet?"

“Hâlâ baloya getirdiğin o çocukla mı görüşüyorsun? Hani tek kaşlı çocukla?”

Gülümsedim. Elimde değildi. “Conrad tek kaşlı değil. Ve hayır. Biz, şey, ayrıldık.”

“Güzel,” dedi ve bu sözü havada asılı kaldı.

O yol ayrımı anlarından biriydi. Gece iki şekilde de ilerleyebilirdi. Hafif soluma eğilsem, onu öpebilirdim. Gözlerimi kapayıp kendimi Cory Wheeler’da kaybedebilirdim. Doğruca her şeyi unutturdum. Numara yapardım.

Fakat Cory tatlı ve iyi olmasına rağmen bir Conrad değildi. Yakınından bile geçmezdi. Cory basitti, düz hatlar ve aynı yöne giden şeylerden oluşurdu. Conrad gibi değildi. Conrad tek bir bakışla, tek bir gülümsemeyle içimi allak bullak ederdi.

Cory uzandı ve flörtöz bir hâlde koluma vurdu. “Diyorum ki Conklin... Belki biz...”

Doğrudum. Aklıma ilk gelen şeyi söyledim. “Kahretsin, işemem lazım. Daha sonra görüşürüz Cory!”

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde trambolinden indim ve eve doğru yürüdüm. Taylor’ı havuzun yanında görüp ona işaret ettim. “Seninle konuşmam lazım,” diye tısladım.

Elini yakalayıp onu atıştırmalıkların olduğu masaya doğru çektim. “Beş saniye kadar önce Cory Wheeler neredeyse bana çıkma teklif ediyordu.”

“Ve? Sen ne dedin?” Taylor’ın gözleri parlıyordu. Sanki her şey plana göre gitmiş gibi kendinden hoşnut görünmesinden nefret ettim.

“Ona işemem gerektiğini söyledim,” dedim.

“Belly! Hemen o tramboline geri dön ve onunla öpüş!”

“Taylor, şunu keser misin? Sana Cory ile ilgilenmediğimi söyledim. Onunla daha önce konuşurken gördüm seni. Onu bana çıkma teklif etmesi için mi zorladın?”

Taylor hafifçe omuz silkti.

“Şey... Tüm senedir senden hoşlanıyor ve sana çıkma teklif etmek için bunca zamandır bekliyordu. Onu *hafifçe* doğru yöne itirmiş olabilirim. İkinci trambolinin üzerinde çok tatlı görünüyordunuz.”

Başımı salladım. “Keşke bunu yapmasaydın.”

“Sadece kafanı dağıtmak istiyordum!”

“Şey, senin böyle bir şey yapmana ihtiyacım yok.”

“Evet, var.”

Bir dakika kadar birbirimize baktık. Bazı günler, özellikle böyle günlerde, boğazını sıkamak istiyordum. Her zaman patronluk taslardı. Taylor’ın beni bir o yöne bir bu yöne çekmesinden, beni oyuncak bebeklerinden biri gibi giydirmek istemesinden bıkmaya başlamıştım.

Ama işin aslı, sonunda oradan ayrılmak için gerçek bir bahane vardı ve rahatlamıştım.

“Sanırım eve döneceğim.”

“Sen neden bahsediyorsun? Daha yeni geldik.”

“Burada olma modumda değilim, tamam mı?”

Sanırım Taylor da benden bıkmaya başlamıştı. “Bu artık bayatlamaya başladı Belly,” dedi. “Aylardır üzgün üzgün dolaşıyorsun. Bu sağlıklı değil... Annem, birini görmeyi gerektiğini düşünüyor.”

“Ne? Benim hakkımda annenle mi konuşuyorsun?” Ona öfkeyle baktım. “Annene, psikolojik tavsiyelerini Ellen için saklamasını söyle.”

Taylor nefesini tuttu. “Bana bunu dediğine inanamıyorum.”

Taylor’ın annesine göre, kedileri Ellen’in mevsimsel bunalımı vardı. Tüm kış ona antidepresan vermişlerdi ama baharda hâlâ ruh hâli değişkendi bu yüzden kediye bir kedi eğiticisine yollamışlardı. Ama bunun da yararı olmamıştı. Bana göre Ellen, düpedüz kötü bir kedi idi.

Bir nefes aldım. “Aylarca Ellen için ağlamalarını dinledim. Susannah ölmüşken, sen benden Cory ile öpüşmemi, arkadaşlarıyla oynamamı ve unutmamı mı bekliyorsun? Üzgünüm ama bunu yapamam.”

Taylor çabucak etrafına bakınıp bana yaklaşıp “Üzüldüğün tek konu Susannah’ymış gibi numara yapma Belly,” dedi. “Conrad için de üzgünsün ve bunun farkındasın.”

Taylor’ın bana bunu söylediğine inanamıyordum. Canım yanmıştı çünkü doğruydu. Yine de bel altıydı. Babam, Taylor’a “Ehlileştirilemez,” derdi. Öyleydi. Ama iyisiyle kötüsüyle, Taylor Jewel benim bir parçamdı. Ben de onun bir parçasıyım.

Çok da acımasız olmadan, “Herkes senin gibi olamaz Taylor,” dedim.

Taylor hafifçe gülümseyerek “Deneyebilirsin,” dedi. “Dinle, Cory meselesi için üzgünüm. Sadece mutlu olmanı istiyorum.” “Biliyorum.”

Taylor kolunu bana doladı, ben de ona izin verdim. “Bu harika bir yaz olacak, göreceksin.”

“Harika,” diye tekrarladım.

Ben *harika* peşinde değildim. Sadece idare etmek istiyordum. İlerlemek. Eğer bu yazı atlatırsam, bir sonraki yaz daha kolay geçecekti. Öyle olmalıydı.

Böylece, partide biraz daha uzun kaldım. Davis ve Taylor ile verandada oturdum. Cory'nin ikinci sınıf öğrencisi bir kızla flört edişini izledim. Bir sosisli yedim. Sonra da eve gittim.

Evde, sandviç tezgâhın üzerindeydi ve üzeri hâlâ streç filmle örtülüydü. Sandviçi buzdolabına koyup yukarı çıktım. Annemin yatak odasının ışığı açıktı ama iyi geceler dilemek için içeri gir-medim. Doğruca odama gidip büyük Cousins tişörtümü giydim, örgümü açtım, dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım. Sonra da yatak örtüsünün altına girip sadece düşünerek öylece uzandım. *Demek hayat artık böyle*, diye geçirdim içimden. Susannah'sız, oğlanlar olmadan.

İki ay olmuştu. Haziranı atlatmıştım. Kendi kendime, *bunu yapabilirim*, diye düşündüm. Taylor ve Davis ile sinemaya gidebilir, Marcy'nin havuzunda yüzebilir, belki Cory Wheeler'la bile çıkabilirdim. Eğer bunları yaparsam iyi olacaktım. Eski günlerin ne kadar güzel olduğunu unutmak, belki de işleri kolaylaştıracaktı.

Fakat o gece uyuduğumda rüyamda Susannah ile yazlığı gördüm ve uykumda bile eski zamanların ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Ne kadar doğru olduğunu. Ne yaparsanız, ne kadar çok uğraşırsanız uğraşın, hayallerinize engel olamıyordunuz.

Dördüncü Bölüm

JEREMIAH

Babanızı ağlarken görmek, gerçekten aklınızı iyice karıştıran bir şey. Belki başkaları için böyle değildir, belki de bazılarının, ağlamayı sorun etmeyen ve duygularıyla iletişimleri olan babaları vardır. Benim babam böyle değildi. O ağlayan biri değildir ve bizi de hiç ağlamaya teşvik etmemiştir. Fakat hastanede ve cenaze evinde, küçük bir çocuk gibi ağladı.

Annem sabah erken saatte öldü. Her şey o kadar hızlı oldu ki olaylara yetişebilmem ve bunların gerçekten olduğunu fark edebilmem bir dakikamı aldı. Hemen çarpılmışa dönmüyorsunuz. Fakat o gecenin ilerleyen saatlerinde, onsuz ilk gecede, evde sadece Conrad'la ben kaldık. Günlerden beri ilk kez yalnızdık.

Ev çok sessizdi. Babamız, Laurel ile birlikte cenaze evindeydi. Akrabalar bir oteldeydiler. Sadece ben ve Con vardık. Tüm gün insanlar eve girip çıkmıştı ama o an sadece biz vardık.

Mutfak masasının başında oturuyorduk. İnsanlar bir sürü şey yollamıştı. Meyve sepetleri, sandviçle dolu tabaklar, kahveli bir kek. Costco'dan büyük bir kutu tereyağlı kurabiye.

Kahveli kekten bir dilim koparıp ağzıma tıktım. Kek kuruydu. Bir parça daha koparıp onu da yedim. Conrad'a, "Biraz ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Süt içiyordu. Sütün bozulup bozulmadığını merak ettim. En son kimin markete gittiğini hatırlamıyordum.

"Yarın ne var?" diye sordum. "Herkes buraya mı geliyor?"

Conrad omuz silkti. "Muhtemelen," dedi. Sütten bıyığı olmuştu.

Birbirimizle sadece bu kadar konuştuk. O odasına, yukarı gitti ve ben de mutfakı temizledim. Sonra ben de yorulup yukarı çıktım. Conrad'ın odasına gitmeyi düşündüm. Çünkü onunla beraberken daha iyi, daha az yalnızdım. Koridorda bir saniye kadar durup kapıyı çalmak için davrandım ama sonra onun ağladığını işittim. Boğuk boğuk hıçkırdığım. İçeri girmedim. Onu yalnız bıraktım. Böyle olmasını isteyeceğini biliyordum. Odama gidip yatağa yattım. Ben de ağladım.

Beşinci Bölüm

Cenazede kırmızı çerçeveli, eski gözlüğümü taktım. Eskiden kalmış, dar gelen bir ceket giymeye benziyordu bu. Başımı döndürüyordu ama umurumda değildi. Susannah bu gözlüğümü hep sevmişti. Odadaki en akıllı kız gibi durduğumu, bir yere giden ve oraya nasıl gideceğini gayet iyi bilen bir kıza benzediğimi söylerdi. Gözlüğün yüz hatlarımı ortaya çıkardığını belirtirdi.

Beni en sevdiği hâlimle orada görünmek, yapacak doğru bir şeymiş gibi gelmişti. Söylediklerini, kendimi daha iyi hissetmem için söylediğini bilsem de yine de doğru gibiydiler. Susannah'nın dediği her şeye inanırdım. Asla yanımdan ayrılmayacağını söylediğinde bile ona inanmıştım. Sanırım hepimiz buna inanmıştık, annem bile. Yatağa düştüğünde hepimiz şaşırmıştık ve kaçınılmaz hâle dönüştüğünde bile onun ölece-

ğine gerçekten inanmamıştık. Olanaksız görünüyordu. Bizim Susannah'mız, Beck'imiz ölemezdi. İnsanların iyileştiğini, ihtimalleri altüst ettiğini hep duyuyordunuz. Susannah'nın da o istisnalardan olacağına emindim. Milyonda bir şans olsa da. O milyonda birdi.

İşler çabucak kötüleşti. O kadar kötüleşti ki annem ilk başlarda, her iki haftada bir, sonra da daha sık, Susannah'nın Boston'daki eviyle bizimki arasında mekik dokumaya başladı. İşten izin almak zorunda kaldı.

Telefon sabah erken saatte geldi. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Elbette kötü haberdı. Telefonun çalışını duyar duymaz, uykumda bile bunu anlamıştım. Susannah gitmişti. Orada, yatağımda uzanırken, annemin gelip bana söylemesini bekledim. Onun odasında dolandığını, duşu açtığını duyabiliyordum.

Annem gelmeyince odasına gittim. Saçları hâlâ ıslak hâlde, toparlanıyordu. Yorgun ve boş bakışlarla bana baktı. "Beck öldü," dedi. Hepsi buydu.

İçimin allak bullak olduğunu hissedebiliyordum. Dizlerim de tutmuyordu. Ben de yere oturdum ve bana destek olsun diye duvara yaslandım. Kalp kırıklığının ne olduğunu bildiğimi sanırdım. Kalp kırıklığının, baloda tek başına duran ben olduğunu düşünürdüm. O hiçbir şey değilmış. Kalp kırıklığı asıl buymuş. Göğsünüzdeki ağrı, gözlerinizin gerisindeki acı. Bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını bilmek. Sanırım yaşamadan hiçbir şeyi bilmiyoruz. Sevgiyi, gerçek acıyı bildiğinizi sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değilim. Başladığım an kendimi durduramadım. Nefes alamadım.

Annem odayı arşınlayıp yanımda yere çöktü ve sarılarak beni ileri geri salladı. Ama ağlamadı. Orada bile değildi. Âdeta dimdik bir direk, boş bir limandı.

Annem aynı gün Boston'a gitti. O gün evde olmasının tek nedeni beni kontrol edip giysilerini değiştirmekti. Daha fazla vakit olacağını düşünmüştü. Susannah öldüğünde orada olmalıydı. Sadece oğlanlar için bile olsa. Aynı şeyleri aklından geçirdiğine emindim.

O profesör sesiyle, Steven ile bana cenaze günü arabayla gelmemizi söyledi. Cenaze hazırlıkları esnasında ayakaltında olmamızı istemiyordu; yapacak çok iş, düzene konulması gereken şeyler vardı.

Annem vasiyetin uygulayıcısı tayin edilmişti. Susannah tabii ki onu bu iş için seçtiğinde ne yaptığını biliyordu. Annemden daha iyi kimse yoktu. Susannah daha ölmeden, her şeyin üzerinden geçmeye başlamışlardı. Annem meşgulken, bir şeyler hallerden en iyi hâlinde olurdu. Kendisine ihtiyaç duyulurken dağılmazdı. Böyle durumlarda dimdik dururdu. Doğrusu bunun, ondan aldığım bir gen olmasını dilerdim çünkü ben kaybolmuş vaziyetteydim. Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum.

Conrad'ı aramayı düşündüm. Numarasını birkaç kez çevirdim bile. Ama yapamadım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yanlış bir şey söylemekten, işleri daha da kötüleştirmekten korkuyordum. Sonra Jeremiah'yı aramayı düşündüm. Ama korku beni engelledi. Onları arayıp bunu yüksek sesle dile getirdiğim an, her şeyin gerçeğe dönüşeceğini biliyordum. Susannah gerçekten gitmiş olacaktı.

*

Yolda genelde sessizdik. Steven'ın tek takım elbisesi, plastik poşete sarılmış, arka koltuktaki çengelden aşağı sarkıyordu. Ben elbisemi asmakla uğraşmamıştım. Sonunda, "Onlara ne diyeceğiz?" diye sordum.

Steven, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Şimdiye dek sadece Shirle teyzenin cenazesine gittim ve o da öldüğünde gerçekten yaşlıydı," dedi. Ben o cenazeyi hatırlayamayacak kadar küçük-tüm o zaman.

"Bu gece nerede kalacağız? Susannah'nın evinde mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sence Bay Fisher bununla nasıl başa çıkıyor?" Conrad ile Jeremiah'yı henüz düşünemiyordum bile.

Steven'ın cevabı, "Viskiyle," oldu.

Ben de bundan sonra soru sormayı kestim.

Cenaze evinden 50 kilometre uzaktaki bir benzin istasyonunda giysilerimizi değiştirdik. Steven'ın takımının ne kadar düzgün ve ütülü olduğunu görür görmez, elbisemi asmadığım için pişman oldum. Arabanın arkasında ellerimle eteği düzeltmeye çalıştım ama işe yaramadı. Annem suni ipeğin işe yaramayacağını söylemişti; onu dinlemem gerekirdi. Onu yanıma almadan önce denemeliydim. O elbiseyi en son üç sene önce, annemin üniversitesindeki bir resepsiyonda giymiştim ve şimdi üzerime çok küçük geliyordu.

Oraya erken vardık. Annemin etrafta dolandığını, çiçekleri düzenlediğini ve cenaze yöneticisi Bay Browne'la konuştuğunu görece kadar erkenciydik. Annem beni görür görmez kaşlarını çattı. "O elbiseyi ütülemeliydin Belly," dedi.

Pişman olacağım bir şey dememek için alt dudağımı ısırđım. “Vakit yoktu,” dedim. Ama aslında vakit vardı. Bir sürü vakit vardı. Çok kısa görünmesin diye eteği aşığı çekıştirdim.

Annem kısaca başını sallayarak “Gidip oğlanları bulun. Belly, Conrad’la konuş,” dedi.

Steven ile bakiştık. Ne diyecektim ki? Balodan, son konuşmamızdan bu yana bir ay geçmiştı.

Onları yan odada bulduk. Odada banklar ve cilalı kapakların ardında mendil kutuları vardı. Jeremiah’nın başı sanki dua ediyormuş gibi eğilmiştı. Onu hiç dua ederken görmemiştım. Conrad dimdik oturmuş, omuzları dik bir hâlde boşluğa bakıyordu. Steven boğazını temizleyerek “Selam,” dedi. Onlara doğru gidip oğlanlara sertçe sarıldı.

Jeremiah’yı daha önce hiç takım elbiseli görmediğimi fark ettim. Takımı biraz fazla dar görünüyordu, rahatsızdı ve Jeremiah da boyun kısmını çekıştirip duruyordu. Fakat ayakkabıları yeni görünüyordu. *Onları almasına annem mi yardım etti acaba*, diye düşündüm.

Sıra bana geldiğinde, acele edip Jeremiah’ya elimden geldiğince sıkı sarıldım. Kollarımda kaskatı gibiydi. Tuhaf bir biçimde, resmi sesiyle, “Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi.

Aklımdan, *belki de bana kızgındır*, diye bir düşünce geçti ama bunu çabucak savdım. Böyle bir şey düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyordum. Susannah’nın cenazesindeydik, neden beni düşünsündü ki?

Beceriksizce sırtını sıvazlarken, ellerim küçük daireler çizdi. Gözleri inanılmaz derecede maviydi ki sadece ağladığında böyle olurdu.

“Çok üzgünüm,” dedim ve der demez pişman oldum çünkü kelimeler etkisizdi. Demek istediğimi, hissettiklerimi yansıtmıyorlardı. Üzgünüm kelimesi, suni ipek gibi, gereksiz bir şeydi.

Sonra Conrad’a baktım. Sırtı gergindi, beyaz gömleğinde büyük bir kırışıyla tekrar oturmuştu. Onun yanma oturarak “Selam,” dedim.

O da, “Selam,” dedi. Ona sarılsam mı yoksa rahat mı bıraksam, emin olamadım. Ben de omzunu sıktım, bir şey demedi. Taş gibiydi. Kendi kendime söz verdim; tüm gün onun yanından ayrılmayacaktım. Tam orada olacak, tıpkı annem gibi, bir güç timsali olarak duracaktım.

Annem, Steven ve ben dördüncü sıraya oturduk. Önümüzde, Conrad’la Jeremiah’nın kuzenleri, Bay Fisher’ın erkek kardeşi ve onun aşırı parfüm sıkmış karısı vardı. Annemin ilk sırada olması gerektiğini düşündüm ve bunu ona fısıldayarak söyledim. Annem hapsirdi ve bana bunun önemli olmadığını söyledi. Ardından ceketini çıkarıp bacaklarımın üzerine örttü.

Bir kere arkama döndüm ve geride babamı gördüm. Bir sebepten ötürü, onu orada görmeyi beklememiştim. Böyle düşünmem garipti çünkü babam da Susannah’yı tanırdı. O yüzden, cenazeye gelmesi mantıklıydı. Ona hafifçe el salladım ve o da bana karşılık verdi.

Anneme, “Babam burada,” diye fısıldadım.

Annem, “Tabii ki burada,” dedi ama arkaya bakmadı.

Jeremiah ile Conrad’ın okul arkadaşları, arkalara doğru, bir grup hâlinde oturmuşlardı. Tuhaf ve oraya ait değilmiş gibi görünüyorlardı. Erkekler başlarını aşağıda tutuyor, kızlar da gergin bir şekilde birbirlerine fısıldayıp duruyorlardı.

Tören uzundu. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir vaiz konuşmayı yaptı. Susannah ile ilgili güzel şeyler söyledi. Onu nazik, müşfik, zarif olarak tanımladı. Susannah bunların hepsiydi ama sanki vaiz onu hiç tanıımıyormuş gibi geldi kulağıma. Anneme bunu söylemek için eğildim. Ama annem, vaizle beraber başını sallıyordu.

Tekrar ağlamayacağımı düşünüyordum ama ağladım, hem de çok. Bay Fisher ayağa kalkıp herkese geldiği için teşekkür etti ve sonrasında eve uğramamızı istedi. Konuşurken sesi birkaç kez kısıldı ama durumu idare etmeyi başardı. Onu en son gördüğümde, bronz, kendine güvenli ve uzun duruyordu. Şimdiyse bir kar fırtınasında kaybolmuş bir adama benziyordu. Omuzları çökmüş, yüzü solgundu. Susannah'yı seven herkesin önünde, orada ayakta durmanın, onun için ne kadar zor olması gerektiğini düşündüm. Susannah'yı aldatmış, kendisine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda onu bırakmış ama sonunda ortaya çıkmıştı. Son birkaç hafta Susannah'nın elini tutmuştu. Belki o da daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü.

Tabut kapalıydı. Susannah anneme, en iyi hâlde görünmediği zaman, insanların ona bön bön bakmalarını istemediğini söylemişti. Ölü insanların yapay gözüktüğünü düşünüyordu. Mumya gibi. Kendi kendime, o tabutun içinde yatanın Susannah olmadığını, neye benzediğinin önemi olmadığını çünkü onun çoktan gittiğini hatırlattım.

Tören bitip de duamızı etikten sonra sıramızı oluşturduk ve herkes birer birer başsağlığı diledi. Orada annem ve ağabeyimle dururken, kendimi tuhaf bir şekilde yetişkin gibi hissettim. Bay Fisher gözleri yaşlı hâlde eğilip bana sıkıca sarıldı. Steven'ın elini

sıktı ve sarıldığında annem onun kulağına bir şey fısıldadı, Bay Fisher da başını salladı.

Jeremiah'ya sarıldığımda ikimiz de çok şiddetli ağlıyor ve birbirimize tutunuyorduk. Jeremiah'mn omuzları sarsılıp duruyordu.

Conrad'a sarıldığımda, bir şey söylemek, onu teselli etmek istedim. *Başın sağ olsun*'dan iyi bir şey. Ama her şey o kadar hızlıydı ki bundan fazlasını söyleyecek vakit olmadı. Arkamda bir sürü insan vardı ve onlar da başsağlığı dilemek için bekliyorlardı.

Mezarlık çok uzakta değildi. Topuklarım toprağa saplanıp duruyordu. Bir gün önce yağmur yağmış olmalıydı. Susannah'yı ıslak toprağa indirmelerinden önce, Conrad ile Jeremiah tabutun üzerine beyaz birer gül koydu ve geri kalanlarımız da çiçekler ekledik. Ben pembe bir şakayık seçtim. Birisi bir ilahi okudu. Her şey bittiğinde Jeremiah yerinden kumıldamadı. Susannah'nın mezarının olacağı yerde durdu ve ağladı. Yanına giden annem oldu. Elini tutup Jeremiah ile yumuşak bir şekilde konuştu.

Susannah'nın evinde Jeremiah, Steven ve ben, Jeremiah'nın yatak odasına kaçtık. Şık kıyafetlerimiz içinde yatağına oturduk. "Conrad nerede?" dedim. Onun yanında durma sözümü unutmamıştım ama durmadan ortadan kaybolarak bunu zorlaştırıyordu.

Jeremiah, "Onu bir süre rahat bırakalım," dedi. "Aç mısınız?" Açtım ama bunu söylemedim. "Sen aç mısın?"

"Evet, sayılır. Aşağıda yiyecek var." Sesi *aşağıda* kelimesine vurgu yaptı. Aşağı inip onca insanla yüzleşmek, onların yüzlerindeki acıma ifadesini görmek istemediğini biliyordum. *Ne üzücü,*

diyeceklerdi. *Geride bıraktığı iki genç oğlana bakın.* Arkadaşları eve gelmemiş, mezarlıktan sonra gitmişlerdi. Aşağıda sadece yetişkinler vardı.

“Ben giderim,” diye önerdim.

Jeremiah minnetle, “Teşekkürler,” dedi.

Ayağa kalkıp kapıyı arkamdan kapadım. Koridorda aile fotoğraflarına bakmak için durdum. Resimler mattı ve hepsi birbirine benzeyen siyah çerçevelere yerleştirilmişlerdi. Bir fotoğrafta Conrad bir papyon takmıştı ve bir dişi eksikti. Bir başkasında Jeremiah sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı ve başında tüm bir yaz çıkarmadığı Red Sox şapkası vardı. Şanslı şapkasını olduğunu söylemiş ve üç ay boyunca her gün takmıştı. Susannah birkaç haftada bir onu yıkar ve Jeremiah uyurken odasına geri koyardı.

Aşağıda yetişkinler dolanıp duruyor, kahve içip kısık sesle konuşuyorlardı. Annem büfede durmuş, yabancılar için pasta kesiyordu. Her hâlükârda, benim için yabancıydılar. Onların, annemin Susannah için anlamını, onun en iyi arkadaşı olduğunu, neredeyse tüm hayatları boyunca her yazı birlikte geçirdiklerini bilip bilmediklerini merak ettim.

İki tabak aldım ve annem onları doldurmama yardım etti. Tabağın kenarına küflü peynir koyarken, “Siz yukarıda iyi misiniz?” diye sordu.

Başımı sallayıp peyniri yerine koydum. “Jeremiah küflü peynir sevmez,” dedim. Sonra bir avuç krakerle yeşil elmalardan aldım. “Conrad’ı gördün mü?”

Annem, “Sanırım bodrum katında,” dedi. Peynir tabağını tekrar düzenleyerek “Neden gidip ona da bir tabak götürmüyorsun? Ben bunu oğlanlara çıkarırım,” diye ekledi.

“Tamam.”

Tabağı alıp yemek odasını geçmişken, Jeremiah ile Steven aşağı indi. Durup Jeremiah’nın insanlarla konuşmasını, ona sarılıp elini tutmalarına izin vermesini izledim. Göz göze geldik ve elimi kaldırıp belli belirsiz ona salladım. O da aynısını yaptı ve koluna yapışan kadın karşısında hafifçe gözlerini devirdi. Susannah onunla gurur duyardı.

Ardından aşağı, bodrum katma indim. Bodrum, halıyla kaplanmış ve ses geçirmezdi. Conrad elektrogitar çalmaya başladığında, Susannah orayı düzenlemişti.

İçerisi karanlıktı; Conrad ışıkları açmamıştı. Gözlerimin ışığa alışması için bekledim ve sonra yavaşça aşağı indim.

Onu çok geçmeden buldum. Başı bir kızın kucağında, bir kanepeye uzanmıştı. Kız ellerini, sanki oraya aitlermiş gibi, Conrad’ın başında gezdiriyordu. Yaz henüz yeni başlamasına rağmen kız bronzdu. Ayakkabılarını çıkarmış, çıplak bacaklarını sehpanın üzerine yaslamıştı. Conrad da kızın bacağına okşuyordu.

İçimdeki her şey birden gerildi.

O kızı cenazede görmüştüm. Gerçekten çok güzel olduğunu düşünmüş ve kim olduğunu merak etmiştim. Doğu Asyalı, Hintli olabilirmiş gibi duruyordu. Koyu saçları, koyu renk gözleri vardı ve siyah, mini bir etekle, üzerine siyah beyaz benekli bir bluz giymişti. Ve bir de siyah bir saç bandı takıyordu.

Beni ilk önce kız gördü. “Selam,” dedi.

O zaman Conrad da aynı tarafa baktı, elimde peynir ve kraker tabağıyla kapı eşiğinde durduğumu gördü. Doğruldu. “Bize yemek mi getirdin?” diye sorarken bana bakmıyordu.

“Annem gönderdi,” derken, sesim kısık ve belirsizdi. Yürüyüp tabağı sehpa koydum. Orada ne yapacağımı kestiremeden bir saniye kadar kaldım.

Kız daha çok, *artık gidebilirsin*, der gibi, “Teşekkürler,” dedi. Sert bir biçimde değil ama onları rahatsız ettiğimi belirtir bir şekilde.

Yavaşça odadan çıktım ama merdivenlere geldiğimde koşmaya başladım. Oturma odasındaki insanların arasından koşarken, Conrad’ın arkamdan geldiğini işitebiliyordum.

“Bir dakika bekle,” diye seslendi.

Neredeyse avluya gelmişim ki bana yetişip kolumu tuttu.

Kolumu çekerek “Ne istiyorsun?” dedim. “Bırak beni.”

Conrad kolumu bırakarak “O Aubrey’ydi,” dedi.

Aubrey, Conrad’ın kalbini kıran kızdı. Onu kafamda daha farklı canlandırmıştım. Sarışın olduğunu düşünmüştüm. Kafamda canlandırdığımdan daha güzel bir kızdı. Böyle bir kızla asla yarışamazdım.

“Küçük anınızı mahvettiğim için üzgünüm,” dedim.

“Of, büyü biraz,” dedi.

Hayatınızda, geri alabilmeyi tüm kalbinizle dilediğiniz anlar vardır. Sadece silebilmek istediğiniz anlar. Elinizde olsa, o anı yaşanmamış kılmak için kendinizi bile sileceğiniz anlar.

O anda dediğim şeyi, işte benim için öyle anlardan birinde söyledim. Annesinin cenaze gününde, herkesten ya da her şeyden çok sevdiğim çocuğa, “Cehenneme git,” dedim.

Birine söylediğim en kötü şeydi bu. O kelimeleri daha önce söylememiş değildim ama Conrad’m yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. Yüzündeki ifade, bende ölme isteği uyandırdı.

Kendimle ilgili düşündüğüm ve kimsenin bilmemesini umduğum her kötü şeyi doğruluyordu o bakış. Çünkü insanlar bunu bilselerdi gerçek beni görecek ve benden nefret edeceklerdi.

Conrad, “Böyle olacağını bilmeliydim,” dedi.

Acınası bir şekilde ona, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Conrad çenesini sıkmış hâlde omuz silkti. “Unut gitsin.”

“Hayır, söyle.”

Conrad dönüp gitmek için davrandı ama onu durdurdum. Yolunda durdum. Sesimi yükselterek “Söyle,” dedim.

Bana baktı. “Seninle bir şeylere başlamanın kötü fikir olduğunu biliyordum. Sen daha çocuksun. Bu büyük bir hataydı.”

“Sana inanmıyorum,” dedim.

İnsanlar bize bakmaya başlamıştı. Annem oturma odasında durmuş, tanımadığım insanlarla konuşuyordu. Ben konuşmaya başlayınca, başını kaldırıp baktı. Ona bakamıyordum bile, yüzümün yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Doğru şeyin, oradan uzaklaşmak olduğunu biliyordum. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. O an sanki kendime yukarıdan bakıyor ve odadaki herkesin bana bakışını görebiliyordum. Conrad omuz silkip tekrar gitmeye davranınca, kendimi çok öfkeli ve çok küçük hissettim. Kendime engel olmak istedim ama yapamadım.

“Senden nefret ediyorum,” dedim.

Conrad dönüp sanki tam da bunu söylememi beklermiş gibi başını salladı. “İyi,” dedi. Bana, acıyarak ve bıkkın şekilde baktı. Midem bulandı.

“Seni bir daha asla görmek istemiyorum,” dedim ve onu itti-
rip öyle hızlı merdivenlerden çıktım ki en son basamakta ayağım

takıldı. Sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Sanırım, birisinin nefesini tuttuğunu işittim. Gözyaşlarımdan zorlukla görebiliyordum. Kör gibi ayağa kalkıp kendimi misafir odasına attım.

Gözlüğü çıkarıp yatağın üzerine uzanarak ağladım.

Nefret ettiğim, Conrad değildi. Kendimdi.

Bir süre sonra babam geldi. Birkaç kere kapıyı çaldı ve ben cevap vermeyince, içeri girip yatağın ucuna oturdu.

“İyi misin?” diye sordu. Sesi o kadar nazikti ki gözümden tekrar yaşlar aktığını hissettim. Kimse bana iyi davranmamalıydı. Hak etmiyordum bunu.

Sırtımı ona dönecek şekilde uzaklaştım. “Annem bana çok mu kızgın?”

“Hayır, elbette değil,” dedi babam. “Aşağı in ve herkese güle güle de.”

“Yapamam.” Olay yarattıktan sonra nasıl aşağı inip herkese güle güle derdim ki? İmkânsızdı. Küçük düşmüştüm ve bunu kendi kendime yapmıştım.

“Conrad ile aranızda ne oldu Belly? Kavga mı ettiniz? Ayrıldınız mı?” Babamın ağzından *ayrılma* kelimesini duymak çok tuhaftı. Böyle şeyleri onunla konuşamazdım. Fazla tuhaftı.

“Baba, seninle bunları konuşamam. Lütfen gidebilir misin? Yalnız kalmak istiyorum.”

Babam, “Pekâlâ,” dedi ama sesindeki incinmişliği işitebiliyordum. “Annemi çağırmanı ister misin?”

Annem, o anda görmek istediğim son insandı. Hemen, “Hayır, lütfen çağırma,” dedim.

Babam kalkarken yatak gıcırdadı, ardından kapıyı kapadı.

İstedığım tek insan Susannah'ydı. Sadece oydu. Sonra apaçık bir düşünce geldi aklıma. Bir daha kimsenin en sevdiği olmayacaktım. Bir daha asla eskisi gibi bir çocuk olmayacaktım. Artık hepsi bitmişti. Susannah gerçekten gitmişti.

Conrad'ın beni dinlemesini umdum. Bir daha onu görmemeyi umdum. Ona bir daha bakmam gerekirse, bana o gün baktığı gibi bakarsa, bu beni mahvederdi.

Altıncı Bölüm

3 TEMMUZ

Ertesi sabah erken saatte telefon çalınca, *sabah bu kadar erken saatte ancak kötü haber gelir*, diye düşündüm. Bir bakıma da haklıydım.

Sesini duyduğumda, sanırım hâlâ rüyamdan tam uyanamamıştım. Bir an onun Conrad olduğunu düşündüm ve nefes alamadım. Conrad beni tekrardan aramıştı –bu, nefes almayı unutmam için yeterliydi. Ama arayan Conrad değil, Jeremiah’ydı.

Ne de olsa kardeşiler, sesleri birbirine benziyordu. Benziyordu ama aynı değildi. Jeremiah, “Belly, ben Jeremiah. Conrad gitti,” dedi.

“Gitti derken ne demek istiyorsun?”

Birden tamamen uyanmıştım ve yüreğim ağzıma gelmişti. Artık *gitti*’nin, eskiden olmayan bir anlamı daha vardı. Kalıcı bir anlamı.

“Yaz okulundan birkaç gün önce ayrılmış, buraya da geri gelmedi. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Susannah’nın cenazesinden bu yana Conrad ile konuşmamıştık.

“İki sınavını kaçırdı. Bunu asla yapmazdı.” Jeremiah’nın sesi çaresiz geliyordu, hatta panik içinde. Onu hiç bu şekilde konuşurken işitmemiştim. Her zaman rahat, hep gülen, hiç ciddi olmayan biriydi. Haklıydı da. Conrad asla böyle bir şey yapmaz, kimseye söylemeden öylece ayrılmazdı. En azından, eski Conrad, on yaşından beri sevdiğim Conrad bunu yapmazdı.

Doğrulup gözlerimi ovaladım. “Baban biliyor mu?”

“Evet. Ödö koptu. Böyle şeylerle başa çıkamıyor.” *Böyle şeyler*, Bay Fisher’ın değil, Susannah’nın sorumluluğundaydı.

“Ne yapmak istiyorsun Jere?” Sesimi annemin bu durumlardaki sesi gibi çıkarmaya çalıştım. Conrad’ın gitmiş olduğu düşüncesiyle korkudan deliye dönmüşüm gibi değil de daha soğukkanlı ve mantıklı. Gerçi başının dertte olduğunu düşünmüyordum. Ama eğer gerçekten gittiyse, bir daha asla geri dönme-yebilirdi. Böylesi de beni itiraf edebileceğimden çok daha fazla korkutuyordu.

“Bilmiyorum,” diyen Jeremiah kuvvetli bir şekilde püffledi. “Telefonu günlerdir kapalı. Onu bulmama yardım eder misin?”

Hemen, “Elbette, elbette yardım ederim,” dedim.

O an her şey mantıklı geliyordu. Conrad ile aramı düzeltmem için bir şanstı bu. Bana göre beklediğim şeydi ve bunun farkında bile değildim. Son iki aydır sanki uyurgezer gibiydim ve sonunda uyanmıştım. Bir hedefim, amacım vardı.

O son gün Conrad'a korkunç şeyler söylemiştim. Affedilmez şeyler. Belki ona az da olsa yardım edebilirsem, aramızı düzeltebilirdim.

Conrad'ın gitmiş olması düşüncesinden korksam ve kendimi affettirmek için hevesli olsam da ona tekrar yakın olma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Dünyada kimse, beni Conrad Fisher gibi etkileyemiyordu.

Jeremiah ile telefonu kapatır kapatmaz hemen odamda dört dönmeye, büyük çantama iç çamaşırı ile tişört tıkmaya başladım. Onu bulmamız ne kadar zamanımızı alırdı? İyi miydi? O iyi olmasa bunu bilirdim, öyle değil mi? Dış fırçamla bir saç fırçası aldım. Kontakt lens solüsyonumu da.

Annem mutfakta giysileri ütülüyordu. Alın kırışmış hâlde, öylece boşluğa bakıyordu. "Anne," dedim.

Annem şaşırmış hâlde bana baktı. "Ne var? Ne oldu?"

Ne diyeceğimi çoktan planlamıştım. "Taylor bir çeşit sinir krizi geçiriyor çünkü Davis ile yine ayrılmışlar. Ben bu gece onda kalacağım, nasıl olduğuna bağlı olarak belki yarın da kalırım."

Nefesimi tutup annemin konuşmasını bekledim. Annemin, tanıdığım başka kimseye benzemeyen bir yalan detektörü vardı. Anne içgüdücü, takip cihazı gibi bir şeydi bu. Fakat bu sefer hiçbir alarm ya da çan çalmadı. Yüzü tamamen ifadesizdi.

Ütüsüne geri dönerek "Tamam," dedi.

Sonra da, "Yarın akşam evde olmaya çalış," diye ekledi. "Kalkan yapacağım." Evden kurtuluyordum, kendimi rahatlamış hissetmeliydim ama pek de öyle hissedemedim.

"Denerim," dedim.

Bir an, anneme gerçeği söylemeyi düşündüm. Beni herkes-
ten çok o anlar ve yardım etmek isterdi. Oğlanların ikisini de
severdi. Conrad kaykaydan düşüp kolunu kırdığında onu acile
annem götürmüştü çünkü Susannah o kadar çok titriyordu ki
arabayı kullanamamıştı. Annemse güçlü, sarsılmazdı. Her za-
man ne yapılacağını bilirdi.

Ya da en azından, eskiden bilirdi. şimdi için pek emin değil-
dim. Susannah tekrar hastalandığında annem otomatik pilota
bağlamış ve yapılması gerekenleri yapmıştı. Varlığı zar zor bel-
liydi. Geçen gün aşağı indiğimde koridoru süpürüyordu ve göz-
leri kırmızıydı, bunu görünce korkmuştum. O gözü yaşlı tipler-
den değildi. Onu o şekilde, sadece annem gibi değil de sıradan
bir insan gibi görmek, neredeyse ona olan güvenimi sarsacaktı.

Annem ütüsünü bıraktı. Tezgâhın üzerindeki çantasını aldı
ve içinden cüzdanını çıkardı. “Taylor’a benden Ben&Jery’s ıř-
marla,” diyerek bana bir yirmi dolar verdi.

Yirmi doları alıp cebime tıkarak “Teşekkürler anne,” dedim.
Daha sonra benzin parası olarak işe yarayacaktı.

“İyi eğlenceler,” dedi ve tekrar daldı. Orada değildi. Az önce
ütülediği aynı pantolonu ütölemeye devam etti.

Arabamda uzaklaşırken sonunda kendimi bıraktım.
Rahatladım. Sessiz, üzgün annem yoktu etrafımda. Onun ya-
nından uzaklaşmaktan da yanında olmaktan da nefret ediyor-
dum çünkü bana en çok unutmak istediğimi hatırlatıyordu.
Susannah gitmişti, geri gelmeyecekti ve hiçbirimiz eskisi gibi
olamayacaktık.

Yedinci Bölüm

Taylor'ların evinde ön kapı neredeyse hiç kilitlenmezdi. Uzun tırabzanlı merdivenler ve parlak ahşap zeminleri, sanki bana aitmiş gibi tanıdıktı.

İçeri girdikten sonra doğruca Taylor'ın odasına çıktım.

Taylor karnının üzerine yatmış, dedikodu dergilerinden birinin sayfalarını çeviriyordu. Beni görür görmez doğrularak "Sen mazoşist falan mısın?" dedi.

Bez çantamı yere fırlatıp onun yanına oturdum. Yolda onu arayıp her şeyi anlatmıştım. Yapmak istememiş ama yapmıştım.

"Neden gidip onu aramak istiyorsun?" diye sordu. "O artık senin erkek arkadaşın değil ki."

İç çektim. "Sanki hiç oldu da."

"Ben de bunu demek istiyorum işte." Hiç bir şey olmamış gibi bir dergiyi karıştırıp bana uzattı. "Şuna bir bak. Seni bu

bikiniyle hayal edebiliyorum. Beyaz fileli olanla. Yanık teninde çok seksi duracaktır.”

Dergiye baktıktan sonra ona geri vererek “Jeremiah yakında burada olacak,” dedim. Kendimi o bikiniyle hayal edemiyordum. Ama Taylor’ı hayal edebiliyordum.

“Jeremiah’yı seçmeliydin,” dedi. “Conrad düpedüz deli.”

Ona olanları anlatmış ve bunun ya birini ya da ötekini seçmek gibi basit olmadığı söylemişim. Hiçbir şey böyle basit değildi. Hem bir seçim şansım da yoktu.

“Conrad deli değil Taylor.” On dört yaşımızdayken, yazın Taylor’ı Cousins’a getirdiğimde, Conrad’ın ondan hoşlanmamasını asla affetmemişti. Taylor bütün erkeklerin kendisinden hoşlanmasına alışkındı ve görmezden gelinmek onun için olağan bir şey değildi. Conrad da aynen böyle yapmıştı. Gerçi Jeremiah daha farklıydı. Taylor o koca kahverengi gözlerini ona yöneltir yöneltmez, Jeremiah onun olmuştu. Taylor ona, *benim Jeremy’m* derdi. Oğlanların sevdiği o şakacı tonla. Jeremiah da Taylor onu ağabeyim Steven için terk edene dek bu fırsata atlamıştı.

Taylor dudaklarını buruşturarak “Tamam, belki de bu *biraz* ağır oldu. Belki de deli değildir. Ama ne olacak ki? Hep oturup onu mu bekleyeceksin? O ne zaman isterse?” dedi.

“Hayır! Ama şu an başı belada. Şu an arkadaşlarına her zamankinden daha çok ihtiyacı var,” diyerek halıdaki çıkmış bir ipliği çekiştirdim. “Aramızda ne geçerse geçsin her zaman arkadaş olacağız.”

Taylor gözlerini devirdi. “Her neyse. Seni idare etmemin tek nedeni, bu olaya son noktayı koyman.”

“Noktayı koymam mı?”

“Evet. Şimdi bunun tek yol olduğunu görüyorum. Conrad’la yüz yüze gelip onu aştığını ve bundan böyle onun oyunlarını oynamayacağını söylemen gerek. Ancak bundan sonra onun kışından ayrılabilirsin.”

“Taylor, olanlarda ben de pek masum sayılmam,” diyerek yutkundum. “Onu son kez gördüğümde gerçekten korkunç davrandım.”

“Her neyse. Mesele şu ki artık ilerlemelisin. Daha verimli alanlara doğru.” Bana bir bakış attı. “Cory gibi. Bu arada, dünden sonra onunla bir şansın kaldığını da sanmam.”

Dün gece, bin yıl kadar önceymiş gibi geliyordu. Elimden geldiğince pişman görünerek “Arabamı buraya bırakmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler. Eğer annem ararsa...” diye konuşmaya başladım.

“Lütfen ama Belly. Biraz saygı göster. Ben senin aksine, ebeveynlere yalan söyleme kraliçesiyimdir,” dedi. Burnunu çekti. “Yarın akşam vaktinde geleceksin değil mi? Hep beraber Davis’in ailesinin teknesiyle açılacağız. Söz vermiştin.”

“O zaman dek döneceğime eminim. Bu arada ben sana hiç söz vermedim,” dedim.

Taylor, “O zaman şimdi söz ver,” dedi. “Burada olacağına söz ver.”

Gözlerimi devirdim. “Neden beni bu kadar istiyorsun ki? Cory Wheeler’ı üzerime tekrar salabilmek için mi? Bana ihtiyacın yok. Yanında Davis var.”

“Berbat bir en iyi arkadaş olsan da sana ihtiyacım var. Erkek arkadaşlar, en iyi arkadaşlarla aynı şey değil, bunu sen de bili-

yorsun. Ya farklı okullara gidersek? O zaman ne olacak?” Taylor suçlayıcı bakışlarla bana öfkeli bir biçimde baktı.

“Tamam, tamam. Söz veriyorum.” Taylor hâlâ, eskiden söylediğimiz gibi, aynı okula gitmemiz hayalini kuruyordu.

Bana elini uzattı ve küçük parmaklarımızı birbirine geçirdik.

Taylor ansızın, “Bunu mu giyiyorsun?” diye sordu.

Gri atletime bakarak “Evet, tabii,” dedim.

Taylor’ın hızla salladığı sarı saçları etrafa yayıldı. “Conrad’ı *ilk defa göreceğin zaman* üzerinde bu mu olacak?”

“Taylor, bir randevuya gitmiyorum.”

“Eski sevgilini gördüğün zaman, her zamankinden güzel görünmelisin. Ona, *kahretsin, bunu mu kaçırdım*, dedirtmelisin. Tek yolu budur.”

Doğrusu bunu düşünmemiştim. “Ne düşündüğü umurumda değil,” dedim.

Taylor çoktan çantamı karıştırmaya başlamıştı. “Burada sadece iç çamaşırıyla tişört var. Ve şu eski bluz. İyyy. Bu bluzdan nefret ediyorum. Artık gerçekten emekli olması gerekiyor.”

“Kes şunu,” dedim. “Eşyalarımı karıştıрма.”

Taylor yüzü heyecanlı ve aydınlanmış hâlde ayağa sıçradı. “Belly, lütfen senin için çanta yapayım! Lütfen. Bu beni çok mutlu edecek.”

Elimden geldiğince katı bir sesle, “Hayır,” dedim. Taylor sözü konusu olduğunda sert olmalıydınız. “Muhtemelen yarma dönerim. Başka bir şeye ihtiyacım yok.”

Taylor beni duymazdan gelip gardırobunun içinde kayboldu.

O sırada telefonum çaldı, arayan Jeremiah’ydı. Telefona bakmadan önce, “Ciddiyim Tay,” dedim.

Telefonumu açtım. “Selam,” dedim. “Neredesin?”

“Bayağı yaklaştım. Bir saat kadar yolum kaldı. Taylor’da mısın?”

“Evet,” dedim. “Yolu tekrar tarif etmemi ister misin?”

“Hayır, yeri anladım.” Jeremiah duraksadı, bir an telefonu kapadığını düşündüm. Sonra, “Bunu yaptığın için teşekkürler,” dedi.

“Haydi ama...” dedim.

Başka bir şey demeyi düşündüm. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu ve bir yanımin, onu tekrar göreceğim için çok mutlu olduğunu söylemek istedim. Beck’in oğlanları olmadan yaz, yaz olmazdı ki.

Fakat cümleyi kafamda bir türlü düzgün kuramadım ve ne diyeceğimi bulana dek Jeremiah telefonu kapadı.

Taylor sonunda gardıroptan çıktığında, çantamın fermuarını çekiyordu. Gamzelerini çıkararak “Her şey hazır,” dedi.

Çantayı ondan almaya çalışarak “Taylor...” dedim.

“Hayır, sadece gideceğin yere ulaşana dek bekle. Bana teşekkür edeceksin,” dedi. “Beni tamamen eksen de çooook cömert davrandım.”

Son dediğini duymazdan gelerek “Teşekkürler Tay,” dedim.

Taylor dolabının aynasından saçlarını kontrol ederek “Bir şey değil,” dedi. Elleri kalçalarında, bana döndü. “Gördün mü bana ne kadar ihtiyacın var? Hem Conrad’ı nasıl bulmayı planlıyorsunuz? Belki bir köprü altında falandır.”

Doğrusu işin bu kısmına, asıl detaylara pek dikkat etmemiştim. “Jeremiah’nın aklında birkaç fikir olduğuna eminim,” dedim.

Jeremiah tıpkı dediği gibi bir saat içinde geldi. Arabası Taylor'ın daire şeklindeki yola park ettiğinde, oturma odasının penceresinden ona bakıyorduk. Taylor şifonyere koşup dudak parlatıcısı sürerek "Aman Tanrım, acayip tatlı görünüyor," dedi. "Neden bana bu kadar tatlılaştığını söylemedin?"

Taylor onu en son gördüğünde, Jeremiah bir baş kadar daha kısa ve cılızdı. Onun yerine, Steven'in peşine düşmesine şaşmamak gerekiyordu. Bana göre hep aynı Jeremiah'ydı.

Çantamı alıp dışarı çıkarken Taylor da dibimdeydi.

Ön kapıyı açtığımda, Jeremiah da basamaklarda bekliyordu. Red Sox şapkasını takmıştı ve saçları onu son gördüğümde daha kısaydı. Onu Taylor'ın kapısının önünde görmek garipti. Gerçek ötesi.

Jeremiah şapkasını çıkararak "Ben de şimdi seni arayacaktım," dedi. Şapşal görünmekten, şapka içindeki saçlarının bozulmasından hiç korkmayan bir çocuktu. Onun en çekici özelliklerinden biriydi ve buna hayrandım. Çünkü ben, neredeyse sürekli utanmama neden olacak bir şey yapmaktan korkuyordum.

Ona sarılmak istedim ama bir sebepten -belki bana uzanmadığından, belki de birden utandığımdan- geri durdum. Onun yerine, "Gerçekten çabuk geldin," dedim.

"Deli gibi hız yaptım," dedi. "Merhaba Taylor."

Taylor ayak uçlarına kalkıp Jeremiah'ya sarıldı. O anda ben de ona sarılmadığımdan pişman oldum.

Taylor geriye çekilirken Jeremiah'yı onaylarcasına süzdü. "Jeremiah, iyi görünüyorsun," dedi. Gülümseyip Jeremiah'nın da kendisine iyi görüldüğünü söylemesini bekledi. Jeremiah bir

şey söylemeyince, “Bu bana ne kadar iyi göründüğümü söylemen için fırsattı. Heeey,” dedi.

Jeremiah güldü. “Aynı eski Taylor. İyi göründüğünü biliyorsun. Bunu sana söylememe ihtiyacın yok.”

İkisi birbirine sıırttı.

“Gitsek iyi olur,” dedim.

Jeremiah çantamı omzumdan aldı ve arabaya dek onu izledik. Bagajda çantam için yer açarken, Taylor dirseğimi tutarak “Nereye gidiyorsanız, gittiğinde beni ara Cinderbelly,” dedi. Bana küçükken, ikimiz *Cinderella*’ya takıkken böyle derdi. *Cinderbelly, Cinderbelly.*

Birden Taylor’a karşı ani bir şefkat hissettim. Nostalji, paylaşılan bir geçmiş, çok anlamlıydı. Fark ettiğimden de çok. Gelecek sene ikimiz farklı üniversitelere gittiğimiz zaman onu özleyecektim. “Arabamı burada bırakmama izin verdiğin için teşekkürler Tay.”

Başını salladı. Sonra ağzını açıp kapayarak *son nokta*, dedi.

Jeremiah arabaya binerken, “Hoşça kal Taylor,” dedi.

Ben de içeri girdim. Arabası her zamanki gibi darmadağınık-tı. Yer ve arka koltuk boş su şişeleriyle doluydu. Uzaklaşırken Taylor’a, “Görüşürüz,” dedim.

Taylor durup bizi izleyerek el salladı. Ardından, “Sözünü unutma Belly!” diye seslendi.

“Erkek arkadaşının 4 Temmuz partisi için zamanında geleceğim sözünü verdim de ona. Parti bir teknede olacakmış,” dedim.

Jeremiah başını salladı. “Endişelenme, vaktinde geri dönmüş olursun. Muhtemelen bu akşama seni geri bırakırım.”

“Ah,” dedim. “Tamam.”

Sanırım o çantaya ihtiyacım olmayacaktı.

Jeremiah sonra, “Taylor tamamen aynı görünüyor,” dedi.

“Evet, sanırım öyle.”

Sonra da ikimiz de bir şey demedik. Sadece sessizdik.

Sekizinci Bölüm

JEREMIAH

Her şeyin değiştiği anı tam olarak hatırlıyorum. Geçen yazdı. Con ile verandada oturuyorduk, ben de ona yeni futbol koçu yardımcısının ne kadar hıyar bir adam olduğundan bahsediyordum.

“Katlan gitsin işte,” dedi.

Onun için bunu söylemesi kolaydı. O olsa takımdan ayrılırdı. Ona, “Anlamıyorsun, bu adam deli,” diye itiraz etmeye başladım ama artık beni dinlemiyordu. O sırada arabaları evin önüne yanaştı. Önce Steven, sonra da Laurel arabadan indi. Laurel annemin nerede olduğunu sorup bana sıkıca sarıldı. Daha sonra Conrad’a sarıldı, ben de tam, “Belly Button nerede?” diye soruyordum ki onu gördüm.

Onu ilk önce Conrad gördü. Belly’ye, Laurel’in omuzunun üzerinden bakıyordu. Belly bize doğru yürüdü. Saçları dört bir

yana savruluyordu ve bacakları kilometrelerce uzunmuş gibi görünüyordu. Kesik bir kot şortla eski görünümlü spor ayakkabılar giyiyordu. Sütyenin askısı bluzundan görünüyordu. Sütyen askısını daha önce hiç görmemiş olduğuma yemin edebilirdim. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, daha önce hiç görmediğim bir ifade. Utangaç, sinirli ama aynı zamanda gururlu görünüyordu.

Conrad'ın ona sarılışını izleyip sıramı bekledim. Ona ne düşündüğünü, neden yüzünde öyle bir ifade olduğunu sormak istedim. Gerçi bunu yapmadım. Conrad'ın önüne geçip Belly'yi havaya kaldırdım ve aptalca bir şeyler söyledim. Bu onu güldürdü ve o an tekrar o eski Belly oldu. Bu içimi rahatlatmıştı çünkü onun tanıdığım Belly'den başka biri olmasını istemiyoordum.

Onu bütün hayatım boyunca tanıyordum ve şimdiye dek hiç, bir kız gözüyle bakmamıştım. O bizden biriydi. Arkadaşımdı. Onu bir an için bile olsa farklı bir gözle görmek beni sarsmıştı.

Babam hayatta her şeyde oyunu değiştiren bir an olduğunu söylerdi. Her şeyin ona dayandığı ama bunu içindeyken fark etmediğin o an. Oyunun tüm temposunu değiştiren ikinci çeyrekteki o üç sayı. İnsanları uyandıran, onları hayata geri döndüren an. Her şey o ana dayanıyordu.

Arabanın evin önünde durup içinden zar zor tanıdığım bir kızın indiği o anı unutmuş olabilirdim. Bu bazen yaşadığınız şeylerden biri olabilirdi. Hani sokakta yürürken gelip geçen bir parfüm kokusunun dikkatinizi çektiği gibi birinin dikkatinizi çekerek gözünüze takıldığı an. Yürümeye devam edersiniz. Unutursunuz. Ben de o anı unutmuş olabilirim. Her şey eskiden olduğu hâline dönmüş olabilirdi.

Ama işte sonra o oyunu değiştiren an geldi.

Geceydi, belki yazın bir haftası geçmişti. Belly ile havuzun başında takılıyorduk ve o benim söylediğim ama şu an hatırlamadığım bir şeye katıla katıla gülüyordu. Onu güldürebilmeye bayılıyordum. Çok gülmesi marifetli olduğumu kanıtlamasa da yine de kendimi harika hissetmeme neden oluyordu. Belly, “Jere, sen tanıdığım en komik insansın,” dedi.

Bu hayatımda duyduğum en güzel iltifattı. Ama oyunu değiştiren an o an değildi.

Hemen sonra o an geldi. Kendimi kaptırmış, Conrad’ın sabahları kalktığı zamanki hâlini taklit ediyordum. Tam bir Frankenstein gibi. Ardından Conrad gelip Belly’nin yanındaki şezlonga oturdu. Belly’nin atkuyruğunu çekiştirip “Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

Belly ona baktığı zaman gerçekten kızarmıştı. Tüm yüzü kırmış, gözleri parlıyordu. “Hatırlıyorum,” dedi.

O an içim burkuldu. Birisi mideme tekme atmış gibi hissettim. Kıskanmıştım, deli gibi kıskanmıştım. Hem de Conrad’ı. Belly bir süre sonra soda almak için kalktığında Conrad’ın onu uzaklaşırken izleyişine bakıp içten içe kendimi yedim.

İşte o zaman hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladım.

Conrad’a buna hiç hakkı olmadığını söylemek istedim. Belly’yi bunca senedir görmezden geldiğini ve sırf canı istedi diye onu alamayacağını söylemek istedim.

O hepimizindi. Annem Belly’ye tapardı. Ona *gizli kızım* derdi. Tüm sene onu görmeyi sabırsızlıkla beklerdi. Steven ona zor zamanlar yaşatsa da kız kardeşini gerçekten korurdu. Herkes Belly’ye göz kulak olurdu ama o bunu fark etmezdi. O Conrad’a bakmakla meşguldü. O, kendimizi bildik bileli Conrad’a âşıktı.

Tek bildiğim, bana da öyle bakmasını istediğimdi. O günden sonra hâpı yutmuştum. Onu bir arkadaştan daha fazla seviyordum. Ona âşık bile olabilirdim.

Hayatımda başka kızlar olmuştu ama onun gibi değillerdi.

Yardım için Belly'yi aramak istemedim. Ona kızgındım. Bunun nedeni sadece Conrad'ı seçmiş olması değildi. Bu yeni bir haber değildi. Her zaman Conrad'ı seçecekti. Ama biz de arkadaşlık. Annem öldüğünden beri beni kaç kez aramıştı? İki kere mi? Birkaç mesaj ve e-posta atmıştı belki.

Fakat arabada onun yanında oturup da o Belly Conklin kokusunu içime çekince (İvory sabunu, Hindistan cevizi ve şeker), düşünürken burnunun kırıışmasını, sinirli gülümsemesini ve yenmiş tırnaklarını görünce, ismimi söyleyişini duyunca her şey değişti.

Havalandırma ayarıyla oynamak için öne eğildiğinde saçları bacağıma değdi; gerçekten çok yumuşaktılar. Her şeyi yeniden hatırlamama neden oldu. Ona kızgın kalmamı ve planladığım gibi mesafeli durmamı zorlaştırdı. Bu neredeyse imkânsızdı. Onun yanındayken onu çekip kollarıma almak ve nefesini keşercesine öpmek istiyordum. Belki o zaman bir boka yaramaz ağabeyimi unuturdu.

Dokuzuncu Bölüm

Jeremiah'ya, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Onunla göz göze gelmeye, bana bir saniyelğine de olsa bakmasını sağlamaya çalışıyordum. Geldiğinden beri gözlerimin içine bakmamış gibiydi ve bu sinirimi bozuyordu. Aramızın iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Bir süredir Con ile konuşmadım. Nereye gideceğine dair hiçbir fikrim yok. Senin fikrin olabileceğini umuyordum."

İşin gerçeği, benim de hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten de. Hem de tek bir tane dahi. Boğazımı temizledim. "Conrad ile... Mayıstan bu yana konuşmuyoruz."

Jeremiah bana yan yan baktı ama bir şey söylemedi. Conrad'ın ona ne dediğini merak ettim. Muhtemelen pek bir şey söylememişti.

Jeremiah sustuğu için, konuşmaya devam ettim. “Oda arkadaşını aradın mı?”

“Bende numarası yok, adını bile bilmiyorum.”

Hemencecik, “Adı Eric,” dedim. En azından bunu bildiğim için memnundum. “Okul başladığındaki aynı oda arkadaşı. Yaz okulu için de aynı odada kaldılar. Şey, o zaman, sanırım oraya gideceğiz. Brown’a. Eric’le, onun koridorundaki insanlarla konuşuruz. Kim bilir, belki de kampüs civarında takılıyordur.”

“Bir planımız oldu gibi.” Jeremiah dikiz aynasına bakıp şerit değiştirirken, “Con’ı okulda ziyaret ettin mi?” diye sordu.

Camdan dışarı bakıp “Hayır,” dedim. Açıkçası bunu itiraf etmesi oldukça utanç vericiydi. “Sen?”

“Babamla onun yurda taşınmasına yardım etmiştik.” Ardından, isteksizce, “Geldiğin için teşekkürler,” dedi.

“Ne demek,” dedim.

“Yani Laurel için sorun olmadı mı?”

“Yok, tabii ki olmadı,” diye yalan söyledim. “Gelebildiğime memnunum.”

Tüm sene Conrad’ı görebilmeyi iple çekerdim. Çocuklar Noel’in gelmesini nasıl iple çekerlerse, ben de yazın gelmesini dilerdim. Tek düşündüğüm bu olurdu. Şimdi bile, tüm olanlardan sonra, tek düşündüğüm oydu.

Bir süre sonra, Jeremiah ile aramızdaki sessizliği doldurmak için radyoyu açtım.

Bir kere onun bir şey dediğini sanarak “Bir şey mi dedin?” diye sordum.

“Hayır.”

Bir müddet sadece arabada öylece gittik. Jeremiah ile birbirimizle konuşacak şey bulmakta hiç zorlanmazdık ama şu an tek kelime edemiyorduk.

Sonunda Jeremiah, “Geçen hafta Nona’yı gördüm. Çalıştığı yaşlılar evine uğradım,” dedi.

Nona, Susannah’nın hemşiresiydi. Onunla birkaç kere karşılaşmıştım. Komik ve güçlüydü. Bir elli beş boylarında, cılız kolları ve bacakları olan bir kadındı ama Susannah’yı sanki tüy gibi kaldırdığını görmüştüm. Ki belki sonlara doğru, Susannah gerçekten de tüy gibi kalmıştı.

Onuncu Bölüm

Susannah tekrar gerçekten hasta düştüğünde, kimse bunu bana anında söylememişti. Ne Conrad, ne annem ne de Susannah'nın kendisi. Her şey çok hızlı olmuştu.

O son sefer Susannah'yı görmekten kaçınmaya çalışmıştım. Anneme notumun çeyreği yerine geçecek bir trigonometri sınavım olduğunu söylemiştim. Oraya gitmekten kaçmak için her şeyi söyledim. "Tüm hafta sonu çalışacağım, gelemem. Belki önümüzdeki hafta olur," demiştim telefonda. Sesimi çaresiz gibi değil de olağan çıkarmaya çalışmıştım. "Olur mu?"

Annem hemen, "Hayır, olmaz. Bu hafta sonu geliyorsun. Susannah seni görmek istiyor," demişti.

"Ama..."

"Aması yok." Sesi keskindi. "Tren biletini çoktan aldım. Yarın görüşürüz."

Tren yolculuğu sırasında, Susannah'yı gördüğümde söyleyebileceğim şeyler üzerine kafa yordum. Trigonometrinin ne kadar zor olduğunu, Taylor'ın âşık olduğunu, sınıf başkanı olmak için adaylığımı koymayı düşündüğümü söyleyecektim ki bu yalandı. Başkanlık için aday olmayacaktım ama Susannah'nın bundan hoşlanacağını biliyordum. Ona bütün bunları anlatacak ama Conrad'ı sormayacaktım.

Annem tren istasyonundan beni aldı. Arabaya bindiğimde, "Geldiğine sevindim," dedi.

Ardından da, "Merak etme, Conrad burada değil," diye ekledi.

Ona cevap vermeyip camdan dışarı baktım. Beni zorla getirdiği için ona gereksiz bir şekilde kızgındım. Annemin de bunu umursadığı yoktu. Konuşmaya devam edip duruyordu. "Seni önceden uyarayım, Susannah iyi görünmüyor. Yorgun. Çok yorgun ama seni göreceği için heyecanlı."

Annem, "İyi görünmüyor," cümlesini söyler söylemez gözlerimi kapadım. Onu görmekten korktuğum, onu daha sık ziyaret etmediğim için kendimden nefret ediyordum. Ama ben, annem gibi değildim. Bir çelik gibi güçlü ve dayanıklı değildim. Susannah'yı o şekilde görmek çok zordu. Her seferinde, sanki eskiden olduğu o kişi, parça parça buruşup gidiyordu. Onu bu şekilde görmek her şeyi sahici kılıyordu.

Arabayı evin dışına park ettiğimizde, Nona dışarıda sigara içiyordu. Birkaç hafta önce Susannah hastaneden eve ilk defa geçtiğinde Nona'yla tanışmıştım. Nona'nın, insanın gözünü korkutan bir el sıkması vardı. Biz arabadan indiğimizde, gizlice sigara

içerken yakalanmış bir genç gibi ellerini dezenfekte edip üniformasının üzerine koku giderici sıkıyordu. Aslında Susannah buna aldırımıyordu; o da bir zamanlar arada sigara içmeyi severdi ama artık içemiyordu. Sadece, arada bir esrar içiyordu.

Nona bize el sallayarak “Günaydın,” dedi.

Biz de, “Günaydın,” diye cevap verdik.

Ön verandada oturuyordu. Bana, “Seni görmek güzel,” dedi. Anneme de, “Susannah giyindi ve ikinizi aşağıda bekliyor,” dedi.

Annem, Nona’nın yanına oturdu. “Belly, ilk sen içeri gir. Ben Nona ile biraz sohbet edeceğim.” *Sohbet*’ten kastının, sigara içmek olduğunu biliyordum. Nona’yla oldukça yakın arkadaş olmuşlardı.

Nona hem pragmatik hem de yoğun biçimde ruhani bir kişilikti. Bir keresinde annemi onunla birlikte kiliseye gitmesi için davet etmişti. Annem de hiç dindar olmamasına rağmen ona katılmıştı. İlk başta bunun sadece Nona ile dalga geçmek için olduğunu düşünmüştüm ama eve döndükten sonra yalnız başına kiliseye gitmeye başlayınca, bundan fazlası olduğunu düşündüm. Annem bir çeşit huzur arıyordu.

“Kendi başıma mı?” dedim ve anında bunu dediğime pişman oldum. İkisinin de korktuğum için beni yargılamasını istemiyordum. Ben zaten kendimi yargılıyordum.

Annem, “Seni bekliyor,” dedi.

Susannah gerçekten beni bekliyordu. Oturma odasında oturmuş, pijamalarını değil de başka giysilerini giymişti. Makyaj da yapmıştı. Tebeşir gibi teninde şeftali rengi allığı fazla cart duruyordu. Benim için çaba sarf etmişti. Beni korkutmamak için. Ben de korkmamış numarası yaptım.

Bana kollarını açarak “En sevdiğim kız,” dedi.

Ona elimden geldiğince dikkatli bir şekilde sarıldım ve çok daha iyi görüldüğünü söyledim. Yalan söylüyordum.

Jeremiah’nın o akşam geç saatlere dek eve gelmeyeceğini ve tüm öğleden sonrası evin biz kızlara ait olduğunu söyledi.

Annem o an içeri girdi ama ikimizi yalnız bıraktı. Çabucak bir merhaba demek için oturma odasına girdi ve biz sohbet ederken, o da öğle yemeğini hazırladı.

Annem odadan ayrılır ayrılmaz Susannah, “Eğer Conrad ile karşılaşmaktan endişeleniyorsan, korkma tatlım. Bu hafta sonu burada olmayacak,” dedi.

Yutkundum. “Sana söyledi mi?”

Susannah hafifçe güldü. “O çocuk bana hiçbir şey söylemez. Annen, balonun... Umduğumuz gibi gitmediğinden bahsetti. Üzgünüm tatlım.”

“Benden ayrıldı,” dedim. Aslında durum bundan karışıktı ama her şeyi özete indirgediğinizde, olan buydu. Ayrılmıştık çünkü Conrad öyle istemişti. Her zaman ona bağlıydı –birlikte olup olmamamız onun kararıydı.

Susannah elimi alıp tuttu. “Conrad’dan nefret etme,” dedi.

“Etmiyorum,” diye yalan söyledim. Ondan her şeyden çok nefret ediyordum. Onu her şeyden çok seviyordum. Çünkü o her şeydi. Ve bundan da nefret ediyordum.

“Connie tüm bu olanlardan dolayı zor zaman geçiriyor. Bu ona fazla geldi.” Susannah durup saçımı yüzümden çekti ve elini sanki ateşime bakarmış gibi alnımda tuttu. Sanki hasta olan ve teselli edilmesi gereken benmişim gibi. “Seni uzaklaştırmasına izin verme. Sana ihtiyacı var. Biliyorsun, seni seviyor.”

Başımı salladım. “Hayır, sevmiyor.” İçimden, *onun tek sevdiği kendisi. Ve sensin*, diye ekledim.

Susannah beni duymamış gibi davrandı. “Onu seviyor musun?”

Ben cevap vermedim ama o, vermişim gibi başını salladı. “Benim için bir şey yapar mısın?”

Yavaşça başımı salladım.

“Ona benim için göz kulak ol. Bunu yapabilir misin?”

“Ona göz kulak olmak için bana ihtiyacın yok Susannah. Bunu sen yaparsın,” derken sesimin çok çaresiz çıkmaması için uğraştım ama önemi yoktu.

Susannah gülümseyerek “Sen benim kızımsın Belly,” dedi.

Öğle yemeğinden sonra Susannah biraz kestirdi. Öğleden sonranın geç saatlerine dek uyanmadı. Uyandığındaysa asabi ve kafası karışık hâldeydi. Bir keresinde anneme çıkıştı, ki bu beni dehşete düşürdü. Susannah asla kimseye çıkışmazdı. Nona onu yatırmaya çalıştı, Susannah ilk başta buna itiraz etti ama sonra boyun eğdi. Yatağına giderken bana biraz da istemsiz bir şekilde göz kırptı.

Jeremiah yemek zamanı civarı eve geldi. Onu gördüğüm için rahatlamıştım. O her şeyi hafifletir, basitleştirirdi. Onun yüzünü görmek bile, orada olmanın yarattığı gerilimin bir kısmını aldı.

Jeremiah mutfaka girdiğinde, “Bu yanık kokusu da ne? Ah, Laurel yemek pişiriyormuş. Selam Laurel!” dedi.

Annem bir mutfak havlusuyla ona vurdu. Jeremiah yana kaçtı ve oyuncu bir şekilde tencerelerin kapaklarını açıp bakmaya başladı.

Ona, “Selam Jere,” dedim. Bir taburede oturmuş, fasulye ayıklıyordum.

Jeremiah bana baktı. “A, merhaba. Nasılsın?” dedi. Sonra bana yürüyüp çabucak sarıldı. Nasıl olduğunu anlamak için gözlerine baktım ama bana izin vermedi. Dolanıp Nona ve anemle şakalaşmaya devam etti.

Bir yandan aynı Jeremiah’ydı ama diğer yandan Susannah’nın durumunun onu ne kadar değiştirdiğini görebiliyordum. Onu büyütmüştü. Şaka yapmak, gülümsemek için çaba harcıyordu. Artık hiçbir şey kolay değildi.

On Birinci Bölüm

Jeremiah tekrar konuşmadan önce, sanki sonsuzluk kadar uzun zaman geçmişti. Ben uyuyor numarası yapıyordum, o da parmaklarını direksiyona vurup tempo tutuyordu. Birden, “Bu mezuniyet balomun şarkısıydı,” dedi.

Hemen gözlerimi açarak “Kaç tane baloya gittin?” diye sordum.

“Toplamda mı? Beş.”

“Ne? Tabii, tabii. Sana inanmıyorum,” dedim ama aslında inanıyordum. Tabii ki Jeremiah beş baloya gitmişti. O tam da herkesin birlikte baloya gitmek isteyeceği bir çocuktü. O, bir kızı, bir hiç bile olsa kraliçe gibi hissettirmesini bilirdi.

Jeremiah parmaklarıyla saymaya başladı. “İlk sene iki baloya gittim, benimkiyle Kutsal Kalp’deki Flora Martinez’inkine. Bu sene kendi balomla, iki baloya daha. Sophia Franklin’inkine...”

“Tamam, tamam. Anladım. Çok revaçtasın.” Öne eğilip havalandırmanın ayarıyla oynadım.

“Bir smokin almak zorunda kaldım çünkü bu, durmadan kiralamaktan ucuza geliyordu,” dedi. Jeremiah dosdoğru önüne bakıp ondan en son beklediğim şeyi söyledi. “Sen balonda güzel görünüyordun. Elbiseni beğendim.”

Ona baktım. Conrad fotoğraflarımızı mı göstermişti? Ona bir şey söylemiş miydi? “Nereden biliyorsun?”

“Annem fotoğraflardan birini çerçeveledi.”

Jeremiah’nın, Susannah konusunu açmasını beklemiyordum. Balonun daha güvenli bir konu olduğunu düşündüm. “Senin mezuniyet balonda balo kralı seçildiğini duydum.”

“Evet.”

“Eminim eğlencelidir.”

“Evet, oldukça eğlenceliydi.”

Conrad yerine yanıma Jeremiah’yı almalıydım. Eğer yanımda Jeremiah olsaydı her şey farklı olabilirdi. O tüm doğru şeyleri söylerdi. Jeremiah dans pistinin ortasında MTV izlerken taklit ettiği, daktilo, çim biçme makinesi, tost makinesi hareketlerinin hepsini yapardı. Papatyaların en sevdiğim çiçek olduğunu hatırlar ve Taylor’ın erkek arkadaşı Davis ile arkadaş olurdu, tüm kızlar da ona bakıp onunla çıkmayı dilerdi.

On İkinci Bölüm

En başından beri Conrad'ı gitmeye ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordum. Mezuniyet balolarına gidecek tipte biri değildi. Ama işin aslı, bu umurumda değildi. Sadece onun benimle gelip bana eşlik etmesini istiyordum. İlk öpüşmemizin üzerinden yedi ay geçmişti. Onu en son görelî iki ay olmuştu. En son aramasından bu yanaysa bir hafta geçmişti.

Bir kişinin mezuniyet balosu partneri olmak şöyle tanımlanabilir: Bu önemli bir şeydir. Hayalimde mezuniyet balosunu, onun nasıl geçeceğini canlandırmıştım. Conrad'ın bana nasıl bakacağını, nasıl romantik danslar yapacağımızı, onun elini belime koyuşunu. Balo sonrasında yemekte peynir kızartması yiyeceğimizi ve onun arabasının tavanından gün doğuşunu izleyeceğimizi hep hayal etmişim. Nasıl gideceğini, ne yapacağımızı planlamışım.

O akşam Conrad'ı aradığımda sesi meşgul gibi geliyordu. Ben yine de hamlemi yaptım. Ona, "Nisanın ilk hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordum. Nisan derken sesim titredi. Hayır diyeceğinden çok korkuyordum. Aslına bakılırsa, içten içe, bana hayır demesini bekliyordum.

Conrad temkinli bir şekilde, "Neden ki?" diye sordu.

"O hafta sonu mezuniyet balom var."

Conrad iç çekti. "Belly, danslardan nefret ederim."

"Biliyorum. Ama bu benim balom ve gerçekten de oraya gitmek istiyorum. Senin de benimle gelmeni istiyorum." Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyordu ki?

Conrad bana, "Ben artık üniversitedeyim," diye hatırlattı. "Ben kendi mezuniyet baloma bile gitmek istemedim."

Şakayla karışık, "Gördün mü bak, işte benimkine gelmen için bir sebep daha," dedim.

"Arkadaşlarıyla gidemez misin?"

Konuşmadım.

"Özür dilerim, sadece canım baloya gitmek istemiyor. Finaller yaklaşıyor ve bir akşam için ta oralara araba kullanmak benim için gerçekten zor."

Yani beni mutlu etmek için böyle bir şey yapamıyordu. Canı istemiyordu. İyi. "Sorun değil," dedim. "Gidebileceğim başka bir sürü çocuk var. Sorun değil."

Conrad'ın telefonun diğer ucunda düşündüğünü hissedebiliyordum. "Boş ver. Ben seni götüreceğim," dedi sonunda.

"Biliyor musun, dert etme," dedim. "Cory Wheeler çoktan bana, baloya onunla gider miyim diye sordu. Ona onunla gideceğimi söyleyebilirim."

“Cory Wheeler da kimmiş?”

Gülümsedim. Şimdi onu avucuma almıştım. Ya da öyle yaptığımı sanıyordum. “Cory Wheeler. Steven ile futbol takımında. İyi dans ediyor. Senden de uzun,” dedim.

Conrad, “O zaman sanırım topuklu giyebilirsin,” dedi.

“Sanırım giyeceğim.”

Telefonu kapadım. Bir geceliğine baloya benimle gelmesini isteyerek çok mu şey istiyordum? Cory Wheeler konusunda da yalan söylemiştim; bana balo için bir şey sormamıştı. Ama onunla gitmek istediğime inanırsa, soracağını biliyordum.

Yatakta, battaniyemin altında biraz ağladım. Kafamda mükemmel bir mezuniyet balosu canlandırmıştım. Conrad takım elbise giymiş, ben de annemin iki yaz önce benim için aldığı ve alsın diye yalvardığım o menekşe rengi elbiseyi giymiştim. Conrad beni daha önce hiç süslü bir elbise ya da topuklu giyerken görmemişti. Görmesini gerçekten ama gerçekten istiyordum.

Conrad daha sonra aradı ve ben de telefonun telesekretere bağlanmasına izin verdim. Conrad mesajda, “Selam. Önceden dediklerim için özür dilerim. Cory Wheeler ile ya da başka biriyle gitme. Ben geleceğim. Hâlâ topuklu giyebilirsin,” diyordu.

O mesajı en az otuz kere dinledim. Yine de aslında ne demek istediğini dikkatlice dinlememiştim –benim başka bir çocukla gitmemi istemiyordu ama benimle baloya gitmek de istemiyordu.

Menekşe rengi elbiseyi giydim. Annemin buna sevindiğini görebiliyordum. Aynı zamanda, Susannah’nın on altıncı yaş

günümde bana verdiği inci kolyemi de taktım ve annem buna da sevindi. Taylor ve tüm diğer kızlar, saçlarını şık bir kuaförde yaptırıyorlardı ama ben saçlarımı kendim yapmaya karar verdim. Saçlarıma maşayla hafif dalga şekli verdim ve annem de arkalarda bana yardımcı oldu. Sanırım saçımı en son ikinci sınıfta, her gün saçlarımı ördüğüm zamanlarda yapmıştı. Maşa konusunda gayet iyiydi. Ama annem zaten çoğu şeyde iyiydi.

Conrad'ın arabasının yanaştığını duyar duymaz pencereye koştum. Takımı içinde çok yakışıklı görünüyordu. Takım siyah-tı ve onu daha önce hiç görmemiştim.

Conrad kapıyı çalamadan merdivenlerden aşağı koşup ön kapıyı ardına dek açtı. Gülümsemeden edemiyordum ve kollarımı onun boynuna dolamak üzereydim ki Conrad, "Hoş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler," derken kollarım iki yanıma düştü. "Sen de."

Evde belki yüz fotoğraf çekilmiş olmalıydık. Susannah, Conrad'ın o takımı, benim de o elbiseyi giydiğime dair fotoğraf kanıtları istediğini belirtmişti. Annem, biz oradayken Susannah'yı da telefonda tuttu. Telefonu ilk Conrad'a verdi ve Susannah ne derse Conrad, "Söz veriyorum," dedi. Ne için söz verdiğini merak ettim.

Bir gün, Taylor ile benim de böyle olup olmayacağımızı merak ettim –çocuklarımız mezuniyet için hazırlanırken telefonda olacak mıydık? Annemle Susannah'nın arkadaşlıkları, on yılları, çocukları, kocaları kapsamıştı. Taylor ile arkadaşlığımın onlarınki gibi olup olmadığını düşündüm. Bir nedenden ötürü bundan kuşkuluydum. Onların sahip olduğu şeye, insan hayatında bir kere rastlardı.

Susannah bana, “Saçını konuştuğumuz gibi mi yaptın?” diye sordu.

“Evet.”

“Conrad sana ne kadar güzel göründüğünü söyledi mi?”

Conrad tam olarak böyle bir şey dememiş olsa da, “Evet,” dedim.

Susannah bana, “Bu akşam mükemmel olacak,” dedi.

Annem bize ön basamakların orada, merdivenlerde, şöminenin yanında poz verdirdi. Steven da çıktığı kız Claire Cho ile evdeydi. Tüm bu süre boyunca ikisi de gülüyordu. Fotoğraf çektirirlerken Steven kollarını kızın beline dolamış, arkasında duruyor, Claire de ona yaslanıyordu. Çok doğaldılar. Bizim fotoğraflarımızda, Conrad bir kolunu omzuma atmış, gergin bir şekilde yanımda duruyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi. Bana gülümsedi ama ona inanmadım. Bir şeyler değişmişti. Neyin değiştiğini henüz bilmiyordum.

Ona orkideden bir yaka çiçeği verdim. Bileğime takacağım çiçeği getirmeyi unutmuştu. Çiçeği okulundaki küçük buzdolabında unuttuğunu söyledi. Üzülüp kızmadım. Sadece utanmıştım. Bunca zamandır Conrad ile ilişkimizi çok büyüttmüş, nasıl harika bir çift olduğumuzu düşünmüştüm. Fakat benimle mezuniyet balosuna gelmesi için ona yalvarmak zorunda kalmıştım ve o bana çiçek getirmeyi bile hatırlamamıştı.

Steven dolaba gidip Claire’in elbisesine uyumlu küçük pembe güllerden oluşan bir bileklikle döndüğünde, Conrad’ın kendini berbat hissettiğini anlamıştım. Steven aynı zamanda Claire’e koca bir buket çiçek de vermişti.

Claire buketinden bir gül çıkarıp bana verdi. “Al bakalım, sana bir korsaj yapacağız,” dedi.

Minnettarlığımı göstermek için ona gülümsedim. “Sorun değil, elbisemde delik açmak istemiyorum,” dedim. Ne saçmaydı. Claire de bana inanmadı ama inanmış numarası yaptı. “O zaman gülü saçına taksak nasıl olur? Bence saçında gerçekten güzel durur.”

Conrad korsaj olayından sonra daha da gerildi. Arabaya giderken; bileğimi tutup fısıltıyla, “Korsajını unuttuğum için üzgünüm. Unutmamam gerekirdi,” dedi.

Güçlkle yutkunup ağzımı gerçekten açmadan gülümsedim. “Çiçek neydi?”

“Beyaz orkide,” dedi. “Annem seçmişti.”

“Şey, son sınıf balomda, kendini affettirmek için bana iki korsaj almalısın,” dedim. “İki bileğime de takarım.”

Onu izledim. Bir sene sonra hâlâ beraber olacaktık, öyle değil mi? Aslında bunu soruyordum.

Conrad’ın yüzü değişmedi. Kolumu tutarak “Nasıl istersen Belly,” dedi.

Arabada Steven bize dikiz aynasından baktı. “Dostum, kız kardeşim ve seninle randevuya çıktığıma inanamıyorum,” dedi. Başını sallayıp güldü.

Conrad hiçbir şey demedi.

Bense gecenin heyecanının üzerimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Balo lise ikinci ve sonuncu sınıflar için ortak yapılıyordu. Bir bakıma bu iyiydi çünkü mezuniyet balosuna iki defa gitmiş

oluyordunuz. Son sınıflar balonun temasını seçiyordu ve bu sene tema, Eski Hollywood'du. Balo, Su Kulübü'nde yapılıyordu, kırmızı halılar yerlere serilmişti ve *paparazziler* vardı.

Mezuniyet komitesi, o mezuniyet paketlerinden birinden sipariş etmişti ve bu çok pahalıya mal olduğundan, tüm bahar boyunca etkinliklerle para toplanmıştı. Duvarlarda eski film afişleri ve yanıp sönen, kocaman bir Hollywood tabelası vardı. Dans pisti bir film seti gibi görünmeliydi, ışıklar, sahte bir kamera ve bir tripod göze çarpıyordu. Köşede bir yönetmen koltuğu bile vardı.

Taylor ve Davis'le bir masaya oturduk. Taylor'ın 11 santimlik topukları sayesinde, ikisi aynı boyda olmuştu.

Conrad, Taylor'a sarılarak merhaba dedi ama onunla ya da Davis ile sohbet etmek için çok çaba sarf etmedi. Orada takımı içinde oturmaktan rahatsızdı. Davis ceketini açıp gümüş matarasını Conrad'a gösterince irkildim. Belki de Conrad bunlar için fazla büyüktü.

Sonra Cory Wheeler'ı dans pistinde, ağabeyim ve Claire'i de kapsayan insanlardan oluşan bir halkanın ortasında gördüm. Break-dans yapıyordu.

Conrad'a doğru eğilerek "Bu Cory," diye fısıldadım.

"Cory kim?" dedi.

Hatırlamamasına inanamıyordum. Aklım almıyordu. Bir saniye durup ona baktım ve sonra geriye çekildim. "Hiç kimse," dedim.

Birkaç dakika orada oturduktan sonra Taylor gelip elimi tuttu ve tuvalete gideceğimizi söyledi. Aslına bakılırsa rahatlamıştım.

Taylor tuvalette dudak parlaticısını tazeleyerek “Balo sonrasında Davis’le, ağabeyinin yatakhaneğine gideceğiz,” dedi.

Dudak parlaticımı bulmak için küçük çantamı karıştırarak “Neden ki?” dedim.

Taylor bana kendi parlaticısını uzattı. “Bilirsin işte. *Yalnız* olmak için.” Taylor vurgu yapmak için gözlerini açtı.

“Gerçekten mi? Vay,” dedim yavaşça. “Ondan o kadar hoşlandığını bilmiyordum.”

“Şey, sen Conrad dramınla çok meşguldün. Bu arada çekici görünüyor ama neden bu kadar asık suratlı? Kavga mı ettiniz?”

“Hayır...” Taylor’ın suratına bakamadığımdan, dudak parlaticısını sürmeye devam ettim.

“Belly, onun saçmalıklarına katlanma. Bu senin mezuniyet gecen. Yani o senin erkek arkadaşın, öyle değil mi?” Taylor saçlarını kabartıp aynada poz verdi ve dudaklarını büzdü. “En azından seninle dans etsin.”

Masaya geri döndüğümüzde Conrad ile Davis, NCAA turnuvası ile ilgili konuşuyorlardı ve ben de biraz rahatladım. Davis bir UCon taraftarıydı, Conrad da UNC’yi severdi. Bay Fisher’ın en iyi arkadaşı takımında parlamıştı ve Conrad ile Jeremiah da takımın büyük taraftarları olmuşlardı. Conrad, Carolina’nın basketbolu hakkında sonsuza dek konuşabilirdi.

O esnada slow bir parça çalmaya başladı ve Taylor, Davis’in elini tutup çekince dans pistine gittiler. Onların dans edişini, Taylor’ın başını Davis’in omzuna yaslayışını, Davis’in ellerini Taylor’ın kalçasına koyuşunu izledim. Kısa bir süre sonra Taylor artık bakire olmayacaktı. Her zaman ilk kendisinin bekaretini kaybedeceğini söylerdi.

Conrad, “Susadın mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Dans etmek ister misin?”

Conrad tereddüt etti. “Mecbur muyuz?”

Gülümsemeye çalıştım. “Haydi ama... Bana dans etmesini öğreten güya sendin.”

Conrad ayağa kalkıp bana elini uzattı. “O zaman dans edelim.”

Ona elimi uzattım ve Conrad’ı dans pistinin ortasına dek izledim. Dans ederken müziğin gürültülü olmasına seviniyordum çünkü böylece kalp atışlarımdan sesini işitemiyordu.

Ona bakarak “Gelmene sevindim,” dedim.

“Ne?” diye sordu.

Daha yüksek sesle, “Gelmene sevindim dedim,” dedim.

“Ben de.” Sesi tuhaftı. Sesinin bu tonunu anımsıyordum.

Tam önümde dursa da elleri belimde olsa da ben ellerimi onun boynuna dolamış olsam da hiç bu kadar uzak gelmemişti bana.

Sonrasında tekrar masaya oturduk. “Başka bir yere gitmek ister misin?” diye sordu.

İnci kolyemle oynayarak “Şey, balo sonrası partisi gece yarısından önce başlamıyor,” dedim. Kolyeyi parmaklarıma dola-dım. Conrad’a bakamıyordum.

Conrad, “Sadece senle ben demek istedim. Konuşabileceğimiz bir yerlere gidelim,” dedi.

Birden başım döndü. Eğer Conrad yalnız olabileceğimiz, konuşabileceğimiz bir yere gitmek istiyorsa, bu benden ayrılmak istediği anlamına geliyordu.

“Bir yere gitmeyelim, burada bir süre daha kalalım,” derken, çok çaresiz konuşmamaya çalıştım.

“Pekâlâ,” dedi.

Biz de orada oturup herkesin dans etmesini, parlak yüzlerini, akan makyajlarını izledik. Çiçeği saçımdan çıkarıp çantama koydum.

Bir süre sessiz kalınca, “Annen mi gelmen içi seni zorladı?” dedim. Sormak canımı acıtıyordu ama bilmem gerekiyordu.

Conrad, “Hayır,” dedi ama cevap vermek için uzun süre bekledi.

Otoparkta yağmur atıştırmaya başladı. Tüm öğleden sonrasını kıvırmak için harcadığım saçlarım, şimdiden inmeye başlamıştı. Arabaya doğru yürürken Conrad, “Başım çatlayacak gibi,” dedi.

Yürümeyi kestim. “Geri dönüp birisinde aspirin var mı diye bakmamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır, sorun değil. Belki okula dönerim. Pazartesi sınavım da var. Mezuniyet balo sonrasına gitmesem olur mu? Seni eve bırakırım ama.” Konuşurken gözlerimin içine bakmıyordu.

“Gece burada kalacağını sanıyordum.”

Conrad arabasının anahtarlarıyla oynayarak “Biliyorum ama şimdi geri dönsem daha iyi olur diye düşünüyorum...”

“Ama gitmeni istemiyorum,” derken, sesimin yalvarır gibi çıkmasından nefret ettim.

Conrad ellerini pantolonunu ceplerine soktu. “Üzgünüm,” dedi.

Orada otoparkta dururken, *eğer arabasına binersek her şey bitecek, beni bırakacak, okula geri dönecek ve bir daha da geri gelmeyecek, hepsi böyle bitecek*, diye geçirdim içimden.

“Ne oldu?” diye sorarken, paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Conrad bakışlarını kaçırdı. “Hayır. Sorun sen değilsin. Seninle hiçbir ilgisi yok.”

Kolunu tutunca Conrad irkildi. “Lütfen benimle konuşur musun? Bana neler olduğunu anlatır mısın?”

Conrad hiçbir şey söylemedi. Çoktan arabasına binip uzaklaşmayı diliyordu. Benden uzaklaşmayı. Ona vurmak geçti içimden.

“Tamam, öyle olsun. Sen söylemezsen ben söylerim,” dedim.

“Neyi söylemezsem?”

“İlişkimizin bittiğini. Bu her neyse, onun bittiğini. Öyle değil mi?” Ağlıyordum, burnum akıyordu ve yağmurda her şey birbirine girmişti. Kolumun tersiyle yüzümü sildim.

Conrad tereddüt etti. Ne söyleyeceğini tarttığını gördüm. “Belly...”

Ondan uzaklaşarak “Yapma,” dedim. “Bana hiçbir şey söyleme.”

“Bir dakika bekle,” dedi. “Bu şekilde bırakma.”

“Bu şekilde bırakan sensin,” dedim. Aptal topuklularla, gidebildiğim kadar hızlı giderek uzaklaşmaya başladım.

“Bekle!” diye bağırdı.

Dönmeyip daha hızlı yürümeye başladım. Sonra onun yumruğunu arabanın kaportasını indirdiğini işittim. Neredeyse duruyordum.

Belki peşimden gelseydi dururdum. Ama gelmedi. Yapacağını söylediği gibi, arabasına binip oradan uzaklaştı.

Ertesi sabah Steven odama gelip masamın üzerine oturdu. Eve yeni gelmişti. Üzerinde hâlâ smokini vardı. Diğer tarafa dönerek “Uyuyorum,” dedim.

“Hayır, uyumuyorsun.” Duraksadı. “Conrad buna değmez, tamam mı?”

Bana böyle söylemesinin ne kadar zor olduğunu biliyordum ve Steven’ı bunun için seviyordum. Steven, Conrad’m bir numaralı hayranıydı; hep öyle olmuştu. Ağabeyim ayağa kalkıp odadan çıktığında kendi kendime tekrar ettim. *O buna değmez.*

Ertesi gün öğle yemeği saatlerinde aşağı indiğimde annem, “İyi misin?” diye sordu.

Mutfak masasına oturup başımı yasladım. Ahşap, yanağımda soğuk ve düzdü. Anneme bakarak “Sanırım Steven ağzındaki baklayı kaçırdı,” dedim.

Annem dikkatle, “Pek sayılmaz. Conrad’ın neden planladığımız gibi bizde kalmadığını sordum,” dedi.

“Ayrıldık,” dedim. Bunu yüksek sesle dile getirmek bir bakıma heyecan vericiydi. Çünkü eğer ayrıldıysak, bu bir noktada beraberlik anlamına geliyordu. Gerçektik.

Annem karşıma oturdu. İç çaktı. “Bunun olmasından korkuyordum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, sorun sadece sen ve Conrad değil. Bu işte sadece ikinizden daha fazla insan var.”

Anneme bağırarak, ne kadar duyarsız, zalim olduğunu söylemek istedim. Canımın yandığını görmüyor muydu? Ama yüzüne baktığımda kelimelerimi yuttum. Haklıydı. Benim şapşal kalbimden daha fazla endişelenecek şey vardı. Düşünülmesi ge-

reken Susannah vardı. Büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

Annem nazik bir sesle, “Beck için endişelenme,” dedi. “Ben ona söylerim. Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?”

“Evet,” dedim.

Daha sonra odamda yalnızken, kendime böylesinin daha iyi olduğunu söyledim. Conrad ilişkiyi bitirmeyi zaten en başından beri istiyordu, o yüzden bunu ilk benim söylemem daha iyi olmuştu. Ama dediklerimin kelimesine inanmadım. Arayıp beni geri istese, elinde çiçeklerle ya da şarkımızı çalan bir teyple gelse -bir şarkımız var mıydı ki?- yani en küçük bir çaba sarf etse, memnuniyetle ona geri dönerdim. Ama Conrad aramadı.

Susannah’nın kötüleştiğini ve düzelmeyeceğini öğrendiğimde, Conrad’ı bir kez aradım. Telefonu açmadı, ben de mesaj bırakmadım. Eğer telefonu açsaydı ya da beni geri arasaydı ona ne derdim bilmiyorum.

Hepsi buydu. İlişkimiz bitmişti.

On Üçüncü Bölüm

JEREMIAH

Annem, Conrad'ın Belly'yi baloya götüreceğini duyduğunda âdeta kafayı yedi. Sevinçten aklını kaçırarak gibi olmuştu. Gören de evleniyorlar falan sanırdı. Annemi uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim ve bir yanımda, Conrad'ın ona bu mutluluğunu vermesine sevinmiştim. Ama genel olarak kıskanmıştım. Annem durmadan Conrad'ı okulundan arıyor ve smokinini zamanında kiralaması gerektiği gibi şeyleri hatırlatıyordu. Belki benimkini ödünç alabileceğini söylemişti ama anneme onun Conrad'a olmayacağını söyledim. Annem konuyu burada bıraktı ve buna memnun oldum. Zaten o akşam bir kızın kolej balosuna gitmem gerektiğinden benim smokinimi giyemeyecekti. İşin gerçeği, giyebilecek olsa bile bunu istemezdim.

Annem, Conrad'a, Belly'ye karşı nazik davranması ve mükemmel bir centilmen olması için söz verirdi.

“Her zaman hatırlayacağı bir akşam olsun,” dedi.

Balonun ardından eve geldiğimde, Conrad’m arabasını evin önünde gördüm, ki bu tuhaftı. Laurel’in evinde kalacağını, oradan da doğruca okula gideceğini sanıyordum. Odasına uğradım ama uyuyordu ve ben de çok geçmeden sızdım.

O akşam annem canının çektiğini söylediği için Çin yemeği sipariş ettik ama yemek geldiğinde hiç yemedi.

Annem bu kadar hastalanmadan önce hiç yapmadığımız şekilde, yemeği televizyon odasında, kanepede yedik. Annem hevesle Conrad’a bakarak “E?” dedi. Onu tüm gündür, ilk kez bu kadar enerjik görüyordum.

Conrad sanki acelesi varmış gibi yemeği hızlıca yiyordu. Bir de sanki annem onları yıkayabilecekmiş gibi, yanında bir sürü kirli çamaşır getirmişti. “E derken?” dedi.

“Yani baloyu anlatmak için beni bütün gün beklettin! Her şeyi duymak istiyorum!”

Conrad, “A, o mu?” dedi. Yüzünde o utanmış ifade vardı, bu konuda konuşmak istemediğini anlamıştım. Annemi mahvedecek bir şeyler yaptığına emindim.

“A, o,” diye dalga geçti annem. “Haydi ama Connie, bana biraz detay ver. Belly o elbisenin içinde nasıl görünüyordu? Dans ettiniz mi? Her şeyi duymak istiyorum. Hâlâ Laurel’in bana tüm resimleri e-postayla atması için bekliyorum.”

Conrad, “İyiydi,” dedi.

“Hepsi bu mu?” dedim. O akşam ona, onunla ilgili her şeye sinir oluyordum. Belly’yi baloya götürmüş ve sanki bu büyük zahmetmiş gibi davranmıştı. Eğer onun yerinde ben olsaydım, bunu doğru düzgün yapardım.

Conrad beni duymazdan geldi. “Gerçekten güzel görünüyordu. Mor bir elbise giymişti.”

Annem gülümseyerek başını salladı. “Hangisi olduğunu biliyorum. Korsajı nasıl durdu?”

Conrad yerinde kıpırdandı. “Güzel durdu.”

“Üzerine taktıklarından mı, yoksa bileğine taktıklarından mı aldın?”

“Üzerine taktıklarından,” dedi.

“Peki, dans ettiniz mi?”

“Evet, çok ettik,” dedi. “Her şarkıda dans ettik.”

“Tema neydi?”

Conrad, “Hatırlıyorum,” dedi, annem hayal kırıklığına uğramış gözükmünce de, “Sanırım Kıtada Bir Gündü. Avrupa turu gibiydi,” diye ekledi. “Üzerinde Noel ağacı ışıkları olan büyük bir Eyfel Kulesi ve üzerinde yürüyebildiğimiz bir Londra Köprüsü vardı. Bir de Pisa Kulesi.”

Ona baktım. Anlattığı, bizim okulun geçen seneki temasıydı; biliyordum çünkü ben de oradaydım.

Ama sanırım annem bunu hatırlamadı. “Ya, kulağa güzel geliyor,” dedi. “Keşke Laurel’in evinde Belly’nin hazırlanmasına yardımcı olabilseydim. Bu akşam Laure’yi arayıp bana fotoğrafları yollaması için onu sıkıştıracağım. Profesyonel fotoğraflar sence ne zaman çıkar? Onları çerçeveletmek istiyorum.”

Conrad, “Emin değilim,” dedi.

“Belly’ye sor, tamam mı?” Ardından tabağını sehpa koydu ve kanepenin minderlerine yaslandı. Birden çok yorgun görünmüştü.

“Sorarım,” dedi Conrad.

Annem, “Sanırım artık yatacağım,” dedi. “Jere, bunları temizleyebilir misin?”

Onun ayağa kalkmasına yardım ederek “Tabii anne,” dedim.

İkimizi de yanağımızdan öptü ve odasına çekildi. Merdivenlerden çıkıp inmek zorunda kalmasın diye, çalışma odasını yukarı, anneminkini aşağı taşımıştık.

O gidince alaycı bir şekilde, “Demek bütün gece dans ettiniz, ha?” dedim.

Conrad başını kanepeye yaslayarak “Karıştırma,” dedi.

“Baloya gittin mi? Yoksa bu konuda da mı anneme yalan söyledin?”

Conrad öfkeyle bana baktı. “Evet, gittim.”

“Şey, nedense tüm gece dans ettiğinizden şüpheliyim de,” dedim. Kendimi kötü hissediyordum ama konunun peşini de bırakamamıştım.

“Neden hıyar gibi davranıyorsun? Balodan sana ne?”

Omuz silktilim. “Belly’nin balosunu mahvetmemiş olmanı diliyorum sadece. Hem sen burada ne arıyorsun?”

Onun kızmasını bekliyordum. Aslına bakılırsa sanırım kızmasını istiyordum. Ama o sadece, “Hepimiz Bay Mezuniyet Balosu Kralı olamayız,” dedi. Ardından Çin yemeği kutularını kapamaya başladı. “Yemeğin bitti mi?” diye sordu.

“Evet, bitti,” dedim.

On Dördüncü Bölüm

Kampüse vardığımızda, dışarıda, bahçede toplanmış insanlar vardı. Kızlar şortlar ve bikini üstleriyle uzanmış, erkekler de frizbi oynuyorlardı. Conrad'ın yatakhanesinin hemen önünde park yeri bulduk ve bir kız, içi kıyafet dolu bir çamaşır sepetiyle dışarı çıkarken biz de içeri girdik. Kendimi inanılmaz derecede genç ve şaşkın hissediyordum, daha önce hiç buraya gelmemiştim. Hayalimde canlandırdığımdan daha farklıydı. Daha gürültülü, daha yoğun.

Jeremiah yolu biliyordu, ona yetişebilmek için acele etmem gerekti. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve üçüncü kata geldiğimizde durduk. Onu iyi aydınlatılmış bir koridorda takip ettim. Asansörün yanındaki duvarda, üzerinde, SEKSTEN BAHSEDELİM BEBEĞİM yazan bir posterin bulunduğu bir pano bulunuyordu. Panonun üzerinde, *Seksle Bulaşan*

Hastalıklar broşürleriyle, *Nasıl Meme Kontrolü Yapılır* broşürleri, sanatsal bir şekilde iştirilmiş fosforlu prezervatifler vardı. Birisi fosforlu kalemle, “Bir tane al,” yazmıştı. “Ya da üç tane.”

Conrad’ın kapısının üzerinde ismi vardı. Onun altında da, Eric Trusky yazıyordu.

Conrad’ın oda arkadaşı, kızıla çalan kahverengi saçlı, tıknaz, kaslı bir çocuktur. Kapıyı açtığında, üzerinde bir spor şortuyla tişört vardı. Bakışları benim üzerimde, “Ne var ne yok?” dedi. Bana bir kurdu anımsattı.

Üniversiteli bir çocuğun beni yiyecekmiş gibi bakmasından ötürü gururlanacağıma, midemin bulandığını hissettim. Beş yaşında ve gerçekten çekingenken annemin eteğinin arkasına saklanmam gibi, Jeremiah’ın arkasına saklanmak istedim. Kendime, on altı, neredeyse on yedi yaşında olduğumu hatırlattım. Eric Trusky adında bir çocuğun karşısında gerilmeyecek kadar büyümüşüm artık. Conrad’ın bana, Eric’in kendisine her zaman uçuk porno videoları yolladığını ve tüm gün bilgisayarının başından kalkmadığını söylemesine rağmen. Saat ikiden dörde kadar dizilerini seyrettiği zamanlar dışında tabii.

Jeremiah boğazını temizledi. “Ben Conrad’ın kardeşiyim, bu da... Arkadaşımız,” dedi. “Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

Eric kapıyı açıp bizi içeri aldı. “Dostum, hiçbir fikrim yok. Öylece çekip gitti. Ari sizi aradı mı?”

Jeremiah’ya, “Ari kim?” diye sordum.

“RA,” dedi.

Ben, “Ari Ra,” diye tekrar edince, Jeremiah’nın dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

Eric bana, “Sen kimsin?” diye sordu.

“Belly.” Eric’in yüzünde, Conrad’ın benim hakkında konuştuğunu ya da en azından benden bahsettiğini hatırladığına dair bir belirti aradım ama tabii ki hiçbir şey bulamadım.

“Belly, ha? Bu şirinmiş. Ben de Eric,” deyip duvara yaslandı.

“Şey, merhaba,” dedim.

Jeremiah araya girerek “Yani... Conrad gitmeden önce sana hiçbir şey demedi, öyle mi?” diye sordu.

“Zaten nadiren konuşur. Bir android gibi.” Ardından bana gülümsedi. “Ama güzel kızlarla konuşuyor.”

Midem bulanır gibi oldu. Hangi güzel kızlarla? Jeremiah derin bir nefes verip ellerini başının arkasında birleştirdi. Ardından telefonunu çıkarıp orada bir cevap olabirmiş gibi baktı.

Conrad’ın yatağının üzerine oturdum –lacivert örtüler ve yatak örtüsü dağınıktı. Yatak yapılı değildi. Conrad yazlıkta her zaman yatağını yapardı. Tam otellerdeki gibi.

Demek yaşadığı yer burasıydı. Artık hayatı buydu.

Yatak odasında çok eşya yoktu. Ne televizyon, ne müzik seti ne de duvara asılı resimler. Benim resmim zaten yoktu ama Susannah ile babasınıninki de yoktu. Sadece bilgisayar, kıyafetleri, birkaç ayakkabısı ve kitapları.

“Aslına bakılırsa, ben de çıkmak üzereydim millet. Ailemin köy evine gidiyorum, çıkarken kapıyı kapattığınıza emin olursunuz? Ve C’yi bulduğunuzda, bana pizza için yirmi dolar borcu olduğunu söyleyin.”

“Sorun değil dostum, söylerim.” Jeremiah’nın bunu söylerken dudaklarının güler gibi kıvrılmasından ama hiç gülmemesinden, Eric’den hoşlanmadığını anlamıştım.

Conrad'ın masasının başına oturarak odayı inceledi.

Birisi kapıyı çaldı ve Eric açmak için yavaş yavaş yürüdü. Kapıda uzun kollu bir gömlekle tayt giymiş ve kafasına güneş gözlüğü yerleştirmiş bir kız vardı. Ona, “Süveterimi gördün mü?” diye sordu. Bir şeyi, birisini ararmış gibi de kapıdan içeri bakındı.

Conrad'la çıkıyorlar mıydı, diye merak ettim. İlk aklıma gelen bu oldu. İkinci gelense, *ben o kıزدan güzelim,* olmuştu. Doğrusu bunu düşündüğüm içi kendimden utanıyordum ama elimde değildi. İşin gerçeği, kimin güzel olduğu önemli değildi. Nasılsa Conrad beni istemiyordu.

Jeremiah hemen ayağa fırladı. “Con'ın arkadaşı mısın? Nereye gittiğini biliyor musun?”

Kız bize merakla baktı. Kızın saçlarını kulağının gerisine atıp güneş gözlüğünü çıkarmasından, Jeremiah'yı beğendiğini anladım. “Şey, evet. Merhaba. Ben Sophie. Sen kimsin?”

“Onun kardeşi.” Jeremiah odada yürüyüp kızın elini sıktı. Stresli olmasına rağmen kızı süzdü ve ona o meşhur gülücüklerinden biriyle gülümsedi. Kız da hemen buna atladı.

“Vay. Siz birbirinize hiç benzemiyorsunuz?” Sophie, cümlelerini hep bir soru işaretiyle bitiren insanlardan biriydi. Şimdiden, onu tamsam, ondan nefret edeceğimi anlamıştım.

Jeremiah, “Evet, bunu çok söylerler,” dedi. “Con sana bir şey söyledi mi Sophie?”

Kız, Jeremiah'nın ona ismiyle hitap etmesinden hoşlanmıştı. “Sanırım sörf falan yapmaya sahile gideceğini söylemişti. O çok çılgın.”

Jeremiah bana baktı. Sahil. Conrad yazlıktaydı.

Jeremiah, babasını ararken, ben de yatağın ucunda oturup onu dinlemiyormuş gibi yaptım. Bay Fisher’a her şeyin yolunda olduğunu, Conrad’ın Cousins’da güvende olduğunu söyledi. Benim, yanında olduğumdan bahsetmedi.

“Baba, ben gider onu getiririm, mesele değil,” dedi.

Bay Fisher bir şey dedi ve Jeremiah da bunun üzerine, “Ama baba...” diye karşılık verip bana ağız hareketleriyle, *hemen döneneğim*, dedi.

Koridora yönelip kapıyı arkasından kapadı.

O gittikten sonra Conrad’ın yatağına uzanıp tavanı izledim. Demek her gece uyuduğu yer burasıydı. Onu bütün hayatım boyunca tanıyordum ama bazı yönlerden benim için hâlâ bir gizemdi. Bir bulmaca.

Yataktan çıkıp masasına gittim. Büyük bir dikkatle çekmeceyi açtım ve bir kutu kalem, kitaplar ve kâğıtlar buldum. Conrad her zaman eşyalarına dikkat ederdi. Kendi kendime, *casusluk* yapmadığımı söyledim. Delil arıyordum. Ben, Kadın Dedektif Belly Conklin’dim.

Delili ikinci çekmecede buldum. Ta gerilere ittirilmiş, mavi yumurta renginde bir Tiffany kutusu.

Onu açarken bile bunu yapmamım yanlış olduğunu biliyor ama kendime engel olamıyordum. Küçük bir mücevher kutusuydu. Kutunun içinde, bir kolyeyle ucu vardı. Kolyeyi çıkarıp sallanmasına izin verdim. İlk başta bunun sekiz rakamı olduğunu sandım, belki de buz pateni yapan bir kızla çıkıyordu —o kızdaki da nefret ettiğime karar verdim. Sonra kolye ucuna yakından bakınca ve avucuma koyunca, sekiz rakamı olmadığını anladım.

Sonsuzluk işaretiydi.

İşte o zaman anladım. Buz pateni yapan bir kız için ya da koridordaki Sophie için değildi bu. Benim içindi. Benim için almıştı bunu. İşte bu benim kanıtımdı. Gerçekten umursadığına dair kanıtım.

Conrad matematikte iyiydi. şey, aslında her konuda iyiydi ama matematikte gerçekten iyiydi.

Telefonda konuşmaya başladıktan birkaç hafta sonra, konuşmalarımız daha rutin ama en az eskisi kadar heyecanlıyken, ona trigonometriden ne kadar nefret ettiğimi ve o konuda ne kadar berbat olduğumdan bahsetmiştim. Anında da konuyu açtığıma pişman olmuştum –Susannah kanserken, ben matematikten şikâyet ediyordum. Sorunlarım öyle acınası ve çocuksuydu ki. Conrad'm yaşadıklarıyla mukayese edildiğinde, son derece *liseliydi*.

“Özür dilerim,” demiştim.

“Ne için?”

“Ben kalkıp trigonometri notlarımdan bahsediyorum...” Sesim kısıldı. “Seninse annem hasta.”

“Özür dileme. Bana ne istersen söyleyebilirsin,” deyip duraksadı. “Hem annem iyileşiyor Belly. Bu ay tam iki kilo aldı, biliyor musun?”

Conrad'ın sesindeki umut, kendimi ona karşı öyle hassas hissetmememe neden oldu ki neredeyse ağlayacaktım. “Evet, bunu dün annemden de duydum. Bu gerçekten iyi haber.”

“O zaman tamam. Öğretmeniniz size ne öğretti?”

O günden sonra Conrad bana telefonda yardım etmeye başladı. İlk başlarda ona pek dikkat vermedim; sesini dinlemeyi, bir şeyler açıklamasını seviyordum. Ama sonra beni teste tabi tutmaya başladı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Böylece derslerimiz başlamış oldu. Akşamları telefon çaldığında annemin bana sırtımasından, bir çeşit romantizm yaşadığımızı düşündüğünü biliyordum ve onu düzeltmemiştim. Böylesi daha kolaydı. İnsanların bir çift olduğumuzu düşünmesi de kendimi iyi hissettiriyordu. İtiraf ediyorum, böyle düşünmelerine izin verdim. Böyle yapmalarını istedim. Oysa bunun doğru olmadığını biliyordum, henüz değildi ama olabilir gibiydi. Bir gün. O zamana dek kendi özel matematik öğretmenim vardı ve trigonometriyi gerçekten anlamaya başlamıştım. Conrad'ın imkânsız şeyleri mantıklı gösterebilme yeteneği vardı ve onu hiç benimle telefon başında geçirdiği, durmadan aynı soruların üzerinden geçerek sonunda benim de onları anlamamı sağladığı çalışma akşamlarında olduğu kadar çok sevmemişim.

Jeremiah odaya geri geldi, ben de kolyeyi görmesine fırsat vermeden onu hemen avucumun içine aldım.

“E, ne oldu?” diye sordum. “Baban çok mu kızgın? Ne dedi?”

“Cousins’a gitmek istedi ama ona bunu benim yapacağımı söyledim. Şu an Conrad'ın babamı dinlemesinin imkânı yok. Eğer babam gelirse, bu sadece onu daha da öfkeliendirir.” Jeremiah yatağa oturdu. “Yani sanırım bu yaz da Cousins’a gideceğiz.”

Jeremiah bunu der demez, gerçeğe dönüştü. Zihnimde yani. Conrad'ı görmek uzak bir hayal değildi, bu gerçekleşiyordu.

Conrad'ı kurtarmakla ilgili tüm planlarımı da böylece unutarak “Belki beni de yolda bırakabilirsin?” diye ağzımdan kaçırdım.

Jeremiah bana baktı. “Ciddi misin? Bununla tek başıma başa çıkamam. Her şey nasıldı, bilmiyorsun. Annem tekrar hastalandığından bu yana Conrad ürpertici bir kendini imha modunda. Hiçbir şeyi umursamıyor.” Jeremiah bir an susup sonra, “Ama onun hakkında ne düşündüğünü hâlâ önemseddiğini biliyorum,” dedi.

Dudaklarımı yaladım; birden çok kuru gelmişlerdi. “Ben bundan pek emin değilim.”

“Ben eminim. Ağabeyimi tanıyorum. Lütfen benimle oraya gelir misin?”

Conrad’a söylediğim son şeyi düşününce, utanç kendini göstererek içimi kavurdu. Annesi henüz ölmüş birine öyle şeyler söyleyemezsiniz. Söylenmezdi. Onun nasıl yüzüne bakacaktım?

Sonra Jeremiah, “Eğer endişelendiğin buysa, seni tekne partine zamanında yetiştiririm,” dedi.

Bu Jeremiah'nın hiç söylemeyeceği bir şey olduğundan, doğruca utanç duygusundan sıyrılıp ona öfkeyle baktım. “Sence ben aptal bir 4 Temmuz partisini umursuyor muyum?”

Jeremiah bana bir bakış attı. “Havai fişekleri seversin.”

“Kapa çeneni,” dedim ve o da sırıttı. “Pekâlâ,” dedim. “Sen kazandın. Geleceğim.”

“Tamam o zaman,” diyerek ayağa kalktı. “Gitmeden bir tuvalete uğrayacağım. Ve Belly?”

“Evet?”

Jeremiah bana sırıttı. “Pes edeceğini biliyordum. Hiç şansın yoktu.”

Ona bir yastık fırlattım ve o da ondan kurtulup kapıya doğru bir zafer dansı yaptı. “Acele et de git işe, seni sersem.”

O gittiğinde kolyeyi bluzumun altına taktım. Onu o kadar sıkı tutmuştum ki kolye ucu elimde küçük bir sonsuzluk işareti bırakmıştı.

Neden yapmıştım bunu? Neden o kolyeyi takmıştım? Neden onu cebime atmamış ya da kutusuna geri koymamıştım? Doğrusu bunu açıklayamıyorum bile. Tek bildiğim, onu gerçekten ama gerçekten takmak istediğimdi. Sanki bana aitmiş gibiydi.

On Beşinci Bölüm

A rabaya gitmeden önce Conrad'ın kitaplarıyla defterlerini, dizüstü bilgisayarını aldım ve mümkün olduğu kadarını dolabında bulduğum North Face çantasına tıktım. Jeremiah'ya dizüstü bilgisayarı vererek "Bu şekilde pazartesi günkü yarı yıl sınavlarına çalışabilir," dedim.

Jeremiah göz kırparak "Düşünme şeklini seviyorum Belly Conklin," dedi.

Çıkarken Ari RA'nın odasına uğradık. Kapısı açıktı ve masasının başında oturmuştu. Jeremiah kafasını kapıdan içeri uzatarak "Selam Ari, ben Conrad'ın kardeşiyim. Conrad'ı bulduk. Uyardığın için teşekkürler dostum," dedi.

Ari ona gülümsedi. "Sorun değil." Jeremiah gittiği her yerde kendisine arkadaş edinirdi. Herkes Jeremiah Fisher'in arkadaşı olmak isterdi.

Sonra yola düştük. Durmadan Cousins'a doğru ilerledik. Camlar inik, radyo açık şekilde yol aldık.

Pek konuşmadık ama bu sefer bu umurumda olmadı. Sanırım ikimiz de düşünmekle meşguldük. Ben, son sefer bu yolda yolculuk ettiğim zamanı düşünüyordum. O zaman yanımda Jeremiah yoktu. Conrad vardı.

On Altıncı Bölüm

O gece şüphesiz hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Disney World'deki yılbaşıyla başa baş giderdi. O zaman dokuz yaşındaydım ve annemle babam hâlâ evliydi. Cinderella'nın sarayının üzerinde atılan havai fişekleri izlemiştik ve Steven hiç sesini çıkartmamıştı.

Aradığında sesini tanımadım. Kısmen aramasını beklemediğimden kısmen de hâlâ yarı uykulu olduğumdan. "Arabadayım ve sizin evinize doğru geliyorum. Seni görebilir miyim?" dedi.

Gecenin on iki buçuğuydu. Boston beş buçuk saat mesafedeydi. Tüm akşam araba kullanmıştı. Beni görmek istiyordu.

Ona, yolun sonuna park etmesini, annem yatağa gittikten sonra onunla köşede buluşacağımı söyledim. O da bekleyeceğini söyledi.

Işıkları kapayıp pencerenin yanında arka farlara bakındım Arabasını görür görmez dışarı koşmak istedim ama beklemem gerekiyordu. Annemin, odasında dolandığını duyabiliyordum ve uyumadan önce en az yarım saat kitap okuduğunu biliyordum. Onun dışarıda beni beklediğini bilip yanına gidememek işkence gibiydi. Çılgınca bir fikirdi bu, çünkü kıştı ve Cousins dondurucu soğuk olurdu. Ama o önerdiğinde, bu güzel bir delilik gibi görünmüştü gözüme.

Karanlıkta büyükannemin Noel için bana ördüğü kaşkolla şapkayı taktım. Ardından yatak odamın kapısını kapayıp koridor da ayak uçlarımda annemin odasına kadar yürüyüp kulağımı kapıya yasladım. Işıkları kapalıydı ve hafifçe horladığını işitebiliyordum. Şansıma Steven daha eve gelmemişti çünkü onun da babam gibi uykusu çok hafifti.

Annem sonunda uyumuştı; ev kırıltısız ve sessizdi. Noel ağacımız hâlâ kuruluydu. Işıkları tüm gece açık bırakırdık çünkü bu, kendimizi hâlâ Noel'deymiş gibi hissetmemize neden olurdu. Sanki Noel Baba her an elinde hediyelerle çıkagelecekti. Anneme bir not bırakmaya zahmet etmedim. Sabah uyanıp nerede olduğumu merak edince onu arardım.

Ortadaki gıcırdayan basamağa dikkat ederek merdivenlerden aşağı indim. Ama evden çıkınca, ön basamaklardan hızla indim ve donmuş çimenlerin üzerinden koşarak geçtim Buz spor ayakkabılarımda altında çıtırdıyordu. Paltomu giymeyi unutmuşum. Atkıyla şapkayı hatırlamış ama paltomu giymemişim.

Arabası, tam olması gerektiği yerde, köşede idi. Araba karanlıktı, içeride ışık yoktu. Yolcu kapısını, sanki bunu daha önce

bir milyon kez yapmışım gibi açtım. Kafamı içeri uzattım ama hemen girmedim. İlk önce ona bakmak istemişim. Kıştı, ve gri fermuarlı bir kazak giymişti. Yanakları soğuktan kızarmış, bronzluğu solmuştu ama hâlâ aynı görünüyordu.

“Selam,” deyip içeri girdim.

“Ceket giymemişsin,” dedi.

Çok soğuk olmasına ve bunu derken titrememe rağmen, “O kadar da soğuk değil,” dedim.

Conrad kazağını çıkararak “Al,” diye bana verdi.

Kazağı giydim, ılıktı ve sigara kokmuyordu. Sadece Conrad gibi kokuyordu. Demek Conrad sonunda sigarayı bırakmıştı. Gülümsedim.

Conrad motoru çalıştırdı.

“Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum,” dedim.

O da neredeyse utangaç bir sesle, “Ben de,” dedi. Sonra da tereddüt ederek “Hâlâ benimle geliyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

Bunu sormaya gerek duymasına bile inanamıyordum. Onunla her yere giderdim. “Evet,” dedim. O kelimedem, o andan başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Sadece biz vardık. O yaz ve o yazdan önce olan her şey, bunun için vardı. Şimdiyi hazırlamak için.

Onun yanında yolcu koltuğunda oturmak, imkânsız bir hediye gibiydi. Hayatımın en güzel Noel hediyesiydi. Bana gülümsüyordu ve karamsar, asık suratlı ya da üzgün değildi. Conrad’la bağdaştırabileceğim o kelimelerin hiçbirisi değildi. Neşeli ve coşkundu, en iyi hâlindeydi.

Bana yan yan bakarak “Sanırım doktor olacağım,” dedi.

“Gerçekten mi? Vay canına.”

“Tıp gerçekten inanılmaz. Bir süre tıbbın araştırma kısmına girmeyi düşünüyordum ama şimdi gerçek insanlarla çalışmayı tercih edermişim gibi geliyor.”

Tereddüt ettikten sonra, “Annen yüzünden mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Biliyorsun, iyileşiyor. Bunu mümkün kılan da tıp. Yeni tedavisine gerçekten iyi cevap verdi. Annen sana söyledi mi?”

“Evet, söyledi,” dedim. Annem böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen. Muhtemelen, umutlarımı yükseltmek istemişti. Annem böyleydi. Bir şeyin kesin olduğundan emin olmadan heyecanlanmazdı. Benim gibi değildi. Ben çoktan, kendimi hafiflemiş, daha mutlu hissediyordum. Susannah iyileşiyordu. Conrad’la birlikteydim. Her şey olması gerektiği gibi oluyordu.

Eğilip kolunu sıktım. “Bu duyduğum en iyi haber,” dedim ve samimiydim.

Bana gülümserken yüzünden umut akıyordu.

Eve girdiğimizde içerisi dondurucu derecede soğuktu. Işığı açtık ve Conrad şöminede bir ateş yaktı. Onun çömelip kâğıt parçaları koparmasını ve hafifçe odunu hareket ettirmesini izledim. Köpeği Boogie’ye karşı nazik olduğuna emindim. Eminim Boogie’nin yatağında uyumasına izin veriyordu. Birden yatak ve uyuma düşüncesi beni gerdi. Aslında gerilmemeliydim çünkü Conrad ateşi yaktıktan sonra kanepeye, yanıma değil, büyük koltuğa oturdu. Birden aklıma geldi. O da gergindi. Hiçbir zaman gergin olmayan Conrad.

Kalbimin atışlarını kulaklarımda işiterek “Neden ta orada oturuyorsun?” diye sordum. Düşündüğümü söyleyecek kadar cesur olduğuma inanamıyordum.

Conrad da şaşırmış göründü ve gelip yanıma oturdu. Ona yaklaştım. Kollarını bana dolmasını istiyordum. Sadece televizyonda gördüğüm ve Taylor’dan dinlediğim şeyleri bana yapmasını istiyordum. Şey, belki hepsini değil de bir kısmını.

Conrad kısık bir sesle, “Korkmanı istemiyorum,” dedi.

Ben de korkmama rağmen, “Korkmuyorum,” dedim. Ondan değil de hissettiklerimden korkuyordum. Bazen bunlar bana fazla geliyordu. Ona karşı hissettiklerim, bu dünyadan, her şeyden büyüktü.

“Güzel,” dedi ve beni öpmeye başladı.

Beni yavaş ve uzun uzun öptü. Daha önce bir kez daha öpüşmüş olmamıza rağmen, bir öpücüğün böyle olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Acele etmedi; rüzgâr güllerinin yanından geçerken dokunmadan edememeniz gibi, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi.

Onu öpmek, onunla bu şekilde beraber olmak, uzun bir pipeti olan soğuk limonata gibi tatlı ve zevkliydi. Aklımdan onun beni öpmeyi hiç bırakmamasını geçirdim. *Bunu sonsuza dek yapabilirim*, diye düşündüm.

Kanepede o şekilde saatlerce ya da dakikalarca öpüştük. O gece tek yaptığımız, öpüşmektir. Bana dikkatli bir şekilde dokunuyordu, sanki kırmaktan korktuğu bir Noel süsüydüm.

Bir keresinde, “İyi misin?” diye sordu.

Elimi göğsüne koydum ve kalbinin en az benimki kadar hızlı attığını hissettim. Ona bir bakış attım ve gözlerinin kapalı oldu-

ğunu görünce bir nedenden ötürü sevindim. Kirpikleri benimkilerden uzundu.

İlk önce o uyuyakaldı. Ateş hâlâ yanarken uyumamanız gerektiğiyle ilgili bir şey duymuştum, bu yüzden ateşin sönmesini bekledim. Bir süre Conrad'ı uyurken izledim. Saçlarının alnına düşüşü ve kirpiklerinin yanaklarına değişiyse bir oğlan çocuğu gibi duruyordu. Onu hiç bu kadar küçük gözükürken gördüğümü hatırlamıyordum. Uyuduğundan emin olduğumda, eğilerek "Conrad. Sadece sen varsın. Benim için sadece sen oldu," diye fısıldadım.

O sabah evde olmadığımı gören annem dehşete düşmüştü. Uyuyakaldığım için, iki aramasını görmemiştim. Üçüncü kere öfkeli bir şekilde aradığında, "Notumu almadın mı?" dedim.

Sonra da not bırakmadığımı hatırladım.

Annem neredeyse kükredi. "Hayır, ben not falan görmedim. Bir daha sakın bana bir şey söylemeden gecenin bir yarısı evden çıkayım deme Belly."

"Gece yürüyüşüne gitsem bile mi?" diye şaka yaptım. Annemi hep güldürürdüm. Ona bir şaka yapardım ve öfkesi anında uçuverirdi. Onun en sevdiği Patsy Cline şarkısını söylemeye başladım. "*Gece yarısı yürüyüşe çıktım, ay ışığı altında...*"

"Komik değil. Neredesin?" Sesi gergin, kesik kesikti.

Tereddüt ettim. Annemin yalandan çok nefret ettiği bir şey yoktu. Hem her hâlükârda gerçeği öğrenirdi. Medyum gibiydi. "Şey. Cousins."

Bir nefes aldığını işittim. "Kiminle?"

Conrad'a baktım. Dikkatli bir şekilde dinliyordu. Keşke dinlemeseydi. Sesimi alçaltarak "Conrad," dedim.

Annemin tepkisi beni şaşırttı. Tekrar nefes aldığını işittim ama bu sefer rahatlamış gibi iç çekmişti. “Conrad’la mısınız?”

“Evet.”

“O nasıl?” Annem bana kızginken, doğrusu bu garip bir soruydu.

Conrad’a gülümsedim ve rahatlamış gibi yüzümü elimle yeledim. O da bana göz kırptı. Rahatlayarak “Harika,” dedim.

Annem, “Güzel, güzel,” dedi ama sanki kendi kendine konuşuyordu. “Belly, bu akşam evde olmanı istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedim. Minnettardım. Hemen eve gelmemizi isteyeceğini düşünmüştüm.

“Conrad’a arabayı dikkatli kullanmasını söyle.” Duraksadı. “Ve Belly?”

“Evet Laurel?” Ona ilk ismiyle hitap ettiğimde her zaman gülümserdi.

“İyi eğlen. Bu, uzun süreliğine eğlendiğin son gün olacak.”

İnledim. “Cezalı mıyım?” Cezalı olmak büyük bir yenilikti; annem bana daha önce hiç ceza vermemişti. Ama tabii ben de ona neden vermemiştim.

“Bu çok aptalca bir soru.”

Artık öfkeli olmadığı için, kendime engel olamadım. “Ama sen hep aptalca soru olmadığını söylersin.”

Annem telefonu kapadı. Yine de onu gülümsettiğimi biliyordum.

Telefonumu kapatıp Conrad’a baktım. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Ne istersek.”

“Sahile gitmek istiyorum.”

Biz de öyle yaptık. Sarıp sarmalandık ve dolapta bulduğumuz yağmur botlarını giyerek sahile koştuk. Ben Susannah'nın yağmur botlarını giymiştim ve ayağıma iki numara büyüktüler, kumda kayıp duruyordum. İki kere popomun üzerine düştüm. Durmadan gülüyordum ama rüzgâr o kadar hızlı uğulduyordu ki kendi sesimi zor duyuyordum. Eve geri geldiğimizde donmuş ellerimi Conrad'ın yanaklarına koydum. O da ellerimi çekmek yerine, "Of, çok iyi geldi," dedi.

Gülerek "Soğuk biri olduğundan," dedim.

Ellerimi ceketinin ceplerine soktu ve öyle yumuşak bir sesle konuştu ki onu doğru mu duydum diye tereddüt ettim. "Belki herkese öyleyimdir ama sana değil." Konuşurken bana bakmadığı için, doğruyu söylediğini anladım.

Ne diyeceğimi bilemedim, parmak uçlarımda kalkıp onu yanağından öptüm. Yanağı soğuk ve yumuşaktı.

Conrad hafifçe gülümseyip uzaklaştı. Sırtı bana dönük hâlde, "Üşüyor musun?" dedi.

"Sayılır," dedim. Kızarıyordum.

"Bir başka ateş daha yakayım," dedi.

O ateşin üzerinde çalışırken ben de kilerde Twinning çaylarının ve annemin kahvesinin yanında eski bir paket sıcak çikolata buldum. Susannah yağmurlu ve serin akşamlarda bize sıcak çikolata yapardı. O süt kullanırdı ama evde süt olmadığından ben suyla yaptım.

Kanepeye oturup fincanımı karıştırırken sıcak çikolatanın içindeki mini marshmelovların erimesini izledim. Kalbim dakikada milyon kere çarpıyordu. Conrad'layken nefessiz kalıyordum.

Conrad durmadan kımıldıyordu. Kâğıt parçaları yırtıyor, korları karıştırıyor, şöminenin önüne çömeliyor, ağırlığını bir öne bir arkaya veriyordu.

Ona, “Sıcak çikolatayı ister misin?” diye sordum.

Bana baktı. “Evet, tabii.”

Yanıma oturdu ve *Simpsons* fincanından içti. En sevdiği fincan buydu. “Bunun tadı şey gibi...”

“Harika?”

“Tatsız gibi.”

Birbirimize bakıp güldük. “Bilgin olsun, sıcak çikolata benim uzmanlık alanımdır. Ve bir şey değil,” diyerek ilk yudumumu aldım. Gerçekten de tatsız gibiydi.

Conrad bana bakıp yüzümü kaldırdı. Sonra is lekesi siler gibi, başparmağıyla yanağımı sildi. Birden paranoyaklaşarak “Yüzümde kakao tozu mu var?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Sadece kir... Şey, çilmiş.”

Gülüp koluna vurdum, o da elimi tutup beni kendine çekti. Gözlerime giren saçlarımı çekti. Bana dokunduğunda, nefesimi içime çekişimi duyduğundan endişelendim.

Dışarısı giderek kararıyordu. Conrad iç çekerek “Seni geri götürsem iyi olacak,” dedi.

Saate baktım. Beşti. “Evet... Sanırım gitsek iyi olacak.”

İkimiz de kımıldamadık. Conrad uzanıp saçlarımı bir yün yumağı gibi parmaklarının arasına doladı. “Saçlarının yumuşaklığını çok seviyorum.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Saçımı hiç özel bir saç olarak görmemiştim. Sadece saçtı işte. Rengi de kahverengiydi, ki bu, sarı, siyah ya da kırmızı gibi özel bir renk değildi. Ama saçlarıma ve

bana bakış şekli... Sanki Conrad için büyüleyiciydi ve saçlarıma dokunmaktan hiç sıkılmayacaktı.

Tekrar öpüştük ama bu sefer bir önceki geceden farklıydı. Yavaş ya da tembel değildi. Bana bakışı, istekli, ihtiyaç doluydu ve uyuşturucu gibiydi. Saf arzuydu. Ama arzu kısmı en çok bana aitti.

Onu kendime çektiğimde ve ellerimi gömleğinin altından sırtına götürdüğümde Conrad bir saniyelğine titredi. “Ellerim çok mu soğuk?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. Sonra beni bırakıp doğruldu. Yüzü kızarık gibiydi ve saçları arkalarda dikilmişti. “Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum,” dedi.

Ben de doğruldum. “Ama senin çoktan...” Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim. Çok utanç vericiydi. Daha önce hiç böyle yapmamıştım.

Conrad daha da kızardı. “Evet, yaptım. Ama sen yapmadın.”

“Hım,” diyerek çorabıma baktım. Sonra başımı kaldırdım. “Yapmadığımı nereden biliyorsun?”

Conrad artık pancar gibi kırmızıydı ve kekeleyerek konuştu. “Ben sadece senin... Yani, öyle düşündüm...”

“Daha önce hiçbir şey yaşamadığımı düşündün, öyle değil mi?”

“Şey, evet. Yani, hayır.”

“Böyle çıkarımlar yapmamalısın,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi. Tereddüt etti. “Yani... Yaptın mı?” Ona baktım.

Konuşmak için ağzını açtığı anda onu durdurdum. “Yapmadım. Yakınından bile geçmedim.”

Sonra eğilip onu yanağından öptüm. Onu istediğim zaman öpebilmek bile bir ayrıcalıklmış gibi geliyordu. “Bana karşı ger-

ekten çok tatlısın,” diye fısıldadım ve o an orada olmaktan büyük minnet duydum.

Conrad ciddi bakışlarla, “Ben sadece... Her zaman iyi olduğunı bilmek istiyorum. Bu benim için önemli,” dedi.

“İyiyim,” dedim. “İyiden daha iyiyim.”

Conrad başını salladı. “Güzel,” dedi. Ayağı fırlayıp kalkmam için bana da elini uzattı. “O zaman seni eve götürelim.”

O akşam eve gece yarısını geçmeden giremedim. Otobandan çıkıp küçük bir restoranda akşam yemeğı yemek için durduk. Pancake ve patates kızartması sipariş ettim ve Conrad hesabı dedi. Eve girdiğimde annem öfkeden ıldırıyordu ama pişman olmadım. Bir saniye bile pişman olmadım. Tüm hayatınızın en güzel gecelerinden birinden nasıl pişman olurdunuz ki? Olmazdınız. Her kelimeyi, her bakışı hatırlardınız. Canınızı acıtsa da hiç unutmazdınız.

On Yedinci Bölüm

Kasabanın, eski yerlerin, mini golf sahasının, yengeç evinin önünden geçerken, Jeremiah ıslık çalarak arabayı elinden geldiğince hızlı sürdü. Bense yavaşlamasını, bu yolculuğu mümkünse sonsuza dek uzatmasını diliyordum. Elbette öyle bir şey olmuyordu. Neredeyse gelmiştik.

Çantama uzanıp küçük bir kutu dudak parlatıcısı çıkardım. Dudaklarıma biraz parlatıcı sürdüm ve parmaklarımı saçlarımin arasından geçirdim. Camları indirdiğimiz için, saçlarım hep birbirine dolanmış, darmadağınaktı. Yandan, Jeremiah'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Muhtemelen, başını sallayıp ne şapşal bir kız olduğumu düşünüyordu. Ona, *biliorum şapşal bir kızım, Taylor'dan iyi yanım yok*, demek istiyordum. Ama oraya gidip de sıçan gibi saçlarla Conrad'la karşılaşmazdım.

Arabasını evin önünde görünce kalbimin sıkıştığını hissettim. İçerideydi. Jeremiah kurşun gibi anında arabadan inmiş, eve doğru koşuyordu. Basamakları ikişer ikişer çıktı, ben de onun arkasından gittim.

Garipti; ev hâlâ aynı kokuyordu. Bir nedenden ötürü bunu beklemiyordum. Susannah'nın yokluğunda, belki de her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Ama değildi. Neredeyse onu ev elbiselerinden biri içinde, bizi mutfakta beklerken görmeyi umuyordum.

Conrad bizi görünce sinirlenmiş gibi görünme cüretini gösterdi. Az önce sörfte gelmişti. Saçları hâlâ ıslaktı ve sörf giysisi hâlâ üzerindeydi. Kendimi sersemlemiş hissettim. Sadece iki ay geçmiş olmasına rağmen, bir hayalet görmeye benziyordu. İlk aşkın hayaleti. Conrad'm bakışları bir saniye üzerimde kalıp sonra Jeremiah'ya gitti. "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Jeremiah, "Seni alıp okula geri götürmek için buradayım," derken, sesinin rahatmış gibi olması, gergin çıkmaması için uğraşıyordu. "İşleri gerçekten yüzüne gözüne bulaştırdın. Babam kafayı yedi."

Conrad onu eliyle geçiştirdi. "Ona cehenneme gitmesini söyle. Ben burada kalıyorum."

"Con, iki ders kaçırdın ve pazartesi günü vizelerin var. Bunu ekemezsin. Seni yaz okulundan atarlar."

"Bu benim sorunum. Peki, onun burada ne işi var?" Konuşurken bana bakmayıp kalbime bıçak saplanıyor gibi hissetmeme neden olmuştu.

Onlardan uzaklaşarak cam kapılara doğru gitmeye başladım. Nefes almak zordu.

Jeremiah, “Onu bana yardım etmesi için getirdim,” dedi. Bana bakıp bir nefes aldı. “Dinle, kitaplarını falan da getirdik. Bu akşam ve yarın çalışırsın, sonra da okula döneriz.”

“Boş versene, umurumda değil,” diyen Conrad kanepeye yürüdü. Giysisinin üzerini çıkardı. Omuzları çoktan bronzlaşmıştı. Hâlâ sırlısıklam olmasına rağmen kanepeye oturdu.

Jeremiah zar zor sakın kalarak “Senin sorunun ne?” dedi.

“Şu an benim sorunum bu. Sen ve o. Burada olmanız.” Conrad geldiğimizden beri ilk kez gözlerime baktı. “Neden bana yardım etmek istiyorsun? Buraya neden geldin?”

Ağzımı konuşmak için açtım ama kelimeler çıkmadı. Her zamanki gibi, bir bakışla, bir kelimeyle beni harap ediyordu.

Sabırla bir şey dememi bekledi, ben demeyince de kendisi konuştu.

“Beni bir daha asla görmek istemediğini sanıyordum. Benden nefret ediyordun, unuttun mu?” Sesi küçümseyici, alaycıydı.

“Senden nefret etmiyorum,” diyerek kaçtım. Kapıyı açtım ve verandaya çıktım. Kapıyı arkamdan kapayıp merdivenlerden koşarak inerek sahile gittim.

Sahilde olmam gerekiyordu. Sahil bana kendimi iyi hissettirirdi. Hiçbir şey, ayaklarımın altındaki kum kadar kendimi iyi hissettirmiyordu. Hem sağlam hem de hareketliydi. Hem duran hem değişken. Yazdı.

Kumda oturarak, dalgaların kıyıya vurup sonra da bir kura-biyenin üzerindeki beyaz krema gibi dağılışını izledim. Buraya gelmek hata olmuştu. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey geçmişle ilgili değildi. Öyle bir nefretle o demişti ki. Bana ismimle bile hitap etmemişti.

Bir süre sonra eve geri döndüm. Jeremiah tek başına, mut-faktaydı. Conrad görünürde yoktu.

“Hiç gelmemem gerekiyordu.”

Jeremiah beni duymazdan geldi. “Bahse girerim buzdolabın-daki tek şey biradır,” dedi. “Bahse girer misin?”

Beni güldürmeye çalışıyordu ama gülmedim. Gülemedim. “Sadece bir aptal o bahse girer,” diyerek dudağımı ısırđım. Gerçekten ağlamak istemiyordum.

Jeremiah, “Sinirlerini bozmasına izin verme,” dedi. Ardından atkuyruğumu çekip onu bir yılan gibi bileğine doladı.

“Elimde değıl.” Bana bakışı... Onun için hiçbir anlama gel-miyormuşum gibi bakmıştı.

Jeremiah, “O bir şapşal, dediğı hiçbir şeyde samimi değıl,” dedi. Ardından beni dürttü. “Geldiğine üzgün müsün?”

“Evet.”

Jeremiah bana çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ben değılim. Geldiğine memnunum. Bu saçmalıkla tek başıma uğraşmak zo-runda kalmadığıma memnunum.”

O denediğı için ben de denedim. Gece kıyafetleriyle, taşlı topuklular giyen, reklamlardaki kadın gibi buzdolabını açtım.

“Ta-ta,” dedim. Haklıydı, buzdolabındaki tek şey, iki kasa bi-raydı. Susannah buzdolabının ne hâlâ geldiğini görse çıldırırdı. “Ne yapacağız?” diye sordum.

Jeremiah pencereden dışarıya, sahile baktı. “Muhtemelen bu akşam burada kalacağız. Ben onun üzerinde çalışacağım, akklı ba-şına gelecektir. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.” Duraksadı. “Ne dersin? Neden gidip akşam yemeğı için bir şeyler almıyor-sun? Ben de burada kalıp Con ile konuşurum.”

Jeremiah'nın benden kurtulmaya çalıştığını biliyordum ve buna memnundum. O evden, Conrad'dan uzaklaşmam gerekiyordu. "Yemek için deniztaraklı dürüme ne dersin?"

Jeremiah başını salladığında onun da rahatladığını anladım.

"Kulağa güzel geliyor. Ne istersen." Cüzdanı çıkarmaya davrandı ama onu durdurdum.

"Sorun değil."

Başını salladı. "Senin para harcamanı istemiyorum," diyerek bana anahtarlarıyla beraber iki buruşuk yirmilik verdi. "Zaten yardım etmek için bunca yoldan geldin."

"Kendim istedim."

"İyi bir insan olduğun için Con'a yardım etmek istedin."

"Sana da yardım etmek istedim," dedim. "Hâlâ istiyorum. Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalısın."

Jeremiah bir an için, kendisi gibi görünmedi. Babasına benziyordu. "Başka kim uğraşacak?" dedi. Sonra bana gülümsedi ve tekrar Jeremiah'ya dönüştü. Susannah'ın oğlu, güler yüzlü, güneş gibi oğlu. Onun küçük meleği.

Jeremiah'nın arabasında vitesli araba kullanmayı öğrenmiştim. Tekrar sürücü koltuğuna oturmak iyi gelmişti. Klimayı açmak yerine camları indirdim ve tuzlu havanın içeri girmesine izin verdim. Kasabaya yavaşça girdim ve arabayı eski Baptist kilisesinin yanına park ettim.

Mayo ve şortlarla etrafta koşutan çocuklar, haki şortlar içinde bebevynler ve tasmazı golden retrieverlar vardı. Okul kapandığı için, muhtemelen pek çoğunun ilk haftasıydı. Havada o his hâkimdi. Bir oğlanın, büyük ihtimalle ablaları olan iki büyük

kızın peşinden gittiğini görüp gülümsedim. Oğlan, terlikleri kaldırımda şaklayarak “Beni bekleyin,” diye seslendi. Kızlar arkaya bakmadan daha da hızlandılar.

İlk durak yerim marketti. Orada şekerlere bakarak saatler geçirdim. Her seçim, gözüme çok önemli gözükürdü. Oğlanlar şekerleri öylesine torbaya doldururlardı; bir avuç şu şekerden, bir kürek ondan. Bense dikkatle seçerdim. On büyük balık şekilli şeker, 5 draje, orta boy bir kürek jelibon. Eski günlerin hatırına bir torba şeker aldım. Jeremiah için yer fıstıklı draje, Conrad için gofret ve burada olmasa da Steven için de limonlu şekerlemelerden aldım. Çocukluğumuzdaki Cousins’a, şeker seçmenin günümüzün en güzel ve önemli kısmı olduğu günlerin şerefineydi bu.

Ödeme yapmak için sırada bekliyordum ki birinin, “Belly?” dediğini işittim.

Arkamı döndüm. Kasabadaki lüks şapka dükkânı Maureen’in Şapkaları’nın sahibi Maureen O’Riley karşımda duruyordu. Annemle babamdan yaşlıydı. Ellili yaşların sonundaydı ve annemle Susannah’ya hep sıcak yaklaşırdı. Şapkalarını da çok ciddiye alırdı.

Sarıldık, aynı kokuyordu. Murphy yağlı sabunu gibi.

“Annen nasıl? Susannah nasıl?” diye sordu bana.

“Annem iyi,” dedim. Maureen’den uzaklaşarak sırada ilerledim.

O da benim yanıma geldi. “Peki Susannah?”

Boğazımı temizledim. “Kanseri tekrarladı ve kurtulamadı.”

Maureen’in bronz yüzü endişeyle kırıştı. “Bunu bilmiyordum. Duyduğuma çok üzüldüm. Onu çok severdim. Ne zaman oldu?”

“Mayısın başında,” dedim. Ödeme sırası neredeyse bendeydi, sonra bu sohbeti kesebilecek ve kurtulacaktım.

O esnada Maureen elimi tuttu. İlk içimden geçen, Maureen’i her zaman sevmiş olsam da elimi geri çekmek oldu. Markette durup bir kasaba dedikodusuymuş gibi Susannah’nın ölümünden bahsetmek istemiyordum. Burada Susannah’dan bahsediyorduk.

Maureen içimden geçeni sezmiş olmalı ki elimi bıraktı. “Keşke haberim olsaydı. Lütfen oğlanlarla annene başsağlığı dileklerinizi ilet. Ve bir gün dükkâna gelip beni bir gör Belly. Sana bir şapka ayarlarız. Bence artık kenarlıklı bir şapkan olmasının zamanı gelmiş.”

Cüzdanımı ararken, “Ben hiç şapka takmam,” dedim.

Maureen tekrar, “Zamanı gelmiş,” dedi. “Sana yakışacaktır. Bana uğra, seninle ben ilgileneceğim. Sana hediye olacağ.”

Sonrasında yavaşça kasabada yürüdüm ve kitapçıyla sörf mağazasında durdum. Amaçsızca yürüyüp arada sırada elimi şeker torbasına daldırdım. Kimseyle karşılaşmak istemiyor ama eve dönmek için de acele etmiyordum. Conrad’ın beni ortalıkta istemediği açıktı. İşleri kötüleştiriyor muydum? Bana bakışı... Onu tekrar görmek, tahmin ettiğimden de zordu. Tekrar o evde olmak. Düşündüğümün milyon katı zordu.

Yağlı kâğıda sarılı sandviçlerle döndüğümde, Jeremiah ile Conrad arka bahçede bira içiyordu. Güneş batıyordu. Güzel bir gün batımı olacaktı.

Anahtarlarla çantayı masaya attım ve bir şezlonga bıraktım kendimi. “Bana da bir bira verin,” dedim. Birayı sevdiğimden

değildi bu çünkü sevmiyordum. Ama onların bir parçası olmak istiyordum. Dışarıda birkaç bira yuvarlamaları, onları biraz da olsa yakınlaştırmıştı. Eski günlerdeki gibi, tek istediğim olaya dâhil edilmekti.

Conrad'ın öfkeyle bakıp hayır demesini, bana bira vermeyeceğini söylemesini bekledim. Öyle yapmayınca hayal kırıklığına uğramama şaşırdım. Jeremiah elini soğutucuya uzattı ve bana bir bira fırlattı. Ardından göz kırptı. "Belly Button'ımız ne zamandan beri bira içiyormuş?"

Ona, "Neredeyse on yedi yaşındayım," diye hatırlattım. "Bana böyle demek için fazla büyüdüğümü düşünmüyor musun?"

Jeremiah, "Kaç yaşında olduğunu biliyorum," dedi.

Conrad poşete uzanıp bir sandviç çıkardı. Onu iştahla ısırırken bütün gün bir şey yemediğini tahmin ettim.

"Bir şey değil," dedim. Kendime engel olamıyordum. Geldiğimden beri bir kere olsun benden tarafa bakmamıştı. Benim orada olduğumu bildiğini belirtmesini istiyordum.

Conrad ağzının içinden *teşekkürler* dedi ve Jeremiah da bana uyarıcı gibi baktı. *İşler iyiyken onun tepesini attırma*, demek ister gibiydi.

Masada duran Jeremiah'nın telefonu titredi ve o da açmak için kımıldamadı. Conrad, "Bu evden ayrılıyorum. Ona söyle," dedi.

Başım o yana çevrildi. Ayrılıyorum da ne demekti? Yani hiç mi gitmeyecekti? Conrad'a dikkatle baktım ama yüzü her zamankinden de ifadesizdi.

Jeremiah ayağa kalktı, telefonu aldı ve eve yürüdü. Kapıyı ardından kapadı. İlk defa Conrad ile baş başa kalmıştık. Aramızda

ağır bir hava vardı ve daha önce söylediklerinden pişman olup olmadığını merak ettim. *Bir şey söyleyip aramızı düzeltmeye çalışsam mı*, diye düşündüm. Ama ne diyecektim ki? Diyebileceğim bir şey var mıydı, onu bile bilmiyordum.

O yüzden denemedim. O anın geçmesine izin verip iç çekerek sandalyemde geriye yaslandım. Gökyüzü pembemsi bir sarıydı. İçimde bundan daha güzel bir şey olmayacağına dair bir his belirdi, bu güzelim gün batımı, dünyadaki herhangi bir şeyden on kat daha güzeldi. Günün tüm geriliminin, üzerimden denize aktığını hissettim. Buraya bir daha dönmezsem diye her şeyi ezberlemek istedim. Bir yeri en son ne zaman göreceğinizi bilemezsiniz. Ya da birisini.

On Sekizinci Bölüm

Bir süre oturup televizyon izledik. Jeremiah, Conrad ile konuşmak için başka bir hamlede bulunmadı ve kimse okuldan ya da Bay Fisher'dan bahsetmedi. Jeremiah'nın tekrar Conrad ile yalnız kalmayı bekleyip beklemediğini merak ettim.

Zorla esnedim. Ortaya konuşarak “Çok yorgunum,” dedim.

Ve bunu söyler söylemez de gerçekten yorgun olduğumu fark ettim. Çok uzun bir gün olmuş gibiydi. Tek yaptığım bir arabanın içinde yolculuk etmek olsa da enerjimin tamamen çekildiğini hissediyordum.

Şimdi gerçekten esneyerek “Ben yatmaya gidiyorum,” dedim.

Jeremiah, “İyi geceler,” dedi. Conrad hiçbir şey demedi.

Odama varır varmaz çantamı açtım ve içindekileri görünce dehşete düştüm. Çantanın içinde Taylor'ın daha yeni aldığı pötikare bikinis, çok değer verdiği platform topuk terlikleri, askılı

bir elbise, babasının *kot iç çamaşırı* dediği kot şortu, birkaç ipekli askılı bluz ve yatarken giymek için sabırsızlıkla beklediğim bol tişörtün yerine de üzerinde küçük kalpler olan, pembe bir pijama vardı. Kısa şortlar ve onlara uyan bir üst. Taylor'ı öldürmek istiyordum. Zaten çantaya koyduklarımı çıkarmaktan çok, onlara ek yaptığını sanmıştım. Bana ait olarak çantada bıraktığı tek şey, iç çamaşırlarıydı.

O pijamaların içinde evde dolanma, sabah dişimi fırçalamaya giderken yolda görülme düşüncesi, içimde ona vurma isteği yarattı. Hem de kuvvetlice. Taylor'ın niyetinin iyi olduğunu biliyordum. Bana iyilik yaptığını sanıyordu. Taylor için o platform topuk terliklerini bir geceliğine vermek, çok fedakâr bir davranıştı. Yine de hâlâ kızgındım.

Tıpkı Cory meselesinde olduğu gibiydi. Taylor yapmak istediğini yapmış ve bu konuda ne düşündüğümü umursamamıştı. Ne düşündüğümü hiç umursamazdı. Sadece kendi suçu da sayılmazdı bu, çünkü ben de ona izin veriyordum.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra Taylor'ın pijamalarını giydim ve yatağa girdim. Uyumadan önce kitaplığımda duran eski kitaplardan birini okusam mı okumasam mı diye düşünürken, biri kapımı çaldı. Yatak örtüsünü çeneme dek çekerek “Gel,” dedim.

Kapıyı çalan Jeremiah'ydı. Kapıyı arkasından kapadı ve yatağımın ucuna oturdu. “Merhaba,” diye fısıldadı.

Yatak örtüsünü bıraktım. Ne de olsa gelen sadece Jeremiah'ydı. “Merhaba. Ne oldu? Onunla konuştun mu?”

“Henüz değil. Bugün ona fazla yüklenmeyip yarın tekrar deneyeceğim. İlk amacım ortamı hazırlamak, tohumları ekmek.” Bana komplo kurar gibi baktı. “Onun nasıl olduğunu bilirsin.”

Biliyordum. “Tamam. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.”

Jeremiah ona bir beşlik çakmam için elini uzattı.
“Endişelenme. Bunu halledeceğiz.”

Ona beşlik çaktım. “Bunu halledeceğiz,” diye tekrarladım.
Sesimdeki kuşkuyu kendim bile duyabiliyordum ama Jeremiah,
iş olmuş da bitmiş gibi gülümsedi.

On Dokuzuncu Bölüm

JEREMIAH

Belly yatmak için odasına gittiğinde, Conrad ile okul konusunda konuşmamı istediğini biliyordum. Biliyordum çünkü küçük bir çocukken birbirimiz üzerinde duyu ötesi algı çalışmaları yapardık. Belly, benim onun zihnini okuyabildiğime, onun da benimkini okuyabildiğine ikna olmuştu. İşin gerçeği, Belly'yi okuyabiliyordum. Ne zaman bir yalan söyleyecek olsa sol gözü hafifçe seğirirdi. Sinirli olduğunda, konuşmadan önce yanaklarını içine çekerti. O anlaşılması kolay biriydi, her zaman öyle olmuştu.

Conrad'a bir baktım. "Yarın erken kalkıp sörfe gitmek ister misin?" diye sordum.

"Tabii," dedi.

Sabah olduğunda okulla ve oraya geri dönmenin ne kadar önemli olduğuyla ilgili onunla konuşacaktım. Her şey yoluna girecekti.

Biraz daha televizyon izledik ve Conrad kanepede uyuyakalınca ben de yukarıya, odama çıktım. Koridorun sonundaki Belly'nin odasının ışıkları hâlâ açıktı. Oraya gidip kapısının önünde dikilerek hafifçe kapıya vurdum. Çocukken düşünmeden birbirimizin odasına girer çıkardık. Keşke her şey o zamanki kadar basit olsaydı.

“Gel,” dedi.

İçeri girip yatağının kenarına oturdum. Pijamalarını giydiğini fark edince, neredeyse doğruca arkamı dönüp odadan ayrılıyordum. Onu daha önce milyon kere pijamaları içinde gördüğümü kendime hatırlattım, büyütecek ne vardı ki? Gerçi Belly her zaman, hepimiz gibi büyük bir tişört giyerdi ama şimdi üzerinde ince askılı, dar, pembe bir üst vardı. Üstündekilerin uyumak için rahat olup olmadığını merak ettim.

Yirminci Bölüm

4 TEMMUZ

Ertesi sabah uyandığımda hemen yataktan çıkmadım. Orada öylece uzanıp yazlıkta herhangi bir günmüş gibi yaptım. Yatak örtülerim aynı kokuyor, pelüş ayım Nane Junior hâlâ şifonyerin üzerinde duruyordu. Her şey her zamanki gibiydi. Susannah ile annem sahilde bir yürüyüş yapmaktan bahsediyor, oğlanlar bütün yaban mersinli kekleri yedikleri için bana annemin sıkıcı kahvaltı gevreği kalıyordu. Yaklaşık bir santim kadar süt kalmış olacak, meyve suyu da bulamayacaktım. Eskiden buna öfkeden çıldırırdım ama şimdi gülümsedim.

Hepsi uydurmaydı. Biliyordum. Burada ne annem, ne ağabeyim ne Susannah vardı şu an.

Bir gece önce yatağa erken gitmeme rağmen geç uyandım. Saat neredeyse on bir olmuştu. On iki saat boyunca uyumuştum. Haftalardır uykumu bu kadar iyi almamıştım.

Yataktan kalkıp pencereyden dışarı bakmaya gittim. Yazlıkta odamın penceresinden bakmak, bana her zaman kendimi iyi hissettirirdi. Her pencerenin bir okyanusa, kilometrelerce kumla denize bakmasına dilerdim. Sahilde Jeremiah ve Conrad, siyah dalgıç kıyafetleri içinde, sörflerin üzerinde aşağı yukarı sallanıyordılar. Çok tanıdık bir manzaraydı. O an, içim umutla doldu. Belki de Jeremiah haklıydı. Belki de Conrad bizimle geri dönerdi.

Ben de eve geri döner, ondan ve bana hatırlattığı her şeyden uzaklaşırdım. Mahallenin havuzunda uzanır, Taylor ile barın orada takılırdım ve çok geçmeden yaz biterdi. Eski yazları unutturdum.

Anlaşılan bu kez, gerçekten de son seferdi.

Bir şey yapmadan önce Taylor'ı aradım. Hepimizin Cousins'da olduğumuzu ve Conrad'ı okula geri dönüp yaz okulunu bitirmeye ikna etmeye çalıştığımızı açıkladım.

İlk söylediğı şey, "Belly, ne yaptığını sanıyorsun?" oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu durum son derece geri zekâlı. Sen ait olduğun yerde, evde olmalısın."

İç çektim. *Geri zekâlı* ifadesini kullanmamasını ne kadar çok söylesem de hâlâ ısrarla kullanıyordu. Üstelik down sendromlu küçük bir kuzeni bile vardı. Sanırım bunun beni rahatsız ettiğini bildiğı için, kasten yapıyordu.

"Conrad üniversiteden ayrılacaksa bundan sana ne?" dedi. "Bırak da istediğı gibi başarısızın teki olsun."

Kimsenin beni duyamayacağını bilmeme rağmen sesimi kıs-tım. "Şu an kafası çok karışık. Bize ihtiyacı var."

“Onun kardeşine ihtiyacı var. Bu arada, o da ne kadar seksi öyle! Conrad’ın sana ihtiyacı yok. O seni aldattı, unuttun mu?”

Artık fısıldıyordum. “O beni aldatmadı, bunu biliyorsun. Zaten ayırdık. Zaten ilk başından beri doğru düzgün bir çift sayılmazdık.” Son cümleyi söylemem doğrusu zor olmuştu.

“Tabii, doğru, seni aldatmadı, hemen mezuniyet balosundan sonra senden ayrıldı. Ne *harika* bir çocuk. Tam bir centilmen.”

Onu duymazdan geldim. “Annem ararsa beni idare edebilir misin lütfen?”

Taylor burnunu çekti. “Hıh. Ben sadık bir arkadaşımıdır.”

“Teşekkür ederim. Bu arada, bütün kıyafetlerimi çantamdan çıkardığın için de çok teşekkürler.”

Taylor kendini beğenmişçesine, “Bir şey değil,” dedi. “Belly?”

“Evet?”

“Eldeki görevi unutma.”

“Jeremiah bunun üzerine çalışıyor.”

“O değil şapşal. Ben *görevden* bahsediyorum. Conrad’m seni geri istemesini sağlayacaksın, sonra da onu reddedeceksin. Acımasızca.”

Telefonda olduğumuz için gözlerimi devirmemi görmediğime memnundum. İşin gerçeği, Taylor haklıydı. Asla incinmezdi çünkü kontrol hep ondaydı. Her şeye o karar verirdi. Erkekler onu isterdi, bunun tersi olmazdı. Her zaman, *Özel Bir Kadın*’daki bir replikten, bir fahişe olmakla ilgili bölümden alıntı yapardı. *Kiminle ve ne zaman olacağına ben karar veririm.*

Gerçi bu fikir bana çekici gelmiyor değildi ama asla işe yaramazdı. Conrad’ın beni fark etmesini sağlamak neredeyse imkânsızdı. İkinci sefer işe yaramazdı.

Taylor ile telefonu kapadıktan sonra annemi aradım. O gece yine Taylor'ın evinde kalacağımı ve onun hâlâ gitmemi istemeyecek kadar üzgün olduğunu söyledim. Annem de bana katıldı. "Sen iyi bir arkadaşsın," dedi. Taylor'ın ailesine selam söylememi isterken, sesinde bir rahatlama vardı.

Yalanımı sorgulamamıştı bile. Telefondan bile anlayabiliyordum bunu. Tek istediği, kederiyle baş başa kalabilmektir.

Daha sonra bir duş alıp Taylor'ın benim için seçtiği giysilerden giydim. Üzerine çiçekler işlenmiş beyaz bir askılıyla, meşhur kot şortu.

Saçlarım hâlâ ıslakken, şortumu çekiştirerek aşağı indim. Oğlanlar içeri girmiş, mutfak masasının başında oturmuş, eskiden Susannah'nın almak için erkenden kalktığı, o kocaman, tarçınlı şekerli keklerden yiyorlardı.

Jeremiah, "Bak ne aldım," dedi. Beyaz poşeti bana ittirdi.

Poşeti alıp ağzımın içine kekin yarısını attım. Hâlâ ılıktı. Ağzım dolu hâlde, "Hımmm," dedim. "Eee... Ne yapıyoruz?"

Jeremiah umutla Conrad'a baktı. "Con?"

Conrad, "Eğer 4 Temmuz trafiğinden kaçınmak istiyorsanız, çok geçmeden yola çıkmanız gerek," dedi. Jeremiah'nın yüzündeki ifadeyi görmek beni öldürdü.

Jeremiah, "Sensiz bir yere gitmiyoruz," dedi.

Conrad püflendi. "Dinle Jere, buraya gelmenizi takdir ediyorum ama gördüğünüz gibi ben iyiyim. Her şey kontrolüm altında."

"Ne demezsin Con. Pazartesi sınavların için dönmezsen okuldan atılacaksın. Yaz okuluna gitmenin tek nedeni, geçen

sömestrden tamamlayamadığın dersler. Geri dönmezsen ne olacak?”

“Endişelenme. Bir şeyler bulurum.”

“Bunu deyip duruyorsun ama bir şey bulduğun yok. Şimdiye dek tek yaptığın, kaçmak.”

Conrad’m ona öfkeyle bakmasından, Jeremiah’nın doğru şeyi söylediğini anladım. Conrad’m eski değer sistemi, o öfkenin altında bir yerlerde, hâlâ gömülüydü. Eski Conrad asla vazgeçmezdi.

Bir şey deme sırası bana gelmişti. Bir nefes alıp konuştum. “Üniversite diploması olmadan doktor olmayı nasıl planlıyorsun Conrad?”

Conrad bir Jeremiah’ya bir bana baktı. Sonra bakışlarını bana doğrulttu. Ben de ona baktım. Evet, söylemiştim. Onu incitse bile ne söylemem gerekirse söyleyecektim.

Oynadığımız neredeyse her oyunda Conrad’ı izleyerek öğrenmiştim bunu. İlk zayıflık belirtisinde, tüm gücünüzle saldırırdınız. Hücum eder, deponuzdaki her silahı kullanır ve yumuşamazdınız. Acıma yoktu.

Conrad, “Ben hiçbir zaman doktor olacağım diye bir şey söylemedim,” diye çıkıştı. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Kalbim hızla çarparak “O zaman sen söyle,” dedim.

Kimse konuşmadı. Bir dakikalığına, bize gerçekten içini açabileceğini düşündüm.

Sonunda Conrad ayağa kalktı. “Söyleyecek bir şey yok. Ben dışarı çıkacağım. Bombalar için teşekkürler Jere.” Bana da, “Tüm yüzünde şeker var,” dedi. Ardından yürüyüp verandanın kapısını açtı.

O gittiğinde Jeremiah, “Kahretsin!” dedi.

“Onun üzerinde çalışacağını sanıyordum!” dedim. Sesim, is-remediğim kadar suçlayıcı çıkmıştı.

“Conrad’ı çok zorlayamazsın, kendini hemen kapatır,” diyen Jeremiah, kâğıt torbayı buruşturdu.

“Zaten kapadı.”

Jeremiah’ya baktım, yenilgiye uğramış gözüküyordu. Ona çıktığım için kendimi kötü hissettim. Uzanıp koluna dokunarak “Endişelenme, hâlâ vaktimiz var. Daha cumartesi, değil mi?” dedim.

Jeremiah da, “Evet,” dedi ama bunu inanırmış gibi söylemedi.

İkimiz de başka bir şey söylemedik. Her zamanki gibi evin modunu, herkesin kendini nasıl hissedeceğini Conrad belirlemişti. Conrad iyi olana dek, hiçbir şey iyi gözükmeyecekti.

Yirmi Birinci Bölüm

Ö gün banyoda yüzümdeki şekeri yıkarken olanlar, ilk defa üzerimde darbe etkisi yarattı. Banyoda asılı havlu yoktu ben de havlu dolabını açtım. Plaj havlularının olduğu sırada Susannah'nın büyük, sarkık şapkasını buldum. Sahilde oturduğunda her zaman taktığı şapkayı. Cildine dikkat ederdi. *Bir zamanlar.*

Susannah'yı düşünmemek, onu bilerek düşünmemek işleri kolaylaştırıyordu. Çünkü o zaman gerçekten *gitmiş* olmuyordu. Sadece bir yerlerde gibi oluyordu. O öldüğünden beri ben de böyle yapıyordum. Onu düşünmüyordum. Bunu evde yapması daha kolaydı ama burada, yazlıkta, o her yerdeydi.

Şapkasını alıp bir saniye tuttum ve sonra tekrar rafa geri koydum. Dolabın kapağını kaparken göğsüm o kadar acıyordu ki nefes alamadım. Çok zordu. Burada, bu evde olmak çok zordu.

Merdivenlerden yukarı elimden geldiğinde hızlı koştum. Conrad'ın kolyesini ve giysilerimi çıkarıp Taylor'ın bikinisini giydim. Onun içinde ne kadar şapşal görüldüğüm umurumda değildi. Sadece suda olmak istiyordum. Hiçbir şey düşünmemin gerekmediği, hiçbir şeyin var olmadığı bir yerde olmak istiyordum. Suda yüzecek, durup nefes alıp verecek ve sadece var olacaktım.

Eski Ralph Lauren ayıcıklı havlum, her zamanki gibi havlu dolabındaydı. Onu bir battaniye gibi omuzlarıma koyup dışarı çıktım. Jeremiah yumurtalı bir sandviç yiyor ve süt içiyordu. "Selam," dedi.

"Selam. Yüzmeye gidiyorum." Conrad nerede diye sormadım ve Jeremiah'yı bana katılması için davet etmedim. Kendi kendime olacağım bir ana ihtiyacım vardı.

Kapıyı ittirdim ve Jeremiah'nın bana cevap vermesini beklemeden kapadım. Havlumu bir sandalyeye fırlattım ve havuza atladım. Hemen nefes almak için su yüzüne çıkmadım. Aşağıda kalıp nefesimi son saniyeye kadar tuttum.

Su yüzüne çıktığımda zorlukla nefes aldım ve kaslarım gevşedi. İleri geri yüzdüm. Burada başka hiçbir şey var olmuyordu, düşünmem gerekmiyordu. Her suya dalışımda nefesimi elimden geldiğince tuttum.

Suyun altında, Jeremiah'nın adımı seslenişini işittim. İstmeden su yüzüne çıktığımda havuzun yanına çömelmişti. "Ben biraz dışarı çıkacağım. Belki Nello'dan bir pizza alırım," dedi ayağa kalkarak.

Saçımı gözlerimin önünden çektim. "Ama daha demin bir sandviç yedin. Ve onca kek de yedin."

“Ben büyüyen bir çocuğum. Hem onun üzerinden bir buçuk saat geçti.”

Bir buçuk saat mi? Bir buçuk saattir yüzüyor muydum? Bana dakikalar gibi gelmişti. “Hım,” dedim. Parmaklarıma baktım. Buruş buruştu.

Jeremiah uzaklaşırken, “Devam et,” dedi.

Havuzun kenarından kendimi ittirerek “Görüşürüz,” dedim. Sonra diğer tarafa elimden geldiğince çabuk yüzüp beni izliyorsa diye döndüm. Jeremiah her zaman dönüşlerime hayran kalırdı.

Havuzda bir saat daha kaldım. Son turumdan sonra hava almak için su yüzüne çıktığımda, Conrad’ın havlumu bıraktığım sandalyede oturduğunu gördüm. Havluyu sessizce bana uzatıyordu.

Havuzdan çıktım. Birden titremeye başlamıştım. Havluyu ondan alıp vücuduma sardım. Conrad bana bakmadı. “Hâlâ olimpiyatlardaymış gibi mi yapıyorsun?” diye sordu.

Bir şey demeye niyetlenip başımı sallayarak yanına oturdum. “Hayır,” dedim ve cevabım havada asılı kaldı. Dizlerimi göğsüme çektim. “Artık öyle yapmıyorum.”

Conrad, “Sen yüzerken,” dedi, “ev yansa fark etmezsin. Yaptığın işe kendini o kadar veriyorsun ki sanki başka bir yerde oluyorsun,” dedi.

İmrenmeyle karışık bir saygıyla söylemişti bunu. Beni uzun zamandır, sanki senelerdir izliyormuş gibi. Sanırım öyle yapıyordu.

Bir cevap vermek için ağzımı açtım ama o çoktan ayağa kalkmış, eve gidiyordu. O kapıyı kaparken, “Yüzmeyi bu yüzden seviyorum,” diye seslendim.

Yirmi İkinci Bölüm

Q dama geri dönmüş bikinimi çıkarmak üzereydim ki telefonum çaldı. Zil tonundan, arayanın Steven olduğunu anladım. Telefonun melodisi, Steven'ın nefret edermiş gibi yaptığı ama gizli gizli sevdiği bir Taylor Swift şarkısıydı. Bir an telefona bakmamayı düşündüm. Ama bakmasam, bu sefer de Steven ben açana dek arayıp dururdu.

Bir soru sorarmış, sanki arayanın Steven olduğunu bilmiyormuş gibi, “Alo?” dedim.

“Selam,” dedi. “Neredesin bilmiyorum ama Taylor ile olmadığını biliyorum.”

Fısıldayarak “Bunu nereden biliyorsun?” dedim.

“Onunla alışveriş merkezinde karşılaştım. Yalan söyleme konusunda senden de kötü. Sen neredesin?”

Üst dudağımı ısırarak “Yazlıkta. Cousins'dayım,” dedim.

Steven bağırırcasına, “Ne?” dedi. “Neden?”

“Uzun hikâye. Jeremiah’nın, Conrad konusunda yardımımıza ihtiyacı oldu.”

“Yani *seni* mi aradı?” Ağabeyimin sesi, buna inanamazmış, aynı zamanda da biraz kiskanmış gibiydi.

“Evet.” Bana daha fazla soru sormak için ölüyordu, ben de gururunun buna el vermemesinden yararlanıyordum. Steven dışlanmaktan nefret ederdi. Bir an sessiz kaldı ve o süre içinde, onsuz yaptığımız bütün yazlık aktivitelerini düşündüğünü biliyordum.

Sonunda, “Annem çok kızacak,” dedi.

“Bundan sana ne?”

“Benim umurumda değil ama annemin olacak.”

“Steven, sakinleş. Yakında eve döneceğim. Sadece son bir şey yapmamız gerekti.”

“Ne son şeyi?” Onun bilmediği bir şeyi bilmem, bir kereliğine dışlanan olmak onu mahvediyordu. Bundan daha fazla zevk almayı düşündüm ama garip bir şekilde Steven için üzüldüm.

O nedenle, normalde yapacağım gibi bunun tadını çıkarmak yerine, “Conrad yaz okulundan ayrıldı, biz de onu pazartesi günkü yarı finaller için geri götürmeye çalışıyoruz,” dedim.

Conrad için yapacağım son şey olacaktı bu. Onu okula göndermek. Sonrasında o da ben de özgürdük.

Telefonu kapadıktan sonra evin önüne bir arabanın park edişini işittim. Pencereden dışarı baktığımda, tanımadığım, kırmızı bir Honda gördüm. Yazlığa hemen hemen hiç ziyaretçi gelmezdi.

Saçımı tarayıp havlum üzerime sarılı hâlde aşağı indim. Conrad’ın kapıyı açtığını, bir kadının içeri girdiğini görünce

durdum. Boyalı saçlarını dağınık bir topuz yapmış, ufak tefek bir kadındı ve siyah bir pantolonla ipek, turuncu renk bir bluz giymişti. Tırnakları da bluzuyla aynı renge boyanmıştı. Elinde kalın bir dosyayla bir dizi anahtar vardı.

“Şey, merhaba,” dedi. Conrad’ı gördüğüne şaşırılmıştı. Sanki Conrad değil de kendisi orada olmalıymış gibi.

Conrad, “Merhaba,” dedi. “Yardımcı olabilir miyim?”

Kadın, “Sen Conrad olmalısın,” dedi. “Telefonda konuşmuştuk. Ben Sandy Donatti, babanın emlakçısı.”

Conrad hiçbir şey demedi.

Kadın, oyuncu bir şekilde parmağını Conrad’a salladı. “Bana babanın, evin satışı konusunda fikrini değiştirdiğini söyledin.”

Conrad yine bir şey demeyince, kadın etrafına bakınıp beni alt basamaklarda dururken gördü. Kaşlarını çatarak “Buraya evi kontrol etmeye ve her şeyin yolunda olup toparlandığından emin olmaya geldim,” dedi.

Conrad rahat bir tavırla, “Nakliyecileri yolladım,” dedi.

Kadın dudakları gergin bir şekilde, “Keşke bunu yapmasaydın,” dedi. Conrad omuz silkince de, “Bana evin boş olacağı söylendi,” diye ekledi.

“Yanlış bilgi verilmiş. Yazın geri kalanında burada olacağım.” Ardından beni işaret etti. “Bu Belly.”

Kadın, “Belly mi?” dedi.

“Evet. Kendisi kız arkadaşım olur.”

Neredeyse boğuluyordum.

Conrad kollarını kavuşturup duvara yaslanarak konuşmaya devam etti.

“Babamla nasıl tanıştınız?”

Sandy Donatti kızardı. “Evi satılığa çıkarmaya karar verdiğinde tanıştık,” dedi sert bir tonda.

“Şey, işin gerçeği Sandy, bu ev onun değil ki satsın. Burası annemin evi. Babam sana bunu söyledi mi?”

“Evet.”

“O zaman sanırım annemin öldüğünü de söyledi.”

Sandy tereddüt etti. Ölü anneden söz açılınca öfkesi uçmuş gibiydi. O kadar tedirgindi ki kapıya doğru uzaklaştı. “Evet, bana bunu söyledi. Kaybınız için çok üzgünüm.”

Conrad, “Teşekkür ederim Sandy,” dedi. “Senden bunu duy-mak çok anlamlı.”

Kadının bakışları son bir kere odada dolaştı. “Şey, babanızla bir kez daha durumu konuşup geri geleceğim.”

“Öyle yap. Ona evin satılık olmadığını ilet lütfen.”

Sandy dudaklarını büzdü ve bir şey demek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Conrad kapıyı açtı, kadın da hemen çıktı.

Derin bir nefes verdim. Aklımdan milyon tane düşünce geçiyordu. *Kız arkadaş* lafının, aklımdan geçenler listesinde en üst sırada olmasından da utanıyordum. Conrad bana bakmadan, “Jeremiah’ya ev konusundan bahsetme,” dedi.

“Nedenmiş?” diye sordum. Aklım hâlâ kız arkadaş kelimesindeydi.

Conrad bana o kadar uzun süre yanıt vermedi ki yukarı çıkmaya başlamıştım. “Ben ona söyleyeceğim, sadece henüz bilmesini istemiyorum. Babamızı,” dedi.

Durdum. Düşünmeden, “Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diyen Conrad, sabit bakışlarla bana baktı.

Sanırım biliyordum. Jeremiah'yı babalarının beş para etmez biri olduğu gerçeğinden uzak tutmak istiyordu. Gerçi Jeremiah da babasının ne olduğunu bilmiyor değildi. Sonuçta aptal bir çocuk sayılmazdı. Eğer ev satılıksa, bunu bilmeye hakkı vardı.

Sanırım Conrad tüm aklımdan geçenleri suratımdan okudu çünkü o alaycı, umursamaz tavrıyla, “Benim için bunu yapabilir misin Belly? En iyi arkadaşın Jeremiah’dan bu sırrı saklayabilir misin? İkinizin, aranızda sır tutmadığınızı biliyorum ama bir kere olsun bunu başarabilir misin?” dedi.

Ona öfkeyle baktım. O sırrı alıp ne yapması gerektiğini söylemeye hazırlanıyordum ki Conrad, “Lütfen?” dedi ve sesi yalvarır gibiydi.

Ben de, “Pekâlâ. Ama şimdilik,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi ve yanımdan geçip yukarı çıktı. Yatak odası kapısı kapandı ve klima açıldı.

Ben olduğum yerde kaldım.

Her şeyin kafamda yerli yerine oturması için bir dakika geçmesi gerekti. Conrad sadece sörf yapmak için okuldan kaçmamıştı. Kaçmış olmak için kaçmamıştı. Buraya evi kurtarmaya gelmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Öğleden sonra ilerleyen saatlerde, Jeremiah ile Conrad tekrar sörf yapmaya gittiler. Conrad'm belki ikisi yalnızken evle ilgili konuşmak istediğini düşündüm. Belki Jeremiah da Conrad'la okul konusunda tekrar baş başa konuşmak istiyordu. Bana göre sorun yoktu. Onları izlemek bana yetiyordu.

Onları verandadan izledim. Havlum etrafıma sıkıca sarılı hâlde, bir şezlonga oturdum. Havuzdan ıslak çıkıp da annenizin bir havluyu pelerin gibi omuzlarınıza koymasında, insanı rahatlatan bir şey vardı. Orada bunu sizin için yapacak bir anne olmasa da güzel, rahatlatıcı bir histi. Hâlâ sekiz yaşında olmayı iç sızısıyla dilememe neden olacak denli tanıdık. Sekiz yaş, ölümden, boşanmadan, kalp kırıklarından öncesiydi. Sekiz, sadece sekizdi. Sosisli sandviçler ve fıstık ezmesi, sivrisinek ısırıkları ve kıymık batmaları, bisikletler ve sörf tahtaları. Dağınık saçlar,

güneş yanığı omuzlar, Judy Blume kitapları ve dokuz buçukta yatak.

Uzun bir süre oturup o melankolik düşünceleri geçirdim içimden. Birisi ızgara yapıyordu; yanan kömürün kokusunu alabiliyordum. Kokunun Rubenstein'lardan mı yoksa Toler'lardan mı geldiğini merak ettim. Hamburger mi et mi yaptıklarını düşündüm ve aç olduğumu fark ettim.

Mutfakta dolandım ama yiyecek hiçbir şey bulamadım. Sadece Conrad'ın birası vardı. Taylor bir keresinde bana biranın da eklemek gibi karbonhidrat içerdiğini söylemişti. Tadından nefret etsem de beni şişireceği için bira içebileceğimi düşündüm.

Bir bira alıp elimde kutuyla dışarı yürüdüm. Şezlonguma oturdum ve kutuyu açtım. Kutu insanı tatmin eder bir şekilde, ses çıkararak açıldı. Doğrusu bu evde yalnız olmak garipti. Kötü bir his değildi ama değişikti. Tüm hayatım boyunca bu eve gelmiştim ve burada yalnız kaldığım zamanları tek elimle sayabiliyordum. Artık kendimi daha büyük hissediyordum. Sanırım öyleydim de ama geçen yaz böyle hissettiğimi anımsamıyordum.

Biradan uzun bir yudum aldım ve Conrad ile Jeremiah'nın burada olmamasına sevindim çünkü sonrasında yüzümü çok ekşittim ve görseler, beni rahat bırakmazlardı.

Bir yudum daha alıyordum ki birisinin boğazını temizlediğini işittim. Kafamı kaldırdığımda neredeyse boğuluyordum. Karşımda Bay Fisher vardı.

“Merhaba Belly,” dedi. Doğruca işten gelmiş gibi, üzerinde takım elbise vardı. Cumartesi olmasına rağmen muhtemelen de işten gelmişti. Uzun bir araba yolculuğu sonrasında bile, takımı nasıl olduysa buruşmamıştı.

“Merhaba Bay Fisher,” derken sesim titrek ve sinirli çıkmıştı.

İlk aklıma gelen, *Conrad’ı zorla arabaya bindirmeli ve okula götürüp o aptal sınavlara girmesini sağlamalıydık*, oldu. Ona zaman tanımak büyük bir hataydı. Şimdi bunu anlıyordum. Jeremiah’ya Conrad’ı zorlaması için baskı yapmalıydım.

Bay Fisher birama bakıp kaşını kaldırdı ve ben de hâlâ kutuyu elimde tuttuğumu fark ettim. Parmaklarım ona öyle sıkı yapışmıştı ki uyuşmuşlardı. Birayı yere bırakırken saçlarımın yüzüme düşmesine sevindim. Saklanmak, ne diyeceğimi bulmak için bana zaman kazandırıyordu.

Her zaman yaptığımı yaptım. Konuyu oğlanlara getirdim. “Şey, Conrad ile Jeremiah şu an evde değiller.” Zihnim son sürat çalışıyordu. Her an geri dönebilirlerdi. Bay Fisher bir şey demedi, sadece başını sallayıp ensesini ovaladı. Sonra verandanın basamaklarına doğru yürüyüp benimkinin yanında duran şezlonga oturdu. Biramı alıp uzun bir yudum çekti. Birayı kendi şezlongunun koluna koyarak “Conrad nasıl?” diye sordu.

Hemen, “İyi,” dedim. Sonra da kendimi şapşal gibi hissettim çünkü hiç de iyi değildi. Annesi yeni ölmüştü. Okuldan kaçmıştı. Nasıl iyi olabilirdi ki? Nasıl iyi olabilirdik? Ama bir bakıma, sanırım iyiydi çünkü yeniden bir amacı vardı. Bir amacı. Yaşamak için bir hedefi, bir düşmanı vardı. Bunlar iyi güdülerdi. O düşman babası bile olsa.

Bay Fisher başını sallayarak “O çocuk ne düşünüyor, bilemiyorum,” dedi.

Ne diyebilirdim ki? Conrad’ın ne düşündüğünü asla bilmezdim. Çok insanın bilmediğine de emindim. Yine de ona karşı kendimi koruyucu hissettim.

Bay Fisher ile sessizce oturduk. Sıcakkanlı ve rahat değil de daha çok, gergin, korkunç bir sessizlikti. Bana diyecek hiçbir şeyi olmazdı, ben de ona ne diyeceğimi hiç bilemezdim. Bay Fisher sonunda boğazını temizleyerek “Okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

Kendimi on iki yaşında hissettim. Alt dudağımı ısırarak “Okul bitti,” dedim. “Yeni kapandı. Bu sene son sınıf öğrencisi olacağım.”

“Hangi üniversiteye gitmek istediğine karar verdin mi?”

“Pek sayılmaz.” Yanlış bir cevap verdiğimi biliyordum çünkü üniversite konusu Bay Fisher’ın konuşmaya ilgi duyduğu yegâne konuydu. Tabii düzgün üniversitelerden bahsediyorum.

Sonra tekrar sessizlik oldu.

O an da hissettiklerim de tanıdıktı. O yaklaşan, korkutucu his. Başımın dertte olduğu hissi. *Hepimizin* başının dertte olduğu hissi...

Yirmi Dördüncü Bölüm

Milk shake. Milk shake, Bay Fisher'ın olayıydı. Bay Fisher yazlığa geldiğinde, evde her zaman milk shake olurdu. Bir kutu Neapolitan dondurma alırdı. Steven ve Conrad çikolatalı, Jeremiah çilekli, ben de vanilyalı ve çikolatalı severdim, tıpkı Wendy's'dekiler gibi. Ama daha yoğun kıvamlı. Bay Fisher'ın milk shake'leri, Wendy's'dekilerden daha iyi olurdu. Kullanmayı sevdiği güzel bir blender'ı vardı ve biz çocukların ona dokunmaması gerekirdi. Hiç böyle söylememişti ama biz dokunmamamız gerektiğini bilirdik. Hiç dokunmazdık da. Ta ki bir gün Jeremiah'nın aklına buzlu içecek yapma fikri gelene dek.

Cousins'da hiç 7-Eleven yoktu. Milk shake olsa bile, canımız bazen o buzlu içeceklerden isterdi. Dışarısı özellikle sıcakken içimizden biri, "Of şimdi bir Slurpee olsaydı," derdi ve sonra

hepimiz tüm gün boyunca onu düşünürdük. Jeremiah'nın aklına Slurpee yapma fikri gelince, bu kader gibi bir şey oldu. O dokuz, ben de sekiz yaşındaydım ve o an bu bize dünyanın en iyi fikri gibi gelmişti.

Üst rafta duran blender'a baktık. Onu kullanmamız gerektiğini biliyorduk. Aslına bakılırsa, onu kullanmayı *arzuluyorduk*. Ama işte o konuşulmayan kural vardı.

Evde ikimizden başka kimse yoktu. Kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Jeremiah sonunda bana, "Neli istersin?" diye sordu.

Böylece karar verildi. İşte yasak delmiyordu. Yasak olan bir şeyi yapmamızdan dolayı hem korkuyor hem de heyecan duyuyordum. Kuralları nadiren bozardım ama bu, bozmak için iyi bir kuraldı.

"Vişneli," dedim.

Jeremiah dolaba baktı ama vişne kalmamıştı. "İkinci en sevdiğin tat ne?" diye sordu.

"Üzüm."

Jeremiah üzümlü Slurpee fikrinin kendisinin de hoşuna gittiğini söyledi. O, *Slurpee* dedikçe, bu fikirden giderek hoşlandım.

Jeremiah bir tabure aldı ve blender'ı üst raftan indirdi. Bir paket toz hâlinde üzümlü içeceği blender'a döküp üzerine iki bardak şeker ekledi. Benim de karıştırmama izin verdi. Ardından blender'a buzluğun yarısını boşalttı ve ağzına kadar doldurdu. Bay Fisher'ın, yaptığını milyon kere izlediğimiz gibi, blender'ın kapağını kapadık.

Jeremiah bana, "Parçalı mı? Frappe mi?" diye sordu.

Omuz silktim. Bay Fisher makineyi kullanırken hiç dikkat etmemiştim. “Herhâlde frappe,” dedim çünkü bu kelimeden hoşlanmıştım.

Jeremiah da frappe düğmesine bastı ve blender çalışmaya başladı. Fakat karışımın sadece alt kısmı karıştığı için, Jeremiah bu sefer, *sıvı hâle getir*’e bastı. Bir dakika o ayarda tuttu ama sonra blender yanık lastik gibi kokmaya başladı ve ben de tüm o buzlar yüzünden makinanın fazla zorlandığından endişe etmeye başladım.

“Daha fazla karıştırmalıyız,” dedim. “Bana yardım et.”

Büyük tahta kaşığı aldım ve blender’ın kapağını kaldırıp her şeyi kaşıkla karıştırdım. “Gördün mü?” dedim.

Sonra kapağı geri taktım ama sanırım yeterince sıkı kapamadığımdan, Jeremiah frappe tuşuna basınca üzümlü Slurpee’miz mutfakta her yere sıçradı. Üzerimize, yeni, beyaz tezgâhlara, yerlere, Bay Fisher’ın kahverengi deri çantasına.

Korkuyla birbirimize baktık.

Jeremiah blender’ı fişinden çekerek “Çabuk, kâğıt havlu al!” dedi. Ben çantaya atılıp tişörtümün alt kısmıyla sildim. Deri çoktan lekeleniyordu ve yapış yapıştı.

Jeremiah, “Of, olamaz,” diye fısıldadı. “O çantayı çok sever.”

Gerçekten de severdi. Çantanın pirinç kopçasının üzerinde Bay Fisher’ın adı işliydi. O çantayı belki blender’ından bile fazla severdi.

Kendimi çok kötü hissettim. Gözyaşları göz kapaklarıma batıyordu. Hepsi benim suçumdu. “Özür dilerim,” dedim.

Jeremiah ellerinin ve dizlerinin üzerinde yerleri siliyordu. Alnından üzüm suyu akarak bana baktı. “Senin suçun değildi.”

“Evet, öyleydi,” diyerek deriyi sildim. Tişörtüm, çantayı kuvvetlice silmekten kahverengiye dönüşmeye başlamıştı.

Jeremiah, “Şey, evet öyle sayılır,” dedi. Sonra uzanıp parmağıyla yanağıma dokunarak, oradaki şekeri ağzına götürdü. “Tadı güzel olmuş gerçi.”

Kıkırdayarak kâğıt havlularla yerde gezinip etrafı siliyorduk ki herkes eve girdi. İçlerinde ıstakoz olan uzun kese kâğıtlarla içeri girerlerken, Steven ile Conrad’ın elinde dondurma külahları vardı.

Bay Fisher, “Bu da ne?” dedi.

Jeremiah ayağa kalktı. “Biz sadece...”

Çantayı Bay Fisher’a ellerim titreyerek uzattım. “Özür dilerim,” dedim fısıltıyla. “Bir kazaydı.”

Bay Fisher çantayı benden alıp lekeli deriye bir baktı. “Neden blender’ımı kullanıyordunuz?” diye sordu. Aslında bu soruyu, Jeremiah’ya soruyordu. Ensesi kıpkırmızıydı. “Blender’ımı kullanmamanız gerektiğini biliyorsunuz.”

Jeremiah başını sallayarak “Özür dilerim,” dedi.

Zor duyulur bir sesle, “Benim suçumdu,” dedim.

Annem başını bana sallayarak “Of, Belly,” dedi. Yere diz çöküp ıslak kâğıt havluları aldı. Susannah paspası getirmeye gitmişti.

Bay Fisher sesli bir şekilde nefes verdi. “Neden size söylediğim şeyleri dinlemiyorsunuz? Tanrı aşkına. Size bu blender’ı kullanmamanız gerektiğini söylemedim mi?”

Jeremiah dudaklarını ısırıldı. Çenesinin titremesinden, ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

“Seninle konuşurken bana cevap ver.”

O sırada Susannah elinde bir kova ve paspasla geri geldi. “Adam, kazaydı. Unut gitsin.” Kollarını Jeremiah’ya doladı.

“Suze, ona bebek gibi davranırsan asla öğrenemez. Küçük bir bebek olarak kalır,” dedi Bay Fisher. “Jere, ben size blender’a hiç dokunmamanız gerektiğini söyledim mi söylemedim mi?”

Jeremiah’nın gözleri doldu ve çabucak gözlerini kırptı ama birkaç gözyaşı dışarı kaçtı. Sonra biraz daha. Korkunçtu. Jeremiah için utanıyor, bunlara neden olduğumdan kendimi suçlu hissediyordum. Aynı zamanda başı derde giren ve herkesin önünde ağlayan olmadığımı da memnundum.

O sırada Conrad, “Ama baba, hiç böyle bir şey söylemedin,” dedi. Yanağında çikolatalı dondurma vardı.

Bay Fisher dönüp ona baktı. “Ne?”

“Hiç böyle bir şey söylemedin. Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorduk ama teknik olarak, böyle bir şey hiç söylemedin.” Conrad korkmuş görünüyordu ama sesi son derece mantıklıydı.

Bay Fisher başını sallayıp Jeremiah’ya baktı. “Git de üzerini temizle,” dedi sertçe. Utandığını anlayabiliyordum.

Susannah, kocasına öfkeyle bakıp Jeremiah’yı banyoya götürdü. Annem tezgâhları siliyordu ama omuzları gergin ve kaskatıydı. “Steven, kız kardeşini banyoya götür,” dedi. Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu, Steven da kolumu tutup beni yukarı çıkardı.

Steven’a, “Sence başım dertte mi?” diye sordum.

Steven yanaklarımı ıslak bir tuvalet kâğıdıyla sertçe sildi. “Evet ama Bay Fisher kadar dertte değil. Annem onun canına okuyacak,” dedi.

“Bu ne demek?”

Steven omuz silkti. “Duyduğum bir şey. Yani Bay Fisher’ın başı belada,” dedi.

Yüzüm temizlendikten sonra, Steven ile koridora süzüldük. Bay Fisher ile annem tartışıyordu. Annemin, “Bazen tam bir odun kafa olabiliyorsun Adam,” dediğini işittiğimizde, gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık.

Ben bir şey demek için ağzımı açınca Steven elimi ağzıma koydu ve beni oğlanların odasına çekti. Kapıyı arkamızdan kapadı. Gözleri heyecandan parlıyordu. Annemiz Bay Fisher’ı azarlamıştı.

“Annem, Bay Fisher’a odun kafa dedi,” dedim. Gerçi bunun anlamını tam bilmiyordum ama kulağa komik geldiği kesindi. Bay Fisher’ın kafasını odun şeklinde düşünüp kıkırdadım.

Yazlıkta anneler her zaman rahattı. Evde Steven, anneme cevap verse cezayı yerdı. Ama burada, annem bunu pek umursamazdı. Muhtemelen Cousins’daki evde biz çocuklar dünyanın merkezi olmadığımız içindi. Annem başka şeyler yapmakla meşguldü. Çiçek ekmek, Susannah ile sanat galerilerine gitmek ya da bir şeyler çizip kitap okumak gibi şeylerle. Öfkelenemeyecek ya da bir şeyleri sorun etmeyecek kadar meşguldü. Tüm dikkati üzerimizde değildi.

Hem iyi hem de kötü bir şeydi bu. İyiydi çünkü bir sürü şeyden paçayı kurtarıyorduk. Yatak zamanı geçtiği hâlde sahilde oynamamıza ya da tatlıdan iki tane yememize kimse aldırmiyordu. Kötüydü çünkü burada Steven ile o kadar önemli olmadığımızı hissediyor, annemin zihnini meşgul eden başka şeyler olduğunu anlıyordum. Bizim rol yapmadığımız hatıralar, biz var olmadan önceki bir hayat. Aynı zamanda annemin, Steven

ile benim yer almadığım, gizli bir hayatı vardı. Biz olmadan seyahatlere çıktığı zamanlar gibiydi –bizi özlemediğini ya da pek düşünmediğini bilirdim.

Ben bu düşünceden nefret ederdim ama doğrudu. Annelerin bizden ayrı bir hayatı da vardı. Sanırım, biz çocukların da öyle.

Yirmi Beşinci Bölüm

Jeremiah ile Conrad sörf tahtaları kollarının altında, sahilden eve yürürlerken, onları bir şekilde uyarmam gerektiğiyle ilgili çılgınca bir fikir geçti içimden. ıslık falan çalabilirdim. Ama ıslık çalmayı bilmiyordum ve zaten bunun için geç de olmuştu.

İkisi sörf tahtalarını evin bodrumuna bırakıp merdivenlerden çıkarken bizi gördüler. Conrad'ın tüm bedeni gerilirken, Jeremiah'nın ağzının içinden, "Sıçtık," diye mırıldandığını gördüm. Jeremiah, "Merhaba baba," dedi. Conrad yanımızdan doğruca eve girdi.

Bay Fisher, Conrad'ı takip etti ve Jeremiah ile bir an birbirimize baktık. Bana yaklaşarak "Ben eşyalarımızı toplarken sen arabayı evin önüne çek, ne dersin?" dedi. Kıkırdadım ve hemen elimi ağzıma götürdüm. Böylesi ciddi işler dönerken Bay

Fisher'ın kıkırdamamı hoş göreceğini sanmıyordum. Ayağa kalkıp havlumu üzerime daha da sıkıca sardım. Ardından biz de içeri girdik.

Conrad ve Bay Fisher mutfaktaydı. Conrad babasına bakmadan kendine bir bira açıyordu. Bay Fisher, "Siz çocuklar, burada ne oyunlar oynuyorsunuz böyle?" dedi. Sesi evin içinde gerçekten yüksek ve doğal olmayan bir şekilde çıkmıştı. Mutfağa, oturma odasına bakınıyordu.

Jeremiah, "Baba..." diye söze başlayacak oldu.

Bay Fisher doğruca Jeremiah'ya bakarak "Bu sabah emlakçı Sandy Donatti beni aradı ve olanları anlattı. Conrad'ı okula geri götürmen gerekiyordu, burada kalarak parti yapıp satışa karışman değil."

Jeremiah gözlerini kırttı. "Sandy Donatti de kim?"

Ağzımın açık kaldığını fark edip hemen kapadım. Görünmez olmaya çalışarak kollarımı kendime doladım. Belki de Jeremiah ile oradan kaçmamız için çok geç değildi. Belki böylece, ev konusunu benim bildiğimi de öğrenmezdi. Bunu sadece bu öğleden sonra öğrenmiş olmam bir fark yaratır mıydı? Açıkçası bundan kuşkuluydum.

Jeremiah önce Conrad'a, sonra babasına baktı. "Bir emlakçımız olduğunu bilmiyordum. Bana evi satacağını hiç söylemedin."

"Bunun ihtimal dâhilinde olduğunu söyledim."

"Ama bunu gerçekten yapacağını söylemedin."

Conrad araya girerek sadece Jeremiah ile konuştu. "Önemli değil. Evi satmayacak." Sonra sakince birasından içti ve hepimiz onun bir sonraki diyeceğini bekledik. "Ev onun değil ki satsın."

Bay Fisher ağır bir nefes alarak “Evet, benim,” dedi. “Bunu kendim için yapmıyorum. Evin parası sizin olacak.”

“Sence ben parayı umursuyor muyum?” Conrad sonunda buz gibi bakışlarla babasına baktı. “Ben senin gibi değilim. Para umurumda değil. Benim umurumda olan, ev. Annemin evi.”

“Conrad...”

“Burada olmaya hakkın yok. Gitmelisin.”

Bay Fisher yutkununca âdemelması da boğazında bir aşağı bir yukarı oynadı. “Gitmeyeceğim.”

“*Sandy’ye*, bir daha buraya gelmeye zahmet etmemesini söyle,” diyen Conrad, *Sandy* ismini hakaret gibi söylemişti. Sanırım amacı da buydu.

Bay Fisher sertçe, “Ben senin babanım,” dedi. “Ve annen kararı bana bıraktı. İsteddiği buydu.”

Conrad’ın sert kabuğu o an kırıldı ve titrek bir sesle, “Onun ne istediğiyle ilgili konuşma,” dedi.

“Kahretsin, o benim karımdı. Ben de onu kaybettim.”

Söylediği doğru olabilirdi ama o an Conrad’a tam da söylenmeyecek şeydi. Bay Fisher’ın son sözleri Conrad’ı delirtti. Yanındaki duvara yumruk atarken ben de irkildim. Duvarda delik açmadığına şaşırıyıştım.

Conrad, “Sen onu kaybetmedin, bıraktın,” dedi. “Onun ne istediğiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir zaman yanında olmadın. Boktan bir babaydın. Daha da boktan bir kocaydın. O yüzden şimdi doğru şeyi yapmaya zahmet etme. Her şeyi berbat ettin.”

Jeremiah, “Con, kapa çenenı. Kapa çenenı,” dedi.

Conrad ona dönüp bağırarak “Hâlâ onu mu koruyorsun? İşte tam da bu yüzden sana söylemedik!” dedi.

Jeremiah, “Söylemedik derken?” diye sordu. O an bana baktı ve yüzündeki afallamış ifade içime işledi.

Konuşmaya, açıklamaya çalışmaya çalıştım ama sadece, “Yemin ederim daha bugün öğrendim,” diyebilmişken, Bay Fisher sözümü kesti.

“Canı acıyan sadece sen değilsin Conrad. Benimle bu şekilde konuşamazsın,” dedi.

“Bence konuşabilirim.”

Oda ölümüne sessizleşti ve Bay Fisher, Conrad’a vurabilecekmiş gibi baktı, çok kızgındı. İkiisi birbirlerine bakarlarken Conrad’ın geri çekilmeyeceğini biliyordum.

Gözlerini kaçırın, Bay Fisher oldu. “Nakliyeciler geri geliyor Conrad. Senin sinir krizi geçirmen bir şey değiştirmeyecek.”

Bay Fisher çok geçmeden evden ayrıldı. Sabaha geleceğini söylerken, kelimeleri uğursuzdu. Kasabadaki otelde kaldığını söyledi. Evden ayrılmak için sabırsızlandığı belliydi.

O gittikten sonra üçümüz hiçbir şey demeden mutfakta öylece durduk. Benim söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, orada bile olmamam gerekiyordu. İlk kez, evde, annem, Steven ve Taylor ile olmayı diledim.

İlk konuşan Jeremiah oldu. Neredeyse kendi kendine konuşur gibi, “Evi gerçekten sattığına inanamıyorum,” dedi.

Conrad sertçe, “İnansan iyi olur,” dedi.

Jeremiah, “Bunu bana neden söylemedin?” diye sordu.

Conrad bana bakarak “Bunu bilmen gerektiğini düşünmedim,” dedi.

Jeremiah gözlerini kıstı. “Bu ne demek Conrad? Burası benim de evim.”

“Jere, ben de yeni öğrendim.” Conrad mutfak tezgâhına oturdu ve başını eğdi. “Evden bazı giysilerimi alıyordum. O emlakçı Sandy arayıp telesekretere mesaj bıraktı. Nakliyecilerin topladıkları eşyaları almak için geleceklerini söylüyordu. Okula geri dönüp eşyalarımı aldım ve doğruca buraya geldim.”

Conrad yazlığa gelmek için okulu ve diğer her şeyi bırakmıştı, bizse onun kurtarılmaya ihtiyaç duyan biri olduğunu düşünmüştük. Aslında kurtarma işini yapmaya çalışan, Conrad’dı.

Ona güvenmediğim için kendimi suçlu hissettim ve Jeremiah’nın da öyle hissettiğini biliyordum. Birbirimize bir bakış atarken aynı şeyi düşündüğümüzü anlamıştım. Ama sanırım Jeremiah, hemen sonra, bana kızgın olduğunu anımsadı ki bakışlarını kaçırdı.

Jeremiah, “Demek öyle?” dedi.

Conrad hemen onu cevaplamadı. Sonra başını kaldırarak “Evet, sanırım,” dedi.

“Şey, tüm bunlarla ilgilenmekte harika iş çıkardın Con.”

Conrad, “Bununla kendi başıma uğraşıp duruyorum,” diye çıkıştı. “Senden yardım gördüğüm söylenemez.”

“Belki bana bundan daha önce bahsetseydin...”

Conrad onun sözünü keserek “Ne yapacaktın ki?” dedi.

“Babamla konuşabilirdim.”

“Ya, tabii.” Conrad daha alaycı konuşamazdı.

“Bu da ne demek?”

“Ona yalakalık etmekle öyle meşgulsün ki onun gerçekte kim olduğunu göremiyorsun demek.”

Jeremiah hemen bir şey söylemedi ama konuşmanın nereye gittiği konusunda gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

Conrad kavgayı arıyordu ve ihtiyacımız olan son şey, ikisinin mutfakta, yerde güreşip eşyaları kırmalarıydı. Şimdi onları durduracak annem de yoktu. Sadece ben vardım ve bu da pek bir şey sayılmazdı.

Jeremiah, “O bizim babamız,” dedi. Sesi ölçülü, kontrollüydü, bunu duyunca rahatlayarak nefes verdim. Kavgayı olmayacaktı çünkü Jeremiah buna izin vermeyecekti. O an, ona hayranlık duydum.

Fakat Conrad tiksintiyle başını salladı. “O bir pislik.”

“Ona böyle deme.”

“Ne çeşit bir adam, karısını aldatıp sonra da karısı kansere yakalanınca onu terk eder ki? Bunu nasıl bir adam yapar? Ona bakmaya bile tahammül edemiyorum. Şimdi acı içindeki kocayı oynarken midemi bulandırıyor. Annemin ona ihtiyacı olduğunda neredeydi Jere?”

“Bilmiyorum Con. Sen neredeydin?”

Oda birden sessizleşti, hava neredeyse elektrik yükünden çatırdıyormuş gibi geldi bana. Conrad’ın irkilmesi, Jeremiah’nın nefesini tutması. Lafını geri almak istiyordu ve bunu yapmak üzereydi ki Conrad, “Bu belden aşağı vurmam oldu,” dedi.

Jeremiah, “Özür dilerim,” diye karşılık verdi

Conrad omuz silkip sanki bunun önemi yokmuş gibi davrandı.

Jeremiah, “Neden bırakamıyorsun?” dedi. “Neden başına gelen her boktan olaya tutunmak zorundasın ki?”

“Çünkü ben senin tersine, gerçekte yaşıyorum. Sen insanların gerçek kimliklerini görmek yerine bir hayal dünyasında yaşamayı tercih edersin.”

Conrad bunu öyle bir şekilde söyledi ki gerçekte kimin hakkında konuştuğunu merak ettim.

Jeremiah diklendi. Bir bana, bir Conrad'a bakarak "Sadece kıskanıyorsun. İtiraf et," dedi.

"Kıskanıyor muyum?"

"Şimdi babamla gerçek bir ilişkimiz olmasını kıskanıyorsun. Artık her şey sadece senin etrafında dönmüyor ve bu seni bitiriyor."

Conrad güldü. Acı, korkunç bir gülüştü. "Bu duyduğum en saçma şey." Ardından bana döndü. "Belly, bunu duyuyor musun? Jeremiah kıskanç olduğumu düşünüyor."

Jeremiah bana, *benim tarafımda ol*, der gibi baktı ve bunu yaparsam ona evden bahsetmediğim için beni affedeceğini anladım. Conrad'dan, beni ikisinin ortasında bıraktığı, bir seçim yapmam için zorladığından ötürü nefret ettim. Kimin tarafında olduğumu bilmiyordum. İkisi de hem haklıydı hem de haksız.

Sanırım cevap vermekte çok geciktim ki Jeremiah bana bakmayı keserek "Sen bir serserisin Conrad. Herkesin kendin gibi perişan olmasını istiyorsun," dedi. Sonra da evden çıktı gitti. Ön kapıyı arkasından çarptı.

Onun peşinden gitmem gerekiyormuş gibi hissettim. Bana en ihtiyaç duyduğu zaman onu yalnız bırakmıştım sanki.

Conrad, "Ben pislik miyim Belly?" diye sordu. Bir bira daha açarken çok da etkilenmemiş gibi durmaya çalışıyordu ama eli titriyordu.

"Evet," dedim. "Gerçekten öylesin."

Pencereye yürüdüm ve Jeremiah'nın arabasına binişini izledim. Onun peşinden gitmek için çok geçti; çoktan evin önün-

den yola çıkıyordu. Kızgın olmasına rağmen emniyet kemerini takmıştı.

Conrad, “Geri gelecek,” dedi.

Tereddüt ettikten sonra, “O şeyleri ona söylememeliydin,” dedim.

“Belki de öyle.”

“Ondan sır saklamamı istememeliydin.”

Conrad omuz silkti ama sonra pencereye doğru baktı ve onun da endişelendiğini anladım. Bana bir bira attı, ben de yakaladım. Birayı açıp uzun bir yudum aldım. Tadı pek de kötü gelmemişti. Belki de içmeye alışıyordum. Dudaklarımı şapırdattım.

Conrad komik bir ifadeyle beni izledi. “Yani şimdi biradan hoşlanıyorsun, ha?”

Omuz silktim. “Fena değil,” derken, kendimi son derece büyük hissettim. Ama hemen sonra, “Yine de Vişneli Kola’yı tercih ederim,” diye ekledim.

Conrad neredeyse gülümseyerek “Her zamanki Belly,” dedi. “Bedenini açsak, içinden beyaz şeker fışkıracağına bahse girerim.”

“İşte ben,” dedim. “Her şeyi şekerle ki tatlansın.”

Conrad, “Bundan emin değilim,” dedi.

Sonra ikimiz de sustuk. Bir yudum daha bira alıp kutuyu Conrad’ın yanına koydum. “Bence gerçekten Jeremiah’yı kırdın.”

Omuz silkti. “Gerçekleri duymaya ihtiyacı vardı bence.”

“Bu şekilde yapmak zorunda değildin.”

“Bence Jeremiah’yı asıl kıran sensin.”

Ağzımı açıp kapadım. Ne demek istediğini sorsam bana söyleyecekti ve ben de bunu yapmasını istemedim. Biramı içip “Şimdi ne olacak?” dedim.

Conrad beni o kadar kolayca bırakmadı. “Jeremiah ile senin aranda mı yoksa seninle benim aramda mı?” diye sordu.

Bana takılıyordu ve bunun için ondan nefret ediyordum. Yanaklarımın yandığını hissederek “Bu ev ne olacak demek istemiştin,” dedim.

Tezgâha yaslandı. “Yapacak pek bir şey yok,” dedi. “Bir avukat tutabilirim. Artık on sekiz yaşındayım ama bunun işe yarayacağından kuşkuluyum. Babam inatçıdır. Ve ağgözlüdür.”

Tereddüt ederek “Bunu... Ağgözlülükten yaptığını sanmıyorum Conrad,” dedim.

Conrad’ın birden ifadesi sertleşti. “Güven bana, bundan yapmıyor.”

Elimde olmadan, “Ya yaz okulu ne olacak?” diye sordum.

“Şu an okul daha az umurumda olamazdı.”

“Ama...”

“Bırak şunun peşini Belly.” Ardından mutfaktan çıkıp kapıyı açarak dışarı çıktı.

Tartışma bitmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

JEREMIAH

Tüm hayatım boyunca Conrad'a hayranlık duydum. O her zaman daha akıllı, daha hızlı, her şeyin daha iyisi olmuştu. İşin gerçeği, bunun için ona asla kin duymamıştım. O sadece Conrad'dı. Her şeyde iyi olmak onun özelliğiydi. Uno'da, yarışlarda ya da notlarında hiç kaybetmemesi de öyle. Belki bir yanıma buna ihtiyaç duyuyordu. Hayran olacak birini istiyordu. Benim ağabeyim, kaybetmeyen çocuk.

On üç yaşımdan bir anım vardı. Oturma odasında yarım saat girer girer güreşiyorduk. Babam her zaman bizi güreştirmeye çalışırdı. Üniversitede güreş takımında yer almıştı ve bize yeni teknikler öğretmeyi seviyordu. Biz güreşiyorduk, annem de mutfakta domuz pastırmasına sarılı deniztarağı pişiriyordu. Çünkü o akşam misafirlerimiz vardı ve babamın sevdiği kişilerdi.

Babam, "Onu kilitle Con," diyordu.

Gerçekten kendimizi olaya kaptırmıştık. Annemin gümüş şamdanlarından birini devirmiştik bile. Conrad hızla nefes alıp veriyordu, beni kolayca yeneceğini düşünmüştü. Ama ben de iyiydim, pes etmiyordum.

Başımı kolunun altına sıkıştırmıştı, ben de onun dizini kilitledim ve ikimiz de yere düştük. Onun kaydığını hissedebiliyor, neredeyse ele geçiriyordum. Ben kazanacaktım. Babam benimle gurur duyacaktı.

Conrad'ı olduğu yere mıhladığımda babam, "Connie, sana dizlerini bükmeni söylemiştim," dedi.

Babama baktım ve yüzündeki ifadeyi gördüm. Conrad bazen bazı şeyleri doğru yapmadığında yüzünde beliren o ifade vardı. Gözleri kısılmış, sinirlenmişti. Bana hiç böyle bakmazdı.

Aferin Jere, demedi. Sadece Conrad'ı eleştirmeye ve daha iyi yapabileceği şeyleri söylemeye başladı. Conrad da onu dinledi. Yüzü kırmızıydı, alnından terler akarak başını sallıyordu. Sonra bana başını sallayıp gerçekten samimi olduğunu anlayabileceğim bir şekilde, "Aferin Jere," dedi.

Babam da o an araya girerek "Evet Jere, aferin" dedi.

Birden ağlamak istedim. Bir daha Conrad'ı yenmek istemedim. Buna değmezdi.

Evde olan onca şeyden sonra, arabama binip öylece sürdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum ve bir yanıma geri dönmek dahi istemiyordu. Bir yanıma, onun da ilk başından beri istediği gibi, kendi saçmalıklarıyla uğraşması için Conrad'ı yalnız bırakmak istiyordu. Belly'nin onunla ilgilenmesine izin vermek. Onları bırakmak. Yarım saat araba kullandım. Fakat bunu

yaparken bile, eninde sonunda geri döneceğimi biliyordum. Öylece gidemezdin. Con'ın tarzıydı bu, benim değil. Annem için orada olmadığını söylemek de gerçekten *ağır* olmuştu. Con, annemin öleceğini bilmiyordu. Üniversitedeydi. Onun suçu değildi. Ama her şey tekrar kötüleştiğinde yoktu. Her şey çok hızlı oldu. Bilemezdi. Eğer bilseydi evde kalırdı. Böyle yapacağını biliyordum.

Babamız asla yılın babası ödülünü kazanmazdı. Kusurluydu, bu kesindi. Ama sonunda o da eve geldi. Doğru şeyleri söyledi. Annemizi mutlu etti. Conrad bunu göremedi. Görmek istemedi.

Hemen eve dönmedim.

İlk olarak pizzacıda durdum. Yemek zamanıydı ve evde hiç yiyecek yoktu. Tanıdığım, Mikey adlı bir çocuk kasadaydı. Üzerinde her şey olan büyük bir pizza söyledim ve sonra ona, Ron'ın dağıtımda olup olmadığını sordum. Mikey de dağıtımda olduğunu ama yakında geleceğini, beklememi söyledi.

Ron tüm sene Cousins'da yaşardı. Gündüz halk eğitim merkezine gider geceleri de pizza dağıtırdı. Fena biri değildi. Kendimi bildim bileli, yaşı tutmayan çocuklara bira satın alırdı. Ona bir yirmilik verirseniz, işinizi ayarlardı.

Tek bildiğim, eğer bu son gecemizse, bu şekilde gidemeyeceğimizeydi.

Eve geri döndüğümde Conrad ön verandada oturuyordu. Beni beklediğini, dediklerinden ötürü kendini kötü hissettiğini biliyordum. Kornaya basıp başımı arabanın camından çıkardım. "Gel de bana şunlarda yardım et," diye seslendim.

Conrad arabaya geldi, bira kasalarına ve içki şişesine baktı. “Ron mu?” dedi.

“Evet.” İki kasa bira aldım ve ona uzattım. “Bir parti veriyoruz.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Kavganın ardından Bay Fisher gittikten sonra odama gittim ve orada kaldım. Jeremiah döndüğünde Conrad ile kavgada ikinci raunt yaşanırsa diye ortalıkta olmak istemiyordum. Steven ile benim aksime, o ikisi nadiren kavga ederdi. Tanıdığım bunca zamandır, onları sadece üç kez kavga ederken görmüştüm. Jeremiah, Conrad'a hayrandı. Conrad da Jeremiah'ya karşı korumacıydı. Her şey bu kadar basitti.

Bir eşyam kalmış mı diye çekmecelerle dolaplara bakmaya başladım. Annem oradan her ayrıldığımızda geride eşyamızı bırakmamamız konusunda çok katıydı ama bundan emin olamazdınız. Ben de emin olmam gerektiğine karar verdim. Bay Fisher muhtemelen nakliyecilere tüm ıvır zıvırı atmalarını söyleyecekti.

Masanın çekmecesinin derinliklerinde, *Casus Harriet* günlerimden kalma bir defter buldum. Defter pembe, yeşil ve sarı

fosforlu kalemle boyanmıştı. Oğlanları günlerce takip etmiş, onlar hakkında notlar tutup durmuştum. Ta ki Steven iyice delirip bundan anneme bahsedene kadar.

Deftere şöyle yazmışım:

28 Haziran. Jeremiah'ı kimsenin bakmadığını düşünürken ayna karşısında dans ederken yakaladım. Benim onu bu şekilde yakalamam yazık oldu!

30 Haziran. Conrad yapmaması gerekirken yine tüm mavi dondurmaları yedi. Ama kimseye söylemedim.

1 Temmuz. Steven hiçbir neden yokken bana tekme attı.

İşte bunun gibi bir sürü şey. Temmuz ortalarına geldiğimde deftere yazdıklarımın sıkılıp okumaktan vazgeçtim. O zamanlar nasıl da bir kuyrukmuşum. Sekiz yaşındaki hâlim bu maceraya katıldığına, Steven evde kalmışken oğlanlarla takılacağına çok mutlu olurdu.

Birkaç başka eşya daha buldum. Yarısı kullanılmış vişneli bir dudak parlatıcısı, birkaç tozlu saç bandı gibi ıvır zıvır. Rafta eski Judy Blume'larım ve onların arkasına saklanmış V.C. kitaplarım vardı. Hepsini bırakmaya karar verdim.

Almam gereken tek şey, Nane Junior'ım, yani eski pelüş kurtup ayımdı. Milyon yıl önce Conrad'm benim için kazandığı oyuncak. Onun çöpe atılmasına izin veremezdim. Bir zamanlar benim için özeldi. Bir süre daha yukarıda kalıp eski eşyalarımı bakındım. Saklamaya değer bir başka şey daha buldum.

Oyuncak bir teleskop. Babamın onu benim için aldığı günü hatırladım. Yol üzerindeki antika dükkânlarından birinde satılıyordu ve pahalıydı ama babam yine de onu almam gerektiğini söylemişti. Bir zamanlar, yıldızlar, takımyıldızları ve kuyruklu yıldızlara takıntılıydım. Babam da benim büyüyünce bir astronom olabileceğimi düşünüyordu. Sonuçta bu sadece bir dönem sürdü ama o süre içinde eğlenceliydi. O zamanlar babamın, sanki ona çekmişim gibi, *babasının* kızıymışım gibi bana bakmasından hoşlanırdım.

Bazen bana hâlâ öyle bakardı –restoranlarda acı sosu istediğimde, o istemeden radyo kanalını NPR’a çevirdiğimde. Acı sosu severdim ama NPR’ı çok sevmezdim. Yine de bunu yaptım çünkü babamın benimle gururlandığını bilirdim.

Babamın, Bay Fisher’ın değil de o olmasına memnundum. Asla bağırıp beni azarlamaz ya da kola döküldü diye çılgına dönmezdi. O öyle bir adam değildi. Nasıl bir adam olduğunu hiçbir zaman yeterince takdir etmemiştim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

B abam yazlığa nadiren gelirdi. Belki bazen ağustos ayında bir hafta sonu ama hepsi bu kadardı. Nedenini düşünmek hiç aklıma gelmedi. Bir hafta sonu, babamla Bay Fisher aynı zamanda geldiler. Sanki çok ortak noktaları varmış, sanki arkadaşmışlar gibi. Ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Bay Fisher durmadan bir şeyler anlatırdı. Babamsa sadece söyleyecek bir şeyi olduğunda konuşurdu. Bay Fisher durmadan spor kanalı seyrederken, babam nadiren televizyon izlerdi. İzlediği zamanlarda da tercihi kesinlikle spor olmazdı.

Ailelerimiz Dyerstown'da şık bir restorana gidiyordu. Orada cumartesi geceleri bir müzik grubu çıkıyordu ve mekânın küçük bir dans pisti de vardı. Anneleri dans ederken düşünmek garipti. Onları daha önce hiç dans ederken görmemiştim ama Susannah ile Bay Fisher'ın her zaman dans ettiklerine emindim.

İkisini bir keresinde oturma odasında dans ederken görmüştüm. Conrad'm nasıl da kızarıp başını çevirdiğini bile anımsıyorum.

Susannah'nın yatağında yüzüstü yatıyor, annemle onun yatak odasında hazırlanmalarını izliyordum.

Susannah, annemi kendi elbiselerinden birini giymeye ikna etmişti. Elbise kırmızıydı ve derin V yaka bir dekoltesi vardı. Annem emin olamadan, "Sen ne düşünüyorsun Beck?" diye sordu. Kendini garip hissettiğini anlayabiliyordum. Genelde pantolon giyerdi.

"Harika görünüyorsun. Bence bu elbise senin olmalı. Kırmızı senin rengin Laure." Susannah kirpiklerini kıvrıyor, aynada gözlerini kocaman kocaman açıyordu.

Onlar gidince, kirpik kıvrıcıyı kullanmayı deneyecektim. Annemde ondan yoktu. Onun makyaj çantasının içeriklerini biliyordum. Makyaj çantası da Clinique'den bir şeyler satın aldığınızda verilen promosyon, plastik, yeşil çantalardan biriydi. Çantanın içinde bir Burt's Bees dudak nemlendiricisi, kahverengi bir göz kalemi, pembe-yeşil ambalajlı bir Maybelline maskara ve bir kutu fondötenli güneş kremi olurdu. Sıkıcı.

Susannah'mn makyaj çantasıysa bir hazine sandığıydı. Altın rengi kopçalı, mavi, yılan derisi bir çantaydı ve üzerine isminin baş harfleri işlenmişti. Çantanın içinde küçük farları, far paletleri, at kılı fırçaları ve parfüm setleri olurdu. Hiçbir şeyi atmazdı. Çantayı karıştırıp her şeyi rengine göre düzenlemeyi severdim. Susannah bazen bana, rengi çok koyu olmayan bir ruj ya da promosyon göz farlarından verirdi.

Susannah, "Belly, senin gözlerini boyamamı ister misin?" diye sordu.

Hemen doğruldum. “Evet!”

Annem ıslak saçlarının arasından bir tarak geçirirken, “Beck lütfen onu yine sokak kadını gibi boyama,” dedi.

Susannah yüzünü ekşitti. “Ona dumanlı göz makyajı deniyor Laure.”

Ben de araya girerek “Evet anne, dumanlı göz makyajı,” dedim.

Susannah bir parmağını bana doğrulttu. “Buraya gel Belly.”

Banyoya yürüyüp tezgâha çıktım. Ayaklarım aşağı sarkar hâlde tezgâha oturmayı ve onlardan biriymiş gibi onları dinlemeyi çok seviyordum.

Susannah siyah göz farı kutusuna küçük bir fırça batırdı. “Gözlerini kapa,” dedi.

Ona uydu ve Susannah fırçayı kirpik hizamda geçirip başparmağıyla farı ustaca yayıp dağıttı. Sonra göz kapaklarıma göz farı sürdü. Ben de oturduğum yerde heyecanla kıpırdandım. Susannah’nın bana makyaj yapmasına bayılıyor, final anını görmek için sabırsızlanıyordum.

“Bay Fisher ile bu gece dans edecek misiniz?” diye sordum.

Susannah güldü. “Bilmem. Belki.”

“Anne, senle babam?”

Annem de güldü. “Bilmiyorum. Muhtemelen etmeyiz. Baban dans etmeyi sevmez.”

“Babam çok sıkıcı,” derken, dönüp nasıl görüldüğüme bir bakmaya çalıştım. Susannah kibarca ellerini omuzlarıma koyup beni düzeltti.

Annem, “O sıkıcı değil,” dedi. “Sadece farklı ilgi alanları var. Sana takımyıldızları öğrettiğinde hoşuna gitmişti, öyle değil mi?”

Omuz silkerek “Evet,” dedim.

“Ve çok sabırlıdır, her zaman hikâyelerini de dinler,” diye devam etti annem.

“Doğru ama bunun sıkıcı olmakla ne ilgisi var?”

“Pek ilgisi yok sanırım. Bunun iyi bir baba olmakla ilgisi var ki ben de onun öyle olduğunu düşünüyorum.”

Susannah, “Kesinlikle öyle,” dedi ve annemle ikisi birbirlerine baktı. Susannah bana döndü. “Kendine bir bak.”

Dönüp aynaya baktım. Gözlerim buğulu, gri ve gizemliydi. Dansa gitmesi gereken benmişim gibi hissettim.

Susannah zafer kazanmışçasına, “Gördün mü, sokak kadınına benzemedi,” dedi.

Annem, “Gözü morarmış gibi gözüküyor,” dedi.

“Hiç de öyle gözüküyorum. Gizemli gözüküyorum. Bir kontes gibi.” Banyo tezgâhından aşağı atladım. “Teşekkürler Susannah.”

“Ne zaman istersen tatlım.”

Yemek yiyen iki leydi gibi, birbirimizi uzaktan öptük. Sonra Susannah elimi tuttu ve beni komodinine götürdü. Bana mücevher kutusunu verdi. “Belly, sen çok zevklisindir, bana bu akşam takmam için takı seçer misin?” dedi.

Ahşap kutu elimde, yatağına oturdum. Kutuyu dikkatle karıştırdım. Aradığımı buldum. Takım opal yüzüğü olan, kulaktan sarkan opal küpleri. “Bunları tak,” deyip takıları avucumun içinde ona uzattım.

Susannah kararına uyup küpleri takarken, annem, “Onların, kıyafetine uyduğunu pek düşünmüyorum,” dedi. Geçmişe bakıp düşündüğümde, ben de uyduğunu sanmam. Ama opal takı-

ları çok seviyordum. Onları her şeyden çok beğeniyordum. Ben de, “Anne sen stille ilgili ne bilirsin ki?” dedim.

Anında bana çok kızacağından korktum ama ağzımdan kaçır-mıştı işte, hem doğruydu da. Annem takılardan da, makyaj-dan da anlamazdı.

Fakat Susannah buna güldü, annem de güldü.

Annem, “Aşağı in de erkeklere beş dakikaya hazır olacağımızı söyle kontes,” dedi.

Yarıktan atlayıp abartılı bir şekilde selam verdim. “Emredersiniz anne.”

İkisi de güldü. Annem, “Haydi git, seni küçük afacan,” dedi.

Aşağı koştum. Küçükken her yere koşarak giderdim. “Neredeyse hazırılar!” diye seslendim.

Bay Fisher, babama yeni oltasını gösteriyordu. Babam beni gördüğüne rahatlamış görünerek “Belly, sana ne yaptılar böyle?” diye sordu.

“Susannah bana makyaj yaptı. Beğendin mi?”

Babam beni yanına yaklaştırarak ciddiyetle baktı. “Emin de-ğilim. Çok büyük görünüyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet, bayağı büyük.”

Babamın kolunun altında kendime yer açarken memnuni-yetimi gizlemeye çalıştım. Bana göre, büyük göstermekten daha iyi bir iltifat olamazdı.

Hepsi bir süre sonra evden çıktı. Babalar ütülü haki pan-tolonlar ve gömlekler, anneler de yazlık elbiseleri içinde. Bay Fisher ile babam, bu şekilde giyindiklerinde çok da farklı dur-muyorlardı. Babam bana veda edip sarıldı ve onlar geldiğinde

yatmamış olursam verandada biraz oturup kayan yıldızları izleyebileceğimizi söyledi. Annem muhtemelen geç vakte kadar dönmeyeceklerini söyledi ama babam bana göz kırptı.

Dışarı çıkarlarken babam, anneme bir şey fısıldadı. Annem de ağzını kapayıp alçak sesli, boğazdan gelen bir kahkaha attı. Babamın ne dediğini merak ettim.

Onların mutlu olduğunu anımsadığım son anlardan biriydi bu. Keşke bunun keyfini daha çok çıkarsaymışım.

Annemle babam her zaman istikrarlı ve ailenizden bekleyeceğiniz gibi, sıkıcı olmuşlardı. Hiç kavga etmezlerdi. Taylor'ın ailesi durmadan kavga ederdi. Onlarda yatıya kalmaya gittiğimde Bay Jewel eve geç gelir, Taylor'ın annesi de gerçekten kızgın hâlde, terlikleriyle yeri inletip tavaları tencereleri hızla vururdu. Biz o sırada yemek masasında oturduğumuz için, ben sandalyemde iyice aşağı kayarken, Taylor da aptalca konular hakkında konuşmaya devam ederdi. Veronika Gerard'ın spor dersi için aynı çorabı iki gün üst üste giyip giymediği ya da lise birinci sınıf öğrencisi olduğumuzda JV futbol takımı için gönüllü yardımcıları olup olmamamız gerektiğiyle ilgili şeylerden bahsederdi.

Annesiyle babası boşandığında Taylor'a az da olsa rahatlayıp rahatlamadığını sordum. Bana rahatlamadığını söyledi. Ona göre, annesiyle babası her zaman kavga etse de o zamanlar en azından hâlâ aileydiler. "Seninkiler kavga bile etmiyor," diye eklerken, sesindeki küçümsemeyi işitebiliyordum.

Ne demek istediğini biliyordum. Ben de bunu merak ediyordum. Bir zamanlar birbirini delicesine sevmiş iki insan, nasıl olurdu da kavga bile etmezdi ki? Birbirlerini kavga edecek denli

umursamıyorlar mıydı? Sadece birbirleriyle kavga etmemekle kalmıyor, aynı zamanda evlilikleri için de mücadele etmiyorlardı. Birbirlerini gerçekten sevmişler miydi? Annem hiç babama karşı, benim Conrad için hissettiklerimi -hayat dolu, deli gibi, şefkatten sarhoş olmuş gibi- hissetmiş miydi? Açıkçası bu sorular kafamı kurcalıyordu.

Annemle babamın yaptığı hataları yapmak istemiyordum. Aşkımın bir gün eski bir yara izi gibi soluklaşmasını istemiyordum. Onun sonsuza dek yanmasını istiyordum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ş onunda aşağı indiğimde hava kararmıştı ve Jeremiah da eve dönmüştü. Conrad'la birlikte, sanki hiç kavga etmemişler gibi, kanepede oturmuş televizyon izliyorlardı. Sanırım konu erkekler olduğunda, böyle oluyordu. Taylor ile ne zaman kavga etsek en az bir hafta birbirimize öfkeli kalıyorduk ve kimin hangi arkadaşlarımızla görüşeceğiyle ilgili bir güç mücadelesi başlıyordu aramızda. Katie'ye ya da Marcy'ye, "Sen kimin tarafındasın?" diye soruyorduk. Birbirimiz için, geri alamayacağımız acımasız şeyler söylüyor sonra da ağlayıp barışıyorduk. Ben yukarıdayken, Conrad ile Jeremiah'nın ağlaşıp barıştığını düşünmüyordum.

Jeremiah'dan sır sakladığım, taraf tutmadığım -onun tarafında olmadığım- için benim de affedilip affedilmediğimi merak ediyordum. Çünkü buraya bir ekip olarak gelmiştik ve Jeremiah

bana ihtiyaç duyduğunda onu yüzüstü bırakmıştım. Bir saniye merdivenlerin orada durarak, yanlarına gidip gitmemeyi düşündüm. O sırada Jeremiah bana baktı ve affedildiğimi anladım. Jeremiah gerçekten içten bir şekilde gülümsedi. İçten bir Jeremiah gülümsemesi, dondurmaya bile eritirdi. Ben de minnettar bir şekilde ona gülümsedim.

“Tam yukarı çıkıp seni getirmek üzereydim,” dedi. “Parti veriyoruz.”

Sehpanın üzerinde bir pizza kutusu vardı. “Pizza partisi mi?” diye sordum.

Susannah biz çocuklar için her zaman pizza partileri verirdi. Hiçbir zaman, *yemekte pizza var*, olmazdı. Şimdi de bir pizza partisi vardı. Fakat bu sefer, pizzaya bira eşlik ediyordu. Ve teki-la. Demek son gecemizdi bu. Steven da burada olsaydı çok daha gerçek gelirdi. Tekrar dördümüz bir aradayken, her şey tamamlanmış gibi olurdu.

“Kasabada birilerine rastladım. Daha sonra gelecek, yanlarında bir fi da getirecekler.”

“Fi mı?” diye sordum.

“Evet, fi. Bilirsin, bira fiısı.”

“A, tamam,” dedim. “Fiı.”

Sonra yere oturup pizza kutusunu açtım. Bir dilim pizza kalmıştı ve o da küçük bir dilimdi. Ağzıma atarak “Tam domuzsunuz,” dedim.

Jeremiah, “Pardon,” dedi. Sonra mutfağı gitti ve elinde üç bardakla geri geldi. Bir tanesini dirseğinde, dengede duruyordu. Onu bana verdi. “Şeref,” dedi. Conrad’a da bir bardak verdi.

Bardağı şüpheyle kokladım. Üzerinde yüzen limon dilimiyle, açık kahverengi bir sıvıydı. “Sert gibi,” dedim.

Jeremiah, “*Tekila* olduğu için,” dedi. Bardağını havaya kaldırdı. “Son gecemize.”

Biz de, “Son gecemize,” diye tekrar ettik.

İkisi de bardaklarını bir dikişte içti. Ben kendiminkinden küçük bir yudum aldım, tadı çok kötü değildi. Daha önce hiç tekila içmemiştim. Çabucak içkinin geri kalanını içtim. “Bu oldukça güzel,” dedim. “Hiç de sert değilmiş.”

Jeremiah kahkahaya boğuldu. “Çünkü seninki yüzde doksan beş su,” dedi.

Conrad da buna güldü. İkisine öfkeyle baktım. “Bu adil değil,” dedim. “Ben de sizin içtiğinizden içmek istiyorum.”

Jeremiah yerde yanıma çökerek “Üzgünüm ama küçük yaşta-kilere içki vermiyoruz,” dedi.

Omzuna yumruk attım. “Senin de yaşın küçük şapşal. Hepimizin yaşı küçük.”

“Evet ama sen gerçekten küçüksün,” dedi Jeremiah. “Annem bunun için beni öldürürdü.”

İçimizden birinin ilk kez Susannah’dan bahsediydi. Bakışlarım Conrad’a gitti ama yüzü ifadesizdi. Bir nefes verdim. Sonra aklıma bir fikir, çok güzel bir fikir geldi. Ayağa fırlayıp televizyon sehпасının dolaplarını açtım. DVD ve evde çekilmiş filmler sıralarında parmaklarımı gezdirdim. Hepsi Susannah’nın yana yatık el yazısıyla etiketlenmişti. Aradığım şeyi buldum.

Jeremiah, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bekle,” dedim, onlara arkam dönük vaziyette. Televizyonu açıp diski koydum.

Ekranda, on iki yaşındaki Conrad belirdi. Diş telleri ve sivilceleri vardı. Bir plaj havlusunun üzerine yatmış, surat asıyordu. O yaz kimsenin resmini çekmesine izin vermemişti.

Bay Fisher kameranın arkasında, “Haydi. Mutlu 4 Temmuzlar de Connie!” diyordu.

Jeremiah ile birbirimize bakıp kahkahaya boğulduk. Conrad bize öfkeyle baktı. Uzaktan kumanda için uzandı ama onu Jeremiah kaptı. Nefessiz kalana dek gülerek kumandayı başının üzerinde tuttu. İki güreşmeye başladı ve sonra durdular.

Kamera, büyük plaj şapkası ve mayosunun üzerine uzun, beyaz bir gömlek giymiş Susannah’ya odaklanmıştı.

“Suze, tatlım, ölkemizin doğum günü hakkında ne hissediyorsun?”

Susannah gözlerini devirdi. “Biraz rahat ver Adam. Git de çocukları çek.” Ardından şapkasının altından gülümsedi —o ağır, derinlerden gelen gülümsemesiyle. Kamerayı tutan kişiye gerçekten ve içten bir şekilde seven bir kadının gülümsemesiydi.

Conrad uzaktan kumanda için boğuşmayı kesip bir an görüntüye baktı ve ardından, “Kapa şunu,” dedi.

Jeremiah, “Haydi ama... Ne olacak, izleyelim,” dedi.

Conrad bir şey demedi ama gözlerini ekrandan da ayırmadı.

Sonra kamera bana geldi ve Jeremiah tekrar gülmeye başladı. Conrad da. Beklediğim buydu. Güleceklerini biliyordum.

Kocaman bir gözlük ve gökkuşağı çizgili bir bikini giymiştim. Göbeğim, dört yaşında bir çocuğunki gibi dışarı fırlamıştı. Ciğerlerimin tüm gücüyle bağırıyor, Steven ile Jeremiah’dan kaçıyordum. Beni, denizanası olduğunu iddia ettikleri şeyle kovalıyorlardı ama sonradan onun deniz yosunu olduğunu öğren-

miştim. Jeremiah'nın saçları güneşte beyazımsı sarı olmuştu ve tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu.

Jeremiah kakhahadan nefessiz kalarak "Bells, bir plaj topuna benziyorsun," dedi.

Ben de biraz güldüm. "İzleyin," dedim. "O yaz gerçekten güzeldi. Buradaki tüm yazlarımız gerçekten... Güzeldi."

Güzel kelimesi, o günleri tarif bile edemezdi.

Conrad sessizce ayağa kalkıp tekilayla geri geldi. Hepimize biraz tekila koydu ve bu sefer benimki sulandırılmadı.

Hep beraber içkiyi kafamıza diktik. Ben içkimi yutunca içim öyle yandı ki gözlerimden yaşlar geldi. Conrad ile Jeremiah tekrar kakhahaya boğuldular. Conrad, "Limonu em," dedi, ben de dediğini yaptım. Çok geçmeden kendimi sıcak, tembel ve harika hissetmeye başladım. Yerde saçlarım etrafıma yayılmış bir şekilde uzanıp tavana bakarak aspiratörün dönüşünü izledim.

Conrad ayağa kalkıp banyoya gittiğinde Jeremiah yana yattı. "Belly," dedi. "Gerçek mi cesaret mi?"

"Aptal olma," dedim.

"Of, haydi ama. Lütfen benimle oyna Bells. Lütfen."

Gözlerimi devirip doğrudum. "Cesaret."

Gözlerinde bir hilebazın parıltısı vardı. Susannah tekrar hasta olduğundan bu yana o bakışı görmemiştim. "Beni eski usul öpmen için sana meydan okuyorum. Son seferden bu yana epey şey öğrendim."

Güldüm. Ne demesini bekliyorsam, beklediğim bu değildi.

Jeremiah yüzünü bana çevirdi ve ben de tekrar güldüm. Eğildim, çenesini kendime çevirdim ve şapırtılı bir şekilde onu yanağından öptüm.

“Ya!” diye itiraz etti. “Bu gerçek bir öpücük değil.”

“Bunu belirtmemiştin,” derken yüzüm yanıyordu.

“Haydi ama Bells,” dedi. “O zaman öyle pşmemiştik.”

O an Conrad ellerini kotuna silerek odaya girdi. “Sen ne konuşuyorsun Jere? Senin bir kız arkadaşın yok muydu?”

Yanakları alev alev olan Jeremiah’ya baktım. “Senin kız arkadaşın mı var?” Sesimdeki suçlayıcı tonu işitip bundan nefret ettim. Jeremiah’nın bana bir borcu yoktu. Benim değildi. Ama her zaman kendimi böyle hissetmeme neden oluyordu.

Birlikte geçirdiğimiz bunca süredir, bana kız arkadaşı olduğunu söylememişti. İnanamıyordum buna. Sanırım sır tutan sadece ben değildim.

“Ayrıldık. Tulane’de okula gidiyor, bense buradayım. Birlikte olmanın bir anlamı olmayacağına karar verdik.” Conrad’a öfkeyle bakıp sonra bana döndü. “Ve her zaman bir ayrılıp bir barışıyorduk. Kız biraz ştk.”

Onun, ştk ama durmadan barışacağı kadar hoşlandığı bir kızla olması fikrinden nefret ettim. “Adı ne?” diye sordum.

Jeremiah tereddüt etti. Sonunda, “Mara,” dedi.

Alkollü olmam, bana, “Onu seviyor musun?” diye sorma cesaretini verdi.

Jeremiah bu sefer tereddüt etmedi. “Hayır,” dedi.

Bir pizza kenarı kopararak “Tamam, sıra bende. Conrad gerçek mi cesaret mi?” dedim.

Yüzüstü kanepede uzanıyordu. “Ben oynadığımı söylemedim.”

Jeremiah ile birlikte, “Korkak,” dedik.

Ve aynı zamanda, “Cips kola,” dedik.

Conrad, “Siz daha iki yaşındasınız,” diye mırıldandı.

Jeremiah ayağa kalkıp tavuk gibi dans etmeye başladı. “Gıt gıt gıdak!”

“Gerçek mi cesaret mi?” diye tekrarladım.

Conrad homurdanarak “Gerçek,” dedi.

Conrad’ın bizimle oynamasına o kadar sevinmişim ki soracak iyi bir şey aklıma gelmedi. Aslında ona sormak istediğim milyon soru vardı. Bize ne olduğunu, benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını, bunların gerçek olup olmadığını sormak istiyordum. Ama bu soruları soramazdım. Tekilanın verdiği uyuşukluğa rağmen bu kadarının farkındaydım.

“O yaz çarşıda çalışan, hoşlandığın kıızı hatırlıyor musun? Engie’yi?” dedim.

“Hayır,” dedi ama yalan söylediğini biliyordum. “Ne olmuş ona?”

“Onunla takıldın mı?”

Conrad sonunda başını kanepeden kaldırdı. “Hayır,” dedi.

“Sana inanmıyorum.”

“Bir kere bunu denedim. Ama kız kafama vurup o çeşit kızlardan olmadığını söyledi. Sanırım Yehova Şahitleri’nden falandı.”

Jeremiah ile gülmekten kırıldık. Jeremiah öyle güçlü gülüyordu ki ikiye katlanıp dizlerinin üzerine düştü. “Bu harika.”

Bunun tek nedeninin Conrad’ın bir kasa bira içmesi olduğunu biliyordum ama gevşemeye başlamış, bize bir şeyler anlatıyordu. Harikaydı. Bir mucize gibiydi.

Conrad dirseği üzerinde doğruldu. “Tamam. Sıra bende.”

Bana odadaki tek insanlar bizmişiz gibi bakıyordu ve birden dehşete düşmüştüm. Ve sevinmişim. Ama sonra ikimizi izleyen Jeremiah’ya baktım ve iki hissim de anında kayboldu.

Ciddi bir şekilde, “İ-h. Bana soramazsın çünkü az önce ben sana soru sordum. Kural bu,” dedim.

Conrad, “Kural mı?” diye sordu.

Başımı kanepeye yaslayarak “Evet,” dedim.

“Ne soracağımı merak bile etmiyor musun?”

“Hayır. Hiç etmiyorum.” Ki bu yalandı. Elbette merak ediyordum. Bilmek için ölüp bitiyordum.

Uzanıp bardağıma biraz daha tekila doldurdum ve ardından dizlerim titreyerek ayağa kalktım. Sersemlemiş gibiydim. “Son gecemize!”

Jeremiah, “Zaten ona kadeh kaldırdık, unuttun mu?” dedi.

Ona dil çıkardım. “Tamam o zaman.” Tekila beni yine cesur yapmıştı. Gerçekten demek istediğimi söylememi sağladı. Tüm geceden beri düşündüğüm şeyi. “Bu, herkese... Bu akşam burada olmayan herkese olsun. Annem, Steven ve hepsinden de çok Susannah için. Tamam mı?”

Conrad başını kaldırıp bana baktı. Bir an için, onun ne diyeceğinden korktum. Ardından o da bardağını kaldırdı, Jeremiah da aynısını yaptı. Hepimiz aynı anda bardaklarımızı başımıza diktik ve içim yangın yeri gibi oldu. Biraz öksürdüm.

Yere oturduğumda Jeremiah’ya, “E, partiye kimler geliyor?” diye sordum.

Omuz silkti. “Geçen yazdan kulübün havuzunda tanıdığım bazı tipler. Onlar da arkadaşlarına haber verecekler. Mikey, Pete ve o grup da var.”

Mikey, Pete ve o grubun, kimler olduğunu merak ettim. İnsanlar gelmeden önce evi toptasam mı, diye düşündüm.

“İnsanlar kaçta gelecek?” diye Jeremiah’ya sordum.

Omuz silkti. “On? On bir?”

Ayağa sıçradım. “Saat neredeyse dokuz oldu! Giyinmem lazım.”

Conrad, “Zaten giyinik değil misin?” diye sordu.

Ona cevap vermeye zahmet etmedim. Sadece yukarı koştum.

Otuzuncu Bölüm

Taylor aradığında çantamın içindeki her şeyi yere boşaltmıştım. O günün cumartesi olduğunu hatırladım. Kendimi sanki çok uzun zamandır burada gibi hissediyordum. Ama sonra bugünün 4 Temmuz olduğunu anımsadım. Taylor, David ve diğer herkesle birlikte bir teknede olmam gerekiyordu.

“Merhaba Taylor,” dedim.

“Merhaba, neredesin?” Taylor’ın sesi çok öfkeli gelmiyordu ki bu biraz tuhaftı.

“Şey, hâlâ Cousins’dayım. Teknedeki parti için zamanında dönemediğime özür dilerim.”

Giysi yığınınından tek omuzlu, şifon bir bluz seçtim. Taylor onu giydiği zaman saçını bir yana toplardı. “Sabahtan beri yağmur yağıyor, biz de tekne partisini iptal ettik. Onun yerine Cory, ağabeyinin dairesinde bir parti verecek. Sende ne var ne yok?”

“Galiba biz de parti veriyoruz. Jeremiah az önce bir ton bira, tekila ve ıvır zıvır aldı,” deyip bluzu düzelttim. Ne kadar omuz dekoltesi göstermem gerektiğinden emin değildim.

Taylor, “Parti mi?” diye tiz bir ses çıkardı. “Ben de gelmek istiyorum!”

Ayaklarımdan birini Taylor’ın platform topuk ayakkabılarından birine sokmaya çalıştım. Partiden -ya da tekiladan- bahsetmemiş olmayı diledim. Taylor son zamanlarda tekila fondiplere bayılıyordu. “Ya Cory’nin partisi?” dedim. “Ağabeyinin daire-sinde jakuzi olduğunu duydum. Sen jakuzilere bayılırsın.”

“Evet ya. Kahretsin. Ama sizinle parti yapmak da istiyorum. Sahil partileri en zevklileridir,” dedi. “Her neyse, Rachel Spiro’dan bir grup birinci sınıf öğrencisi sürtüğün de geleceğini duydum. O partiye gitmeye değmeyebilir. Tanrım, galiba hemen arabama atlayıp Cousins’a gelmeliyim!”

“Sen buraya varana dek herkes gitmiş olur. Bence Cory’nin partisine gitsen daha iyi olur.”

Evin önüne bir arabanın yanaştığını işittim. İnsanlar çoktan gelmeye başlamıştı. Ona yalan söylüyorum sayılmazdı.

Tam gitmem gerektiğini söyleyecektim ki Taylor kısık bir sesle, “Yani, gelmemi istemiyor musun?” dedi.

“Ben böyle bir şey demedim,” dedim.

“Az önce bunu dedin.”

“Taylor,” diye söze başladım. Ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü haklıydı. Gelmesini istemiyordum. Eğer gelirse, her zamanki gibi, her şey onun etrafında dönecekti. Cousins’daki, bu evdeki son gecemdi. Bir daha bu evin içinde olamayacaktım. Gecenin ben, Conrad ve Jeremiah ile ilgili olmasını istiyordum.

Taylor bir şey söylememi, en azından bunu inkâr etmemi bekledi ve etmediğimde, “Bu kadar bencil olmana inanamıyorum Belly,” dedi.

“Ben mi bencilim?”

“Evet, sensin. Yazlığınla, yazlık erkeklerini hep kendine tutup benimle bir şey paylaşmak istemiyorsun. En sonunda birlikte koca bir yaz geçirebileceğiz ve bu senin umurunda bile değil! Tek umurunda olan, Cousins’da *onlarla* olmak.” Taylor’ın sesi kin dolu geliyordu. Fakat ben de kendimi suçlu hissetmek yerine ona sinir oldum.

“Taylor,” dedim.

“Adımı böyle söylemekten vazgeç.”

“Nasıl söylemekten?”

“Sanki çocukmuşum gibi.”

“O zaman, bir yere davet edilmedin diye çocuk gibi davranmayı kesmelisin.” Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

“Canın cehenneme Belly! Çok şeye katlandım. Gerçekten de boktan bir en iyi arkadaşın, bunu biliyorsun öyle değil mi?”

İç çektim. “Taylor... Kapa çeneni.”

Taylor derin bir nefes aldı. “Sakın bana çeneni kapa demeye cüret etme! Ben sana destek olmaktan başka bir şey yapmadım Belly. Senin bütün Conrad saçmalıklarını dinleyip bundan şikâyet bile etmedim. Siz ayrıldığınızda sana kaşıkla dondurma yediren ve seni yataktan kaldıran kimdi? Ben! Sense bunu takdir bile etmiyorsun. Sen artık hemen hemen hiç eğlenceli değilsin.”

Alaycı bir şekilde, “Ah, Taylor, artık eğlenceli olmadığım için çok üzgünüm. Sevdiğin birinin ölmesi, tüm eğlenceni alabilir,” dedim.

“Buna başlama. Suçu buna atma. Seni tanıdığımdan beri Conrad’ın peşindesin. Bu artık acınılası bir hâl alıyor. Aş bunu! O senden hoşlanmıyor. Belki de hiç hoşlanmadı.”

Taylor’ın bana söylediği en acımasız şeydi bu belki de. Eğer ona saldırıda bulunmasaydım, belki söylediğinden ötürü özür de dilerdi. “Ben en azından, bekaretimi bacaklarını tıraş eden bir çocuğa vermedim!”

Taylor nefesini tuttu. Bir keresinde gizlice, Davis’in, yüzme takımı için bacaklarını tıraş ettiğini söylemişti bana. Bir an sessiz kaldı, ardından, “Bu gece benim platform topuklularımı giymesen iyi edersin,” dedi.

“Çok geç. Çoktan giydim!” diyerek telefonu kapadım.

Ona inanamıyordum. Bektan arkadaş olan ben değildim, Taylor’dı. Göz kalemimi sürerken o kadar öfkeliydim ki elim titredi. Silip tekrar sürmek zorunda kaldım. Taylor’ın bluzunu, ve ayakkabılarını giymiş, saçımı da onun gibi bir yana toplamıştım. Evet, böyle yapmıştım çünkü bunun onu kızdıracığını biliyordum.

En son olarak da Conrad’ın kolyesini taktım. Onu bluzumun altına sokup aşağı indim.

Otuz Birinci Bölüm

Led Zeppelin tişörtü giymiş bir çocuğa, “Hoş geldin,” dedim.

Kovboy çizimleri giymiş bir kıza, “Güzel çizimler,” dedim.

Odada dolanarak, içkileri uzatıp boş şişeleri çöpe götürdüm. Conrad kollarını kavuşturmuş hâlde beni izledi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Taylor’ın bluzunu düzelterek “Herkesi evindeymiş gibi hissettirmeye çalışıyorum,” dedim. Susannah mükemmel bir ev sahibesiydi. İnsanları hoş, oraya ait hissettirmekte bir yeteneği vardı. Taylor’ın sözleri hâlâ zihnimin bir köşesindeydi. Ben bencil değildim. İyi bir arkadaş, iyi bir ev sahibesiydim. Ona gösterecektim.

Video Dünyası’ndan Travis, ayağını sehpa uzatıp da neredeyse bir vazonun devrilmesine neden olacakken, “Dikkatli ol

ve ayağını mobilyanın üzerinden çek!” diye böğürdüm. Sonra da, “Lütfen,” diye ekledim.

Onu gördüğümde, mutfağa biraz daha içecek almak için gitmek üzereydim. Geçen yaz gördüğüm kızı. Conrad’ın hoşlandığı Nicole isimli kız, mutfakta durmuş, Jeremiah ile konuşuyordu. Red Sox şapkasını takmamıştı ama onun parfümünü her yerde tanırdım. Parfümün kokusu, vanilya ve gül karışımıydı.

Conrad onu benimle aynı anda görmüş olmalıydı. Çünkü, “*Kahretsin,*” diye mırıldandı.

“Onun kalbini mi kırdın?” diye sordum. Sesim alaycı ve umursamaz çıksın diye uğraşmıştım.

Sanırım başarılı olmuşum çünkü elimi tutup bir şişe tekilayı aldı. “Buradan çıkalım,” dedi.

Onu uyurgezer gibi transta takip ettim çünkü elimi tutması bir rüya gibiydi. Neredeyse evden çıkmak üzereydik ki Jeremiah bizi gördü. Hayal kırıklığına uğradım. Bize işaret edip yanma çağırdı. “Çocuklar! Gelin de bir merhaba deyin.”

Conrad elimi bıraktı ama tekilayı bırakmadı. Kıza doğru yürüyerek “Selam Nicole,” dedi. Ben de birkaç bira alıp onu izledim.

Nicole sanki mutfakta olduğumuz tüm süre boyunca bizi izlemiyormuş gibi, şaşkın numarası yaparak “A, selam Conrad,” dedi. Parmak uçlarına kalkıp Conrad’a sarıldı.

Jeremiah bakışlarımı yakalayıp komik bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Bana imalı imalı sırıttı. “Belly, Nicole’ü hatırlıyor-sun, öyle değil mi?”

“Elbette,” diyerek kıza gülümsedim. Kendi kendime, *mükemmel ev sahibesi*, diye hatırlattım. *Bencil olmayan*.

Kız tedbirli bir şekilde bana gülümsedi. Tıttuğum biralardan birini ona uzattım. Kendiminkini açarak “Şerefe,” dedim.

Kız da, “Şerefe,” diye tekrarladı. Kutuları tokuşturup içtik. Ben kendiminkini hızlıca içtim. Kutu bitince, bir bira daha alıp onu da içtim.

Birden ev fazla sessiz geldi, ben de müzik setini açtım. Müziğın sesini açıp ayakkabılarımı fırlattım. Susannah her zaman, bir partinin dans olmadan parti sayılmayacağını söylerdi. Jeremiah’ı yakalayıp bir kolumu boynuna doladım ve dans ettim.

Jeremiah, “Belly...” diye itiraz edecek oldu.

“Sadece dans et Jere!” diye bağırdım.

O da dans etti. Jeremiah iyi dans ederdi. Diğer insanlar, Nicole bile dans etmeye başladı. Conrad dans etmedi ama umurunda değildi, onu zar zor fark ediyordum.

Sene 1999’muş gibi dans ettim. Kalbim kırılıyormuş gibi dans ettim ki bu doğruydı. Çoğunlukla, saçlarımı hızla savurdum.

Oldukça terlemiştim. “Havuzda yüzebilir miyiz? Son bir kere?” dedim.

Jeremiah, “Boş ver onu. Okyanusta yüzelim,” dedi.

“Evet!” Harika bir fikir gibi gelmişti bu bana. Mükemmel bir fikir.

Conrad birden belirerek “Hayır,” dedi. Aniden yanımda bitmişti. “Belly sarhoş. Yüzmemesi gerekir.”

Ona bakıp kaşlarımı çattım. “Ama bunu istiyorum,” dedim.

Conrad güldü. “E, ne olmuş?”

“Dinle, ben gerçekten iyi bir yüzücüyüm. Hem sarhoş bile değilim.” Kendimi haklı çıkarmak için de yarı düz bir çizgide yürüdüm.

Conrad, “Üzgünüm ama gerçekten sarhoşsun,” dedi.

Aptal, sıkıcı Conrad. En kötü anlarda ciddileşirdi.

“Hiç eğlenceli değilsin.” Yerde oturan Jeremiah’ya baktım. “O hiç eğlenceli değil. Hem bizim patronumuz da değil. Öyle değil mi millet?”

Jeremiah ya da başka birisi bana cevap veremedi kapılara doğru yöneldim ve basamaklarda tökezleyerek sahile doğru koştum. Bir kuyruklu yıldız, gökyüzünde bir çizgi gibi hissediyordum kendimi. Sanki uzun süredir kullanmadığım kasları kullanıyordum ve bacaklarımı açıp *koşmak* çok iyi geliyordu.

İçi insanlarla dolu ev, milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. Peşimden geleceğini biliyordum. Onun arkamda olduğunu bilmek için dönüp bakmama gerek yoktu. Yine de baktım.

Conrad, “Eve geri dön,” dedi. Elinde tekila şişesi duruyordu. Elindeki şişeyi kapıp sanki bunu binlerce kez yapmışım, sanki doğruca şişeden içki içen kızlardanmışım gibi, bir yudum aldım.

İçkiyi geri tükürmediğim için kendimle gurur duydum. Conrad’a kocaman gülümseyerek, suya doğru bir adım attım. Onu sınıyordum.

Conrad, “Belly,” dedi sertçe. “Seni uyarıyorum, boğulduğunda ölü bedenini okyanustan kıyıya taşıyan ben olmayacağım.”

Gözlerimi kısıp ona bakarak ayağımı suya daldırdım. Su, düşündüğümünden soğuktu. Birden, yüzmek kulağa o kadar da iyi bir fikir gibi gelmemeye başladı. Ama Conrad’ın önünde geri adım atmaktan nefret ediyordum. Ona karşı kaybetmekten nefret ediyordum. “Beni durduracak mısın?”

Conrad iç çekip eve doğru baktı.

Devam edip tekiladan bir yudum daha aldım. “Çünkü ben senden iyi yüzücüyüm. Çok daha hızlıyım. İstesen bile beni yakalayamazsın.”

Conrad tekrar bana bakıyordu. “Peşinden gelmeyeceğim.”

“Gerçekten mi? Gerçekten gelmeyecek misin?” Büyük bir adım, ardından bir adım daha attım. Su artık dizlerime geliyordu. Titriyordum. Gerçekten de aptalcaydı. Artık yüzmek bile istemiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Sahilin diğer tarafında, uzaklarda bir havai fişek patladı. Ses bir roket sesi gibi çıktı. Görüntüsü gümüş bir söğüt ağacına benziyordu. Onun suya düşüşünü izledim.

Ve tam kendim, hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmeye, onun beni umursamadığına inanmaya başlamışken, Conrad bana doğru geldi. Beni omzunun üzerine kaldırdı. Şişeyi okyanusa düşürdüm.

Sırtına vurarak “Beni indir!” diye çığlık attım.

“Belly, sarhoşsun.”

“Beni hemen aşağı indir!”

Ve Conrad ilk defa beni dinledi. Beni doğruca kumun üstüne, popomun üzerine bıraktı. “Ah! Gerçekten canım acıdı!” dedim.

O kadar da canım acımamıştı ama çok kızgın, ondan da öte utanç içindeydim. Onun sırtına doğru kum savurdum. Ama kumlar rüzgârla üzerime geldi. “Hıyar!” diye bağırırken, bir yandan da kumları tükürüyordum.

Conrad başını sallayıp bana arkasını döndü. Kotu ıslanmıştı. Gidiyordu. Gerçekten gidiyordu. Bir kez daha her şeyi mahvetmiştim.

Ayağa kalktığımda başım öyle döndü ki neredeyse yere düşüyordum.

Dizlerimin bağı çözülürken, “Bekle,” dedim. Kumlu saçlarımı yüzümden çektim ve derin bir nefes aldım. Ona söylemeliydim. Son şansımı bu.

Conrad arkasını döndü. Yüzü, kapalı bir kapı gibiydi.

“Lütfen bir saniye bekle. Sana bir şey söylemem gerekiyor. O günkü davranışımдан ötürü gerçekten üzgünüm.” Sesim tiz ve umutsuzdu. Ağlıyordum. Ağlamaktan nefret ediyordum ama elimde değildi. Konuşmam gerekiyordu çünkü bu son şansımdı. “Cenazede... Sana karşı korkunç davrandım. Korkunçtum ve öyle davrandığım için çok utanıyorum. İşlerin böyle bir hâl almasını hiç istemezdim. Gerçekten yanında olmak istemiştim. İşte bu yüzden seni bulmaya geldim.”

Conrad birkaç defa göz kırptı. “Sorun değil.”

Yanaklarımı ve akan burnumu sildim. “Ciddi misin? Beni affettin mi?”

“Evet,” dedi. “Seni affettim. Şimdi ağlamayı kes, tamam mı?”

Ona doğru adım atarak giderek yaklaştım ve Conrad da geri çekilmedi. Öpüşecek kadar yakındık. Nefesimi tutuyor, her şeyin eskisi gibi olmasını çok istiyordum.

Bir adım daha yaklaştım ki Conrad, “Eve geri dönelim, olur mu?” dedi.

Ona cevap vermemi beklemedi. Uzaklaşmaya başladı, ben de onu takip ettim. Midem altüst olmuştu.

O an böylece uçup gitti. Her şeyin olabileceği bir an yaşamıştık ama Conrad onu sonlandırmıştı.

Evde insanlar, giysileriyle havuzda yüzüyorlardı. Birkaç kız, ellerindeki maytapları sallıyordu. Komşumuz Clay Bertolet, havuzun kenarında, üzerinde bir atlele, su üzerinde duruyordu. Ayak bileğimi tuttu. “Haydi gel Belly, benimle yüz,” dedi.

Onu ayağımla ittirip yüzüne su sıçratarak “Bırak beni,” dedim.

İnsanları yararak geçip eve geri girdim. Ayağına yanlışlıkla bastığım bir kız çığlık attı. “Özür dilerim,” dedim ama sesim çok uzaklardaymışım gibi çıkıyordu. Başım çok dönüyordu. Sadece yatağa dönmek istiyordum.

Çocukken yaptığım gibi, yengeç gibi ellerimin üzerinde merdivenlerden çıktım. Kendimi yatağa attım. Tıpkı filmlerde söyledikleri gibiydi, oda dönüp duruyordu. Yatak dönüyordu. Söylediğim onca aptalca şeyi anımsayıp ağlamaya başladım.

Sahilde kendimi iyice rezil etmiştim. Olanların hepsi çok acıydı –Susannah’nın gidişi, bu evin artık bizim olmayacağı düşüncesi, Conrad’a beni bir kez daha reddetme şansı vermem. Taylor haklıydı. Ben bir mazoşisttim.

Yana yatıp dizlerimi göğsüme çekerek ağladım. Her şey, en çok da ben yanlışım. Birden sadece annemi istedim.

Yataktan komodinin üzerinde duran telefona uzandım. Karanlıkta numaralar ışık saçtı. Annem dördüncü çalışta telefonu açtı.

Sesi sersem gibi ve öyle tanıdık ki daha da çok ağlamaya başladım. Telefonun içine uzanıp onu buraya getirmeyi dünyada her şeyden fazla istiyordum.

“Anne,” dedim. Sesi boğuk çıkıyordu.

“Belly? Ne oldu? Neredesin?”

“Susannah’nın evindeyim. Yazlıkta.”

“Ne? Yazlıkta ne işin var?”

“Bay Fisher burayı satacak. Burayı satacak, Conrad çok üzgün ama Bay Fisher’ın umurunda bile değil. Sadece buradan kurtulmak istiyor. Susannah’dan kurtulmak istiyor.”

“Belly, sakın ol. Ne dediğini anlayamıyorum.”

“Sadece gel, tamam mı? Lütfen gel ve her şeyi düzelt.”

Sonra kapadım çünkü telefon birden ağır gelmeye başlamıştı. Kendimi atlıkarıncada gibi hissediyordum ama iyi anlamda değil. Birisi dışarıda havai fişekler atıyordu ve başım da fişeklerle birlikte patlıyor gibiydi. Sonra gözlerimi kapadım fakat daha kötü oldum. Yine de göz kapaklarım ağırlaştı ve çok geçmeden uyudum.

Otuz İkinci Bölüm

JEREMIAH

Belly yatağa gittikten kısa süre sonra herkesi yolladım ve sadece Conrad ile ikimiz kaldık. Kanepede yüzüstü yatıyordu. Belly ile sahilden geldiklerinden beri orada yatıyordu. İkisi de ıslak ve kumlu gelmişlerdi. Belly perişan hâldeydi ve ağlamıştı, bunu anlayabiliyordum. Gözleri kızarmıştı. Conrad'm suçuydu –buna şüphe yoktu.

İnsanlar eve kum taşımışlardı. Her yer kumluydu. Yerlerde şişeler, kutular vardı ve birisi ıslak havluyla kanepeye oturmuştu. Minderde kocaman, turuncu bir leke vardı, onu ters çevirdim. Büyük koltuğa kendimi bırakarak “Ev tam bir enkaz,” dedim. “Babam yarın burayı bu hâlde görürse kafayı yer.”

Conrad gözlerini açmadı. “Boş ver. Sabah temizleriz.”

Kızgınlıkla ona baktım. Onun pisliğini temizlemekten bıkmıştım. “Bu saatlerimizi alır.”

O zaman gözlerini açtı. “Herkesi buraya çağırın sendin.”

Evet, bu konuda haklıydı. Parti benim fikrimdi. Benim kızdığım, dağınıklık değildi zaten. Belly konusuydu. O ikisi. Midemi bulandırıyordu bu.

“Kotun ıslak,” dedim. “Kanepenin her yanını kum yaptın.”

Conrad doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Senin derdin ne?”

Daha fazla dayanamıyordum. Kalkmaya niyetlendim ama tekrar oturdum. “Dışarıda, aranızda ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey de ne demek?”

“Hiçbir şey, hiçbir şey demek. Kapa konuyu Jere.”

Onun, özellikle de ben kızginken böyle mesafeli ve soğukkanlı davranmasından nefret ediyordum. Her zaman böyleydi ama son zamanlarda bu huyu iyice artmıştı. Annem öldüğünde değişmişti. Artık kimseyi, hiçbir şeyi umursamıyordu. Buna Belly’nin de dâhil olup olmadığını merak ettim.

Bilmem gerekiyordu. O ikisini, Conrad’ın gerçekte ne hissettiğini, bu konuda ne yapacağını öğrenmeliydim. Bir insanı, bilinmezlik öldürüyordu.

Ben de doğruca sordum. “Hâlâ ondan hoşlanıyor musun?”

Conrad bana baktı. Onu şoka sokmuştum, bunu görebiliyordum. Belly ile ilgili daha önce hiç böyle konuşmamıştık. Onu hazırlıksız yakalamam iyi olmuştu. Belki o zaman gerçeği söylerdi.

Eğer evet derse her şey biterdi. Eğer evet derse, Belly’den vazgeçerdim. Bununla yaşayabilirdim. Eğer Conrad dışında biri olsa, herhâlde her hâlükârda şansımı denerdim. Son bir kere denerdim.

Conrad soruya yanıt vermek yerine, “Sen?” diye sordu.

Kızardığımı hissedebiliyordum. “Onu baloya götüren ben değilim.”

Conrad biraz düşündü. “Onu götürdüm çünkü benden bunu istedi,” dedi.

“Con. Ondan hoşlanıyor musun, hoşlanmıyor musun?” İki saniye bekleyip sonra konuşmaya devam ettim. “Çünkü ben hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Peki ya sen?”

Conrad göz kırpmadan, tereddüt bile etmeden, “Hayır,” dedi.

Şimdi gerçekten sinirlenmiştim.

Saçma sapan davranıyordu. Belly’den hoşlanıyordu. Ama erkek olup bunu itiraf edemiyordu. Conrad asla Belly’nin ihtiyaç duyduğu o kişi olmayacaktı. Hep onun yanında duracak, güvenilebileceği biri olmayacaktı. Bense olabilirdim. Eğer bana izin verirse, ben o kişi olabilirdim.

Ona kızgındım ama rahatladığımı da itiraf etmem gerekirdi. Belly’yi kaç defa incitirse incitsin eğer Conrad isterse Belly’nin tekrar onun olacağını biliyordum. Her zaman böyle olmuştu.

Ama artık Conrad aramızda durmadığından, Belly belki beni başka gözle görürdü.

Otuz Üçüncü Bölüm

5 TEMMUZ

“Belly.”

Diğer tarafa dönmeye çalıştım ama sesi bir yine, bu sefer daha yüksek işittim.

“Belly!” Birisi, uyanmam için beni sarsıyordu.

Gözlerimi açtım. Gördüğüm, annemdi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve dudakları ince bir çizgiden ibaretti. Evden dışarı adım atmadığı, spora gitmek için bile giymediği ev eşofmanlarıyla karşımda duruyordu. Yazlıkta ne işi vardı ki?

İlk başta çalar saatten geldiğini düşündüğüm bir bip sesi vardı ama daha sonra bunun düşürdüğüm telefondan gelen meşgul sesi olduğunu fark ettim. Sonra her şeyi hatırladım. Sarhoş hâlde annemi aramıştım. Onu buraya ben getirmiştım.

Doğrulurken başım deli gibi zonkluyordu. Sanki kalbim başımda atıyordu. Demek akşamdan kalmak böyle bir şeymiş.

Lenslerimi çıkarmadığım için gözlerim yanıyordu. Yatağın her tarafı kum doluydu. Bir kısım kum da ayaklarıma yapışmıştı.

Annem ayağa kalkarken, görüşüm hâlâ net değildi. “Eşyalarını toplamak için beş dakikan var.”

“Bekle... Ne?”

“Gidiyoruz.”

“Ama daha gidemem. Hâlâ...”

Sanki sesim çıkmıyordu ve annem de beni duymuyordu. Yerdeki eşyalarımı toplamaya başladı ve çantama Taylor’ın şortlarıyla ayakkabılarını fırlattı.

“Anne, dur! Sadece bir dakikalığına dur.”

Annem odada etrafına bakarak “Beş dakika içinde gidiyoruz,” dedi.

“Beni sadece bir saniye dinle. Buraya gelmem gerekiyordu. Jeremiah ile Conrad’ın bana ihtiyacı vardı.”

Annemin yüzündeki ifade susmama neden oldu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

“Ve bunu bana söyleme gereği duymadın mı? Beck benden oğullarına göz kulak olmamı rica etti. Onların yardımına ihtiyaçları bile olduğunu bilmeden bunu nasıl yaparım? Eğer başları dertteyse bunu bana söylemeliydin. Sense bunun yerine bana yalan söylemeyi seçtin. *Yalan söyledin.*”

“Sana yalan söylemek istememiştim...” dedim.

Annem devam etti, “Tanrı bilir burada ne yapıyorsun.”

Ona baktım. Söylediğine inanamıyordum. “*Tanrı bilir ne yapıyorsun* da ne demek oluyor?”

Annem çılgın gibi bakan gözlerle bana döndü. “Ne düşünmem gerekiyor? Daha önce de Conrad ile yazlığa sıvışıp geceyi

burada geçirdin! Sen söyle. Burada onunla ne işin var? Çünkü benim gördüğüm, buraya gelip sarhoş olabilesin ve erkek arkadaşınla flört edebilesin diye bana yalan söylediğin.”

Ondan nefret ediyordum. Ondan çok nefret ediyordum.

“O benim erkek arkadaşım değil! Hiçbir şey bilmiyorsun!”

Annemin alnındaki damar atıyordu. “Beni sabahın dördünde sarhoş hâlde arıyorsun. Cep telefonunu arıyorum doğruca telesekretere bağlanıyor. Ev telefonunu arıyorum o da hep meşgul veriyor. Bütün gece araba kullanıp endişeden aklımı kaçırarak hâlde buraya geldiğimdeyse, bir bakıyorum ev bir enkaza dönmüş. Her yerde bira kutuları, çöp. Sen ne yaptığını sanıyorsun Isabel? Ya da ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin var mı?”

Evin duvarları gerçekten inceydi. Muhtemelen herkes her şeyi duyuyordu.

“Evi temizleyeceğiz,” dedim. “Buradaki son gecemizdi. Anlamıyor musun? Bay Fisher evi satıyor. Umurunda değil mi?”

Annem çenesi sıkıca kapalı hâlde, başını salladı. “İşlere burununu sokarak yardımcı olduğunu mu sanıyorsun? Bu bizi ilgilendirmez. Bunu sana kaç defa açıklamam gerekiyor?”

“Bu bizi ilgilendirir. Susannah bu evi kurtarmamızı isterdi!”

Annem, “Susannah’nın ne istediğiyle ilgili benimle konuşma,” diye çıkıştı. “Şimdi üzerini giy ve eşyalarını topla. Gidiyoruz.”

“Hayır,” deyip yatak örtüsünü omuzlarıma çektim.

“Ne?”

“Hayır dedim. Ben gelmiyorum!” Anneme elimden geldiğince meydan okurcasına baktım ama çenem titriyordu. Annem yatağa hızla yürüdü ve üzerimdeki örtüyü çekip aldı. Kolumu

tutup beni yataktan çekerek kapıya doğru yöneltti, ben de ondan uzaklaştım.

“Beni zorla götüremezsin,” diye ağladım. “Bana emir veremezsin. Buna hakkın yok.”

Gözyaşlarım annemi etkilemedi. Sadece onu daha da fazla öfkeliendirmeye yaradı. “Şımarık bir velet gibi davranıyorsun. Kendi kederinden başını kaldırıp başkalarını da düşünemiyor musun? Her şey seninle ilgili değil. Hepimiz Beck'i kaybettik. Kendin için üzülmenin hiçbir şeye yardımı yok.”

Kelimeleri canımı o kadar acıttı ki onun canını bir milyon katı acıtmak istedim. Ben de onu en çok inciteceğini bildiğim şeyi söyledim. “Annem keşke sen değil de Susannah olsaydı.”

Kaç kere düşünmüş, gizli gizli dilemiştim bunu? Küçükken, koşarak gittiğim kişi annem değil de Susannah'ydı. Beni ben olduğum için seven ve yeterli olmadığım konularda hayal kırıklığına uğramayan Susannah gibi bir annem olmasının nasıl olacağını merak ederdim.

Annemin cevap vermesini beklerken hızla nefes alıp veriyordum. Onun ağlamasını, bana bağırmasını bekliyordum.

Annem ikisini de yapmadı. “Ne kadar şanssızsın,” dedi sadece.

Elimden gelen en büyük çabayı göstersem de annemden istediğim tepkiyi bir türlü alamıyordum. O ulaşılmazdı.

“Susannah bunun için seni asla affetmeyecek. Evi kaybettiğin için. Oğlanlarını hayal kırıklığına uğrattığın için.”

O anda annemin eli havaya kalktı ve öyle hızlı yanağıma indi ki geriye gittim. Doğrusu bunu tahmin etmemiştim. Yüzümü tutup anında ağlamaya başladım ama bir tarafım tatmin olmuş-

tu. Sonunda istediğimi elde etmiştim. Onun da bir şeyler hissedildiğinin kanıtıydı bu.

Annemin yüzü bembeyazdı. Bana daha önce hiç vurmamıştı. Hayatım boyunca, hiçbir zaman.

Onun, üzgün olduğunu söylemesini bekledim. Beni incitmek istemediğini, söylediği şeylerde ciddi olmadığını belirtmesini. Eğer bunları söyleseydi ben de söyleyecektim. Çünkü üzgündüm. Söylediğim şeylerde ciddi değildim.

Annem konuşmayınca, ondan uzaklaşıp yüzümü tutarak etrafından dolaşım. Sonra tökezleyerek odadan koşarak çıktım.

Jeremiah koridorda durmuş, ağzı açık hâlde bana bakıyordu. Bana, beni tanıımıyormuş, annesine bağırarak ve ona korkunç şeyler söyleyen bu kişinin kim olduğunu bilmiyormuş gibi baktı. Elini beni durdurmak için uzatarak “Bekle,” dedi.

Onu ittirdim ve merdivenlerden aşağı indim.

Conrad oturma odasında bira kutularını topluyor ve mavi çöp poşetine atıyordu. Bana bakmadı. Onun da her şeyi işittiğini biliyordum.

Arka kapıdan koşarak çıkıp sahile inen merdivenlerden inerken az kalsın düşüyordum. Sahilde kendimi yere atıp kumun üzerine oturdum ve yanan yanağımı elimle tuttum. Sonra da kustum.

Jeremiah’nın arkamdan geldiğini işittim. Onun olduğunu anında anladım çünkü Conrad beni izlememesi gerektiğini bilirdi.

Ağzımı silerek “Sadece yalnız kalmak istiyorum,” dedim. Arkamı dönmedim. Yüzümü görmesini istemedim.

Jeremiah, “Belly,” dedi. Yanıma oturup kustuğum yere biraz kum attı.

Başka bir şey söylemeyince ona baktım. “Ne var?”

Üst dudağını ısırdı. Sonra uzanıp yanağıma dokundu. Çok üzgün görünüyordu. “Annenle gitmelisin.”

Ondan duymayı beklediğim bu değildi. Onca yolu gelip bunca derde sadece onunla Conrad’a yardım etmek için bulaşmıştım ve şimdi Jeremiah gitmemi mi istiyordu? Gözlerimde yaşlar birikti ve onları elimin tersiyle sildim. “Neden?”

“Çünkü Laurel gerçekten üzgün. Her şey berbat oldu, hepsi de benim suçum. Buraya gelmeni hiç istememeliydim. Özür dilerim.”

“Gitmiyorum.”

“Çok yakında hepimiz gitmek zorunda kalacağız.”

“Hepsi bu mu?”

Jeremiah omuz silkti. “Evet, sanırım öyle.”

Bir süre kumun üzerinde oturduk. Kendimi daha önce hiç bu kadar kayıp hissetmemiştim. Biraz daha ağladım ve Jeremiah da hiçbir şey söylemedi ve bunun için ona minnettar kaldım. Annenizle başınız derde girdikten sonra, arkadaşınızın ağlamasını izlemesinden daha kötü bir şey yoktu. Ağlamam bittiğinde Jeremiah ayağa kalkıp elini bana uzattı. “Haydi gel,” diyerek beni ayağa kaldırdı.

Eve geri döndük. Conrad gitmişti ve oturma odası temizdi. Annem mutfakta yerleri siliyordu. Beni görünce durdu. Paspası kovaya geri koydu ve duvara yasladı.

Jeremiah’nın önünde, “Özür dilerim,” dedi.

Jeremiah’ya baktım, o da mutfaktan çıkıp yukarı gitti. Neredeyse onu durduracaktım. Annemle yalnız kalmak istemiyordum. Korkuyordum.

Annem konuşmaya devam etti. “Haklısın. Yoktum. Kendi kederime o kadar kapılmışım ki seninle ilgilenmedim. Bunun için özür dilerim.”

“Anne...” diye başladım. Ben de söylediğim o korkunç şey için üzgün olduğumu ve onu geri almayı dilediğimi söyleyecektim ama annem elini kaldırarak beni durdurdu.

“Sadece... Dengem kayboldu. Beck öldüğünden beri dengeyi bulamıyorum.” Başını duvara yasladı. “Beck ile buraya, senden küçük olduğum zamanlardan bu yana geliyorum. Bu evi seviyorum. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim. “Daha önce dediklerimde ciddi değildim.”

Annem başını salladı. “Bir dakika oturalım, olur mu?”

Mutfak masasının başına oturdu, ben de karşısına geçtim.

“Sana vurmamalıydım,” derken sesi çatallaştı. “Özür dilerim.”

“Bunu daha önce hiç yapmamıştın.”

“Biliyorum.”

Annem elini uzattı. Elimi sıkıca kendininkinin içine aldı. İlk başta kendimi gergin hissettim ama sonra beni teselli etmesine izin verdim. Çünkü bunun onu da rahatlatıldığını gördüm. Orada öylece, uzun gelen bir süre boyunca oturduk.

Elimi bıraktığında, “Bana yalan söyledin Belly. Bana asla yalan söylemezsin sen,” dedi.

“Bunu istemedim ama Conrad ile Jeremiah benim için önemliler. Bana ihtiyaçları vardı, ben de gittim,” dedim.

“Keşke bana söyleseydin. Beck’in çocukları benim için de önemli. Bir şey yolunda gitmiyorsa bunu bilmem gerek. Tamam mı?”

Başımı salladım.

Sonra, “Toplandın mı? Geri dönüşte pazar trafiğine kalmak istemiyorum,” dedi.

Ona baktım. “Anne, buradan gidemeyiz. Olan bunca şey arasında olmaz. Bay Fisher’ın evi satmasına izin veremezsin. Bunu yapamazsın.”

Annem sıkıntıyla iç çekti. “Onun fikrini değiştirebilmek için ne söyleyebilirim, bilmiyorum Belly. Adam ile pek çok konuya bakış açılarımız farklı. Eğer kararlıysa, onu evi satmaktan vazgeçiremem.”

“Yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum. O seni dinler. Conrad ile Jeremiah’nın bu eve ihtiyacı var. Buraya ihtiyaçları var.”

Başımı masaya yasladım. Ahşap, yanağıma serinlik verdi. Annem başıma dokunup elini karışmış saçlarımdan geçirdi.

Sonunda, “Onu arayacağım,” dedi. “Şimdi yukarı çıkıp düş al.” Umut dolu bir hâlde ona baktım ve ağzının kararlıkla kapanışını ve gözlerinin kısılmasını gördüm. Anında, her şeyin henüz bitmediğini anladım.

Eğer işleri yoluna koyabilecek bir kişi varsa, o da annemdi.

Otuz Dördüncü Bölüm

JEREMIAH

94 iç unutmadığım bir anım var –sanırım ben on üç yaşımdaydım, Belly de on bir yaşındaydı ve on ikiye basmak üzereydi. Grip olmuştu ve felaket hâldeydi. Kanepe etrafında top yapılmış mendillerle kamp kurmuştu ve günlerdir aynı eski püskü pijamayı giyyordu. Hasta olduğu için, televizyonda istediği şeyi izliyordu. Yiyebildiği tek şey, üzümlü buzlu çubuklardı. Bir tane almak için buzluğa uzandığımda, annem onları Belly'nin yemesi gerektiğini söyledi. Çoktan üç tane yemiş olmasına rağmen. Banaysa sarılardan kalmıştı. Öğleden sonraydı ve Conrad ile Steven otostop çekerek atari salonuna gitmişlerdi. Ve benim bunu bilmemem gerekiyordu. Anneler, onların plastik solucan almak için bisikletleriyle oltacıya gittiklerini sanıyorlardı. Ben de Clay ile sörf gidecektim. Sörf giysimi giymiş, havlumu boynuma atmıştım ki mutfakta annemle karşılaştım.

“Neler peşindesin Jere?” diye sordu.

Sörfçü işareti yaparak “Clay ile sörfte gidiyorum. Görüşürüz!” dedim.

Kapıyı açmak üzereydim ki annem, “Hımmm. Ne diyeceğim, biliyor musun?” dedi.

Kuşkulu bir şekilde, “Ne?” dedim.

“Bugün evde kalıp Belly’yi eğlendirmen çok iyi olurdu. Zavallının biraz neşelenmeye ihtiyacı var.”

“Ama anne...”

“Lütfen Jeremiah.”

Sıkıntıyla iç çektim. Evde kalıp Belly’yi neşelendirmek istemiyordum. Clay ile sörfte gitmek istiyordum.

Ben bir şey demeyince annem ekledi. “Bu akşam ızgara yaparız. Senin burgerlerden sorumlu olmana izin veririm.”

Bir kez daha, bu sefer yüksek sesle iç çektim. Annem hâlâ, ızgarayı yakmama ve hamburgerleri çevirmeme izin vermesinin, benim için bir ödül olduğunu düşünüyordu. Gerçi bu eğlence-lydi ama... Ağzımı, *hayır, teşekkürler*, demek için açtım ama annemin yüzünde, evet diyeceğimi bildiği zamanlarda olan o memnun, mutlu ifadeyi gördüm.

Ben de, “İyi,” dedim.

Yukarı çıkıp sörf giysimi çıkardım ve televizyon odasındaki Belly’nin yanına gittim. Ondan olabildiğince uzağa oturdum. İstedğim en son şey, ondan grip kapıp bir hafta bir kenarda oturmaktı.

Belly sümkürerek “Neden hâlâ buradasın?” diye sordu.

“Dışarı çok sıcak,” dedim.

“Dışarı çıkmadıysan çok sıcak olduğunu nereden biliyorsun?”

Belly gözlerini kısıtı. “Annen seni benimle evde kalman için mi zorladı?”

“Hayır,” dedim.

“Aha!” Belly uzaktan kumandayı kapıp kanalı değiştirdi. “Yalan söylediğini biliyorum.”

“Söylemiyorum!”

Yüksek sesle sümkürerek “Zihin okuma, unuttun mu?” dedi.

“Öyle bir şey yok. Uzaktan kumandayı alabilir miyim?”

Belly başını olumsuz anlamda sallayıp kumandayı korurcasına göğsüne yasladı. “Hayır. Üzeri benim mikroplarımın kaplı. Üzgünüm. Tost ekmeği kaldı mı?”

Tost ekmeği, annemin çiftçi pazarından aldığı ekmeğe taktığımız addı. Hazır dilimlenmiş olurdu ve beyaz, kalın, biraz da tatlıydı. O sabah kalan son üç tost ekmeğini de ben yemiştim. Üzerilerine tereyağı ve yaban mersini reçeli sürmüş, kimse kalkmadan hızla yiyip bitirmiştım. Evde dört çocuk ve iki yetişkin olunca, ekmek gerçekten çabuk tükenirdi. Herkes kendi başının çaresine bakmalıydı.

“Tost ekmeği kalmadı,” dedim.

Belly burnunu çekerek “Conrad ile Steven tam birer domuz,” dedi.

Ben de suçluluk duyarak “Tek yemek istediğinin üzümlü buzlar olduğunu sanıyordum,” dedim.

Omuz silkti. “Bu sabah uyandığımda canım tost ekmeği istedi. Galiba iyileşiyorum.”

Bana daha iyi görünmüyordu. Gözleri şişmişti ve teni grimsiydi. Günlerdir saçlarını yıkadığını da sanmıyordum çünkü yapış yapış ve mat görünüyordu. “Belki bir duş alsan iyi olur,”

dedim. “Annem, duş aldıktan sonra kendini daha iyi hissedeceğini söyler,” dedim.

“Bana koktuğumu mu söylüyorsun?”

“İıı, hayır.” Pencereden dışarı baktım. Bulutsuz, berrak bir gündü. Clay’in çok eğlendiğine emindim. Steven ile Conrad da çok eğleniyor olmalıydılar. Conrad birinci sınıftan kalma eski kumbarasını boşaltmış ve içinde bir ton çeyreklik bulmuştu. Bahse girerim tüm öğleden sonrasını atari salonunda geçireceklerdi. Clay’in dışarıda ne kadar kalacağını düşündüm. Birkaç saate onu yakalayabilirdim; dışarısı hâlâ aydınlık olurdu.

Sanırım Belly pencereden dışarı bakarken beni yakaladı çünkü gerçekten kibirli bir sesle, “İstiyorsan git,” dedi.

“Gitmek istemiyorum dedim ya,” diye çıkıştım. Annem, Belly böyle hastayken onu üzmemden hiç hoşlanmazdı. Hem gerçekten de yalnız görünüyordu. Tüm gün eve hapsediğı için onun adına üzüldüm. Yaz ayı gripleri her şeyden betardi.

“Sana poker oynamayı öğretmemi ister misin?” dedim.

Belly dalga geçerek “Nasıl oynanacağını bilmiyorsun ki,” dedi. “Conrad her seferinde seni yeniyor.”

“Pekâlâ,” dedim. Artık onun için *o kadar da* üzülmüyordum.

“Boş ver,” dedi. “Öğretebilirsin.”

Ters bir şekilde, “Kartları uzat,” dedim.

Belly’nin, “Bana o kadar yakın oturmamalısın, sen de hastalanacaksın,” demesinden, kendini kötü hissettiğini anladım.

“Sorun değil, ben hiç hastalanmam,” dedim.

Belly, “Conrad da hiç hastalanmıyor,” dedi ve ben de gözlerimi devirdim. Belly, tıpkı Steven gibi, Conrad’a tapıyordu.

“Conrad hastalanır. Kışın hep hasta olur, zayıf bir bağışıklık sistemi var,” dedim ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Belly omuz silkti ama bana inanmadığını anlayabiliyordum. Kartları bana uzattı. “Dağıt hadi,” dedi.

Tüm öğleden sonra poker oynadık ve aslında gerçekten de eğleneliydi. İki gün sonra ben de hasta oldum ama bunu o kadar umursamadım. Belly evde benimle kaldı ve biraz daha poker oynayıp bir sürü *The Simpsons* izledik.

Otuz Beşinci Bölüm

JEREMIAH

Belly'in merdivenlerden yukarı çıktığını duyar duymaz koridora çıktım. "E? Neler oluyor?"

Belly, ciddi bir şekilde, "Annem, babanı arıyor," dedi.

"Öyle mi? Vay canına."

"Evet, yani şimdiden vazgeçme. Her şey henüz bitmedi." Ardından bana, burnunu kırıştıran tebessümlerinden biriyle gülümsedi.

Onun sırtını sıvazlayıp merdivenlerden âdeta uçarcasına indim. Laurel mutfakta tezgâhı siliyordu. Beni görünce, "Baban geliyor. Kahvaltı için," dedi.

"Buraya mı?"

Laurel başını salladı. "Markete gidip onun sevdiği şeylerden alır mısın? Yumurta ve domuz pastırması. Kek karışımı. Ve o büyük greyfurtlardan."

Laurel yemek yapmaktan nefret ederdi. Babama daha önce kesinlikle mükellef bir kahvaltı hazırlamamıştı. “Neden onun için bir şeyler hazırlıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü o daha bir çocuk. Ve çocuklar da karınları aç olduğunda mızımız olurlar,” dedi, o her zamanki soğukkanlı tarzıyla.

Ben de birdenbire kendime engel olamayarak “Ondan bazen nefret ediyorum,” dedim.

Sonra annemin dediği gibi, *ama o senin baban*, demesini bekledim. Ama Laurel bunu söylemedi. O böyle şeylere zaman harcamazdı. Gerçekten inanmadığı şeyleri söylemezdi.

Tek dediği, “Haydi, yola koyul bakalım,” oldu.

Gidip ona kocaman sarıldım ve Laurel kollarımda gerildi. Onu anneme yaptığım gibi hafifçe havaya kaldırarak “Teşekkürler Laure,” dedim. “Gerçekten teşekkürler.”

“Sizin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun,” dedi.

“Gelmen gerektiğini nereden bildin?”

“Belly beni aradı,” dedi. Gözlerini kısarak “Sarhoş hâlde,” diye de ekledi.

Tüh. “Laure...”

“Sakın başlama. İçmesine nasıl izin verirsin? Sana güvenirim Jeremiah, bunu biliyorsun.”

Şimdi ben de kendimi berbat hissediyordum. En son istediğim şey Belly’nin başının derde girmesiydi ve Laurel’in hakkımda kötü düşünmesinden nefret ederdim. Ben Conrad’ın aksine, her zaman Belly’ye göz kulak olmaya çalışırdım. Onun başını derde sokan birisi varsa, ben değil Conrad’dı. Tekilayı getiren Conrad değil de ben olmama rağmen.

“Gerçekten üzgünüm. Babam evi sattığından ve o gece son gecemiz olduğundan, biraz kendimizi kaptırdık. Yemin ederim bu bir daha olmayacak Laure.”

Laurel gözlerini devirdi. “Bir daha olmayacak mı? Tutamayacağın sözler verme tatlım.”

“Benim yanımda bir daha olmayacak,” dedim.

Laurel dudaklarını büzerek “Göreceğiz,” dedi.

Bana yüzünü ekşiterek bir kez daha gülümseyince rahatladım. “Bir an önce markete git, olur mu?”

“Derhâl efendim.” Laurel’ın gerçekten gülümsemesini istiyordum. Denemeye, şakalarımı devam edersem gülümseyecekti. Benim açımdan kolaydı.

Ve bu sefer bana gerçekten gülümsedi.

Otuz Altıncı Bölüm

A nnem haklıydı. Duş almak işe yaradı. Yüzümü duş başlığına doğru kaldırdım ve sıcak suyun üzerimden akmasına izin verirken kendimi çok daha iyi hissettim.

Duştan sonra, aşağıya yepyeni biri gibi indim. Annem ruj sürmüştü ve Conrad ile kısık sesle konuşuyorlardı.

Benim kapı eşiğinde durduğumu görünce konuşmayı kestiler. Annem, “Çok daha iyi görünüyorsun,” dedi.

“Jeremiah nerede?” diye sordum.

“Jeremiah yine markete gitti, greyfurdı unutmuş,” dedi annem.

O sırada saat çaldı ve annem de kekleri bir mutfak beziyle fırından çıkardı. Kazara çıplak eliyle tepsiye dokundu ve bağırarak, tepsiyi kekler baş aşağı gelecek şekilde yere düşürdü. “Kahretsini!”

Conrad benden önce, anneme, “İyi misin?” diye sordu. Annem elini soğuk suya tutarak “İyiym,” dedi.

Ardından tepsiyi kaldırdı ve havlunun üzerine, tezgâha koydu. Tezgâhtaki taburelerden birine oturdum ve annemin kek tepsisini bir sepete boşaltmasını izledim. “Bu bizim küçük sırrımız,” dedi.

Keklerin, tepside çikarmadan önce biraz soğuması gerekiyordu ama bunu anneme söylemedim. Birkaçı ezilse de genelde iyi görünüyorlardı.

Annem, “Bir tane alın,” dedi.

Aldım, çok sıcak olmasına ve dağılmasına rağmen tadı iyiydi. Hemencecik yedim.

Yemem bitince annem, “Conrad ile çöpleri çıkarın,” dedi.

Conrad hiçbir şey söylemeden, ağır olan poşetlerden ikisini aldı ve bana yarısına kadar dolu olan poşeti bıraktı. Onu evin önündeki çöp tenekelerine dek izledim.

Conrad bana, “Laurel’ı sen mi aradın?” diye sordu.

“Sanırım öyle yaptım.” Onun, işler korkutucu bir hâl alırmaz annemi aramamdan ötürü bana bebek demesini bekledim.

Ama öyle yapmadı. “Teşekkürler,” dedi.

Ona baktım. “Bazen beni şaşırtıyorsun,” dedim.

Conrad bana bakmadan, “Sense beni hiç şaşırtmıyorsun. Hâlâ aynısın,” dedi.

Ona öfkeyle baktım. “Çok teşekkürler.” Poşeti çöp tenekesine attım ve kapağı hızlıca kapadım.

“Hayır, demek istediğim...”

Onun bir şey demesini bekledim. Tam da bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu ama tam o an Jeremiah’nın arabası yolda görün-

dü. İkimiz de Jeremiah'nın arabayı park edişini ve elinde plastik bir market poşetiyle arabadan fırlayışını izledik. Jeremiah gözleri parlayarak bize doğru geldi. "Selam," dedi, poşetini sallayarak.

"Selam," dedim. Onun gözlerine bakamıyordum. Duştayken her şeyi hatırlamıştım. Jeremiah'yı benimle dans etmeye zorlamış, Conrad'dan kaçmıştım. Conrad da beni kucaklayıp kumlara bırakıvermişti. Ne kadar küçük düşürücüydü. O şekilde davrandığımı görmeleri ne korkunçtu.

Sonra Jeremiah elimi sıkınca, ona bakmak için başımı kaldırdığımda bana öyle tadılıkla, "Teşekkür ederim," dedi ki içim acıdı.

Üçümüz eve yürüdük. The Police, "Message in a Bottle" şarkısını söylüyordu ve müziğin sesi sonuna dek açılmıştı. Başım anında zonklamaya başladı ve tek yapmak istediğim, yatağa geri dönmek oldu.

Şakaklarımı ovalayarak "Müziğin sesini kısabilir miyiz?" diye sordum.

Annem torbayı Jeremiah'dan alarak "Hayır," dedi. Poşetten büyük bir greyfurt çıkarıp Conrad'a attı. Meyve sıkacağına işaret ederek "Onu sık," dedi. Meyve sıkacağı Bay Fisher'ındı ve büyük, karışık bir cihazdı. Gece geç saatlerdeki reklamlarda tanıtılan aletlerden biriydi.

Conrad homurdandı. "Onun için mi? Ben onun greyfurt suyunu sıkmam."

"Evet, sıkacaksın." Annem bana dönerek "Bay Fisher kahvaltıya geliyor," dedi.

Çılgılık attım. Hemen anneme koşup kollarımı beline dola-dım. Annem, "Sadece kahvaltı," diye beni uyardı. "Fazla umutlanma."

Ama bunun için çok geçti. Annemin, onun fikrini değişti-receğini biliyordum. Jeremiah ile Conrad da bunu biliyorlardı. Onlar anneme inanıyorlardı, tıpkı benim gibi. Conrad'ın grey-furtları ikiye keştiğini görünce daha da inandım. Annem ona bir komutan gibi başını salladı. Ardından, “Jere sen masayı kur, Belly sen de yumurtaları yap,” dedi.

Yumurtaları bir kaseye kırmaya başladım, annem de Susannah'nın dökme demir tavaşında domuz pastırmasını kı-zarttı. Pastırmanın yağını, yumurtaları pişirmem için bıraktı. Yumurtaları karıştırdım ve yaç kokusu içimde grme hissi uyandırdı. Karıştırırken nefesimi tuttum, annem de beni izler-ken glmemeye çalıştı. “İyi misin Belly?” diye sordu.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Sohbet eder gibi, “Bir daha içki içmeyi planlıyor musun?” diye sordu.

Başımı elimden geldiğinde sert bir biçimde salladım. “Bir daha asla.”

Bay Fisher yarım saat sonra geldiğinde onun için hazırđık. İçeri girip şaşkınlıkla masaya bakarak “Vay canına,” dedi. “Bu harika görünüyor Laure. Teşekkürler.”

Sonra anneme, yetişkinlerin, aralarında anlaşmışlar bakışla-rından biriyle baktı.

Annem Mona Lisa gibi gülümsedi. Bay Fisher kendisine ne-yin çarptığını anlamayacaktı. “Oturalım,” dedi.

Hepimiz oturduk. Annem, Bay Fisher'ın yanına oturdu. Jeremiah da Bay Fisher'ın karşısına. Ben Conrad'ın yanına oturdum.

Annem, “Başlayın,” dedi.

Bay Fisher'ın, tabağına yumurtalardan bir yığınla dört dilim domuz pastırması alışını izledim. Domuz pastırmasına bayılırdı, özellikle de annemin hazırlama şekline –çok pişmiş, neredeyse yanmaktan katır kutur olmuş. Pastırmayla yumurtayı pas geçip sadece bir kek aldım.

Annem, Bay Fisher'a büyük bir bardak greyfurt suyu koydu. “Taze sıkılmış, büyük oğlunun ikramı,” dedi. Bay Fisher meyse suyunu biraz şüpheli biçimde aldı. Onu suçlayamazdım. Bay Fisher için meyve sıkın tek kişi Susannah'ydı.

Fakat Bay Fisher çabucak kendine geldi. Ağzına bir çatal dolusu yumurta tıkarak “Dinle, yardıma geldiğin için tekrar teşekkürler Laurel. Buna gerçekten minnettarım,” dedi. Sonra gülümseyerek bize baktı. “Bu çocuklar dediğimi dinlemeye pek istekli sayılmazlardı. Biraz desteğe kavuştuğum için memnunum.”

Annem de ona, en az Bay Fisher kadar memnun bir biçimde gülümsedi. “Ah, buraya sana destek olmaya gelmedim Adam. Buraya Beck'in oğullarına destek olmaya geldim.”

Bay Fisher'ın gülümsemesi soldu. Çatalını yere indirdi. “Laure...”

“Bu evi satamazsın Adam. Bunu biliyorsun. Burasının çocuklar için anlamı büyük. Bu bir hata olur.” Annem sakın, mantıklıydı.

Bay Fisher, Conrad ile Jeremiah'ya bakıp sonra tekrar anne me döndü. “Kararımı çoktan verdim Laurel. Beni burada kötü insan gibi gösterme.”

Annem bir nefes alarak “Ben seni bir şey gibi göstermiyorum, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum,” dedi.

Tamamen kıpırtısız durup Bay Fisher'ın konuşmasını bekle-
dik. Soğukkanlı kalmak için mücadele ediyordu ama yüzü kı-
zarmaya başlamıştı. “Buna minnettarım ama kararımı verdim.
Ev satılık. Açıkçası bu konuda oy hakkın da yok Laurel, üz-
günüm. Suze’un her zaman bu evin bir kısmını seninmiş gibi
hissettiğini biliyorum ama öyle değil.”

Neredeyse nefesimi tutuyordum. Bakışlarım anneme yöneldi
ve onun da kızardığını gördüm. “Ah, bunu biliyorum,” dedi an-
nem. “Bu ev sadece Beck’in. Her zaman öyleydi. Burası onun en
sevdiği yerdi. İşte bu yüzden de oğullarının olmalı.”

Bay Fisher ayağa kalkıp sandalyesini ittirdi. “Bu konuda se-
ninle tartışmayacağım Laurel.”

Annem, “Adam, otur,” dedi.

“Oturacağımı sanmıyorum.”

Annemin gözleri neredeyse alev çıkarıyordu. “Sana *otur* de-
dim Adam.” Bay Fisher nefesini tuttu –hepimiz tuttuk. Sonra,
“Çocuklar, siz çıkın,” dedi.

Conrad itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra annemin yü-
zündeki ifadeyi ve babasının oturduğunu görünce, bunu yap-
maması gerektiğine karar verdi. Bana gelince, oradan gitmek
için can atıyordum. Hepimiz mutfaktan çıkıp merdivenlerin
tepesinde oturarak, konuşulanları duymak için kulak kesildik.

Uzun süre beklememize gerek kalmadı. Bay Fisher, “Bu da
ne demek Laurel? Benim gerçekten fikrimi değiştirebileceğini
mi sandın?” dedi.

“Affedersin ama canın cehenneme.”

Elimi ağzıma götürdüm, Conrad’ın gözleri parlıyor, hayran-
lıkla başını sallıyordu. Jeremiah ise ağlayabilecekmiş gibi görü-

nüyordu. Uzanıp elini tutarak sıktım. Elini çekmeye çalıştığında ona daha da sıkı tutundum.

“Bu ev Beck için her şeydi. Kendi kederini aşır bunun çocuklar için ne anlama geldiğini göremiyor musun? Buraya ihtiyaçları var. *İh-ti-yaç-la-rı* var. Senin bu kadar zalim olduğuna inanmak istemiyorum Adam.”

Bay Fisher cevap vermedi.

“Bu ev onun, senin değil. Seni durdurmak zorunda bırakma beni Adam. Çünkü bunu yaparım. Bu evi Beck’in oğulları için elde tutmak adına elimden gelen her şeyi yaparım.”

Bay Fisher, “Ne yapacaksın Laure?” diye sorarken, sesi çok yorgundu.

“Ne yapmam gerekirse onu.”

Bay Fisher boğuk bir sesle, “O burada, her yerde. Her yerde,” dedi.

Ağlıyor olabilirdi. Neredeyse Bay Fisher için üzüldüm. Sanırım annem de üzüldü ki konuşurken sesi neredeyse şefkatliydi. “Biliyorum. Fakat Adam, kötü bir kocaydın. Ama o yine de seni sevdi. Gerçekten sevdi. Seni geri kabul etti. Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım, Tanrı biliyor ya, bunu denedim. Ama o beni dinlemedi, çünkü akli birisindeyse olay biterdi. Ve akli sendeydi Adam. Bunu hak et. Bana hatalı olduğumu göster.”

Bay Fisher, tam anlayamadığım bir şey söyledi. Annem de, “Onun için bu son şeyi de yap, tamam mı?” dedi.

Conrad’a baktım, o da kısık bir sesle, ortaya söyler gibi, “Laurel inanılmaz biri,” dedi.

Herhangi birinin, özellikle de Conrad’ın, annemi bu şekilde tanımladığını hiç duymamıştım. Ben annemi asla *inanılmaz*

olarak düşünmemiştim. Ama şu an öyleydi. Gerçekten öyleydi. Ben de, “Evet öyle. Susannah da öyleydi,” dedim.

Conrad bir dakika kadar bana bakıp Bay Fisher’ın başka ne dediğini duymak için beklemeden ayağa kalkıp odasına gitti. Beklemesine gerek yoktu. Annem kazanmıştı. Başarmıştı.

Bir süre sonra etraf güvenli görüldüğünde, Jeremiah ile aşağı indik. Bay Fisher ile annem, yetişkinlerin yaptığı gibi kahve içiyorlardı. Bay Fisher’ın gözleri kırmızıydı. Ama anneminkiler, bir galibin parlak gözleriydi. Bay Fisher bizi gördüğünde, “Conrad nerede?” diye sordu.

Bay Fisher’ın, “Conrad nerede?” deyişini kaç kez duymuştum? Yüzlerce. Milyonlarca.

Jeremiah, “Yukarıda,” dedi.

“Gidip onu getirir misin Jere?”

Jeremiah tereddüt ederek anneme baktı. Annem de onaylarcasına başını salladı. Jeremiah birkaç dakika sonra merdivenlerden inerken, Conrad da yanındaydı. Conrad’ın yüzü mesafeli, tetikteydi.

Bay Fisher, “Sizinle bir anlaşma yapacağım,” dedi. Karşımızdaki, hep tanıdığımız hâliyle eski ara bulucu Bay Fisher’dı. Anlaşma yapmaya bayılırdı. Biz çocuklara bile pazarlıklar sunardı. Mesela, garajdaki kumu süpürürsek bizi go kart pistine götürürdü. Ya da oğlanlar yem kutularını temizlerlerse, onları balığa götürürdü.

Conrad temkinli bir şekilde, “Ne istiyorsun? Vakıf fonumu mu?” dedi.

Bay Fisher’ın çenesi gerildi. “Hayır, yarın okula dönmüş olmanı istiyorum. Sınavlarını vermeni istiyorum. Eğer bunu yaparsan, ev senindir. Senin ve Jeremiah’nın.”

Conrad, “Çıkarın nedir?” diye sordu.

“Çıkar yok. Ama notların en az C olmalı. D ya da F almak yok.” Bay Fisher her zaman iyi pazarlık etmekle övünürdü. “Anlaştık mı?”

Conrad tereddüt etti. Anında sorunun ne olduğunu anladım. Babasına bir şey borçlu olmak istemiyordu. İstedığı bu olsa da. Buraya bunun için gelmiş olsa da. Babasından bir şey almak istemiyordu.

“Çalışmadım,” dedi. “Geçemeyebilirim.”

Babasını sıniyordu. Conrad hiçbir zaman sınıfta kalmazdı. Hiçbir zaman B’nin altında not almazdı. Ki B’ler bile nadirdi.

Bay Fisher, “O zaman anlaşma yok,” dedi. “Anlaşmanın şartları bunlar.”

Jeremiah hemen, “Con, haydi evet de. Biz çalışmana yardım ederiz. Öyle değil mi Belly?”

Conrad bana baktı, ben de anneme. “Kalabilir miyim anne?”

Annem başını salladı. “Kalabilirsin ama yarın evde olman gerek.”

Conrad’a, “Anlaşmayı kabul et,” dedim.

Conrad sonunda, “Tamam,” dedi.

Bay Fisher elini uzatarak “O zaman adam gibi el sıkışalım,” dedi.

Conrad isteksizce kolunu uzattı ve el sıkıştılar. Annemle göze geldim. Annem sessizce Bay Fisher’ı taklit ederek *adam gibi el sıkışalım*, dedi. Annemin bunu, Bay Fisher’ın ne kadar maço olduğunu düşündüğünü göstermek için yaptığını biliyordum. Yine de önemli değildi. Biz kazanmıştık.

Jeremiah, “Teşekkürler baba,” dedi. “Gerçekten teşekkürler.”

Jeremiah babasına sarıldı. Babası da ona sarıldı. “Şehre geri dönmem gerekiyor,” dedikten sonra bana başını salladı. “Conrad’a yardım ettiğin için teşekkürler Belly.”

“Bir şey değil,” dedim ama bunu neden dediğimi bilmiyordum çünkü gerçekte hiçbir şey yapmamıştım. Annem yarım saat içinde Conrad’a, onu tanıdığım bunca zaman zarfında benim ettiğimden daha çok yardım etmişti.

Bay Fisher gittikten sonra annem kalkıp bulaşıkları sudan geçirmeye başladı. Ben de ona katılıp kirlileri bulaşık makinesine yerleştirdim. Başımı bir saniye için onun omzuna yasladım. “Teşekkür ederim,” dedim

“Bir şey değil.”

“Gerçekten canına okudun anne.”

“Düzgün konuş,” diyen annemin dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı.

“Tam da bunu diyecek insansın.”

Ardından sessizlik içinde bulaşıkları yıkadık. Annemin yüzüne o üzgün ifade yerleştiğinde Susannah’ı düşündüğünü anlamıştım. O ifadeyi düzeltmek için söyleyebileceğim bir şey olmasını diledim ama bazen buna yeten kelimeler yoktu.

Üçümüz annemi arabasına geçirdik. Annem çantasını yolcu tarafına fırlatarak “Belly’yi yarın eve getiriyorsunuz, değil mi?” dedi.

Jeremiah, “Kesinlikle,” dedi.

Sonra Conrad, “Laurel,” deyip tereddüt etti. “Geri geleceksin, öyle değil mi?”

Annem şaşırmış hâlde ona döndü. Duygulanmıştı. “Benim gibi yaşlı bir kadını ortalıkta istiyor musun?” diye sordu. “Tabii, ne zaman istersen gelirim.”

“Ne zaman geleceksin?” diye sordu Conrad. O kadar genç ve kırılgan duruyordu ki kalbim sızladı.

Sanırım annem de aynısını hissetti çünkü uzanıp onun yanına dokundu. Annem öyle yanağa dokunan tiplerden değildi. Onun tarzı değildi. Susannah’nın tarzıydı bu. “Yaz bitmeden gelirim. Evi kapamak için de geri gelirim.”

Sonra annem arabasına bindi. Bize el sallayıp yola çıkar-ken güneş gözlüğünü takmış, arabanın camlarını indirmişti. “Yakında görüşürüz,” diye seslendi.

Jeremiah el salladı, Conrad da, “Yakında görüşürüz,” dedi.

Annem bir keresinde bana Conrad’ın çok küçükken ona, “Benim Laura’m,” dediğini söylemişti. Etrafta dolanıp annemi arayarak “Benim Laura’m nerede?” dermiş. Annem o zamanlar Conrad’ın her yerde peşinden geldiğini, tuvalete bile ardından girdiğini söylemişti. Anneme *kız arkadaşım* dermiş. Ona okyanustan kum yengeçleriyle deniz kabukları getirir, annemin ayağına serermiş. Annem bana bunu anlattığında, *Conrad Fisher’in bana kız arkadaşım deyip kabuklar getirmesi için neler vermezdim*, diye düşünmüştüm.

Annem hafifçe gülümseyerek “Eminim hatırlamıyordur,” demişti.

“Neden hatırlıyor mu diye sormuyorsun?” demiştim. Conrad’ın küçüklüğüyle ilgili hikâyeler dinlemeye bayılıyordum. Ona takılmak çok hoşuma gidiyordu. Çünkü Conrad’a takılma şansı çok nadiren ele geçiyordu.

Annem, “Hayır, bu onu utandırır,” demiş, ben de, “E, ne olmuş? Zaten amaç bu değil mi?” diye karşılık vermişim.

Annem bunun üzerine, “Conrad hassastır. Çok gururludur. Bırak da gururu onda kalsın,” demişti.

Annemin bunu söyleyiş şeklinden, Conrad’ı gerçekten anladığını fark etmişim. Onu benim anlamadığım bir şekilde anlıyordu. Doğrusu bunu kıskanmışım.

“Ben nasıldım?” diye sormuştum.

“Sen mi? Sen benim bebeğimdin.”

“Ama *nasıldım?*” diye ısrar etmişim.

“Oğlanların peşinden giderdin. Onları her yere izlemen ve etkilemeye çalışman çok tatlıydı.” Annem gülmüştü. “Seni dans ettirip sana numaralar yaptırırlardı.”

Kaşlarımı çatarak “Bir köpek yavrusu gibi mi?” diye sormuştum.

Annem eliyle beni geçiştirmişti. “Ah, gayet memnundun. Sen onların arasına dâhil olmayı severdin.”

Otuz Yedinci Bölüm

JEREMIAH

Laurel'in geldiği gün ev enkaz hâlindeydi ve ben de boxer şortumun içinde beyaz gömleğimi ütölüyordum. Son sınıf balosuna çoktan gecikmiştim ve kötü bir ruh hâlindeydim. Annem tüm gün zar zor iki çift laf etmişti ve Nona bile onu konuşturamamıştı.

Mara'yı almam gerekiyordu ve gecikmemden nefret ederdi. Gıcık olur, onu ne kadar bekleltiysem o kadar süre, oturup surat asardı.

Bir saniyelğine ütüü indirip gömleği çevireyim dediğimde kolumun arkasını yaktım. "Kahretsin!" diye bağırarak kolumun arkasını tuttum.

"Üzerine biraz soğuk su tut," dedi Laurel. Mutfğa koşup birkaç dakikalığına kolumu suya tuttum, döndüğümde gömleğimi bitirmiş, pantolonuma geçmişti.

Laurel beni görünce, “Pantolonun önden çizgisi oluyor mu?” diye sordu.

“Ah, evet,” dedim. “Burada ne işin var Laurel? Salı günündeyiz.” Laurel genelde hafta sonları gelir ve misafir odasında kalırdı.

Laurel ütüyü pantolonun ön kısmında gezdirerek “Sadece ne var ne yok diye kontrol etmeye geldim,” dedi. “Öğleden sonram boştu.”

“Annem çoktan uyudu,” dedim. “Aldığı yeni ilaçla durmadan uyuyor.”

Laurel, “Bu iyi,” dedi. “Peki ya sen? Nereye gideceksin? Neden hazırlanıyorsun?”

Kanepeye oturup çoraplarımı giydim. “Bu akşam son sınıflar balosu var,” dedim.

Laurel bana gömleğimle pantolonumu verdi. “Ne zaman başlıyor?”

Girişteki eski saate baktım. “On dakika önce başladı,” diyerek pantolonumu bacağımdan geçirdim.

“Gitsen iyi olacak.”

“Giysilerimi ütülediğin için teşekkürler.”

Tam anahtarlarımı alıyordum ki annemin, odasından bana seslendiğini işittim. Onun kapısına doğru döndüm ama Laurel, “Sen balona git Jere. Ben hallederim,” dedi.

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

“Yüzde bin. Haydi, toz ol.”

Mara’nın evine kadar son sürat gittim. Evin önüne park eder etmez dışarı çıktım. O sevdiğim kırmızı elbiseyi giymişti ve güzel

görünüyordu, tam ona bunu söylemek üzereyken, “Geç kaldın,” dedi.

Çenemi kapadım. Mara gecenin geri kalan kısmında benimle konuşmadı, En Tatlı Çift seçtiğimizde bile. Sonraki Patan’ın partisine gitmek istemedi. Açıkçası gitmeyi ben de pek istemiyordum. Dışarıda olduğumuz tüm süre boyunca annemi düşünüyör, bu kadar uzun süre evden uzakta olduğum için kendimi suçlu hissediyordum.

Mara’nın evine vardığımızda hemen arabadan çıkmadı, ki bu, konuşmak istediğinin işaretiydi. Motoru kapadım.

“Ne oldu? Bana hâlâ geç kaldığım için kızgın mısın Mar?”

Mara ızdırap içinde göründü. “Sadece, birlikte olmaya devam edecek miyiz, bilmek istiyorum. Bana ne yapmak istediğini söyle ve yapalım.”

“Doğrusunu istersen, şu an böyle şeyler düşünemem.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Ama sonbaharda okula başladığımızda birlikte olup olmayacağımızı soruyorsan, uzak mesafe ilişki konusunda...” Tereddüt edip ardından hemen söyledim, “Muhtemelen hayır derim.”

Mara ağlamaya başladı ve ben de kendimi beş para etmez hissettim. Yalan söylemem gerekirdi.

Mara, “Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi. Sonra beni yanığımdan öptü ve arabadan koşarak çıkıp evine gitti.

Böyle ayrıldık. Dürüst olmam gerekirse, Mara’yı düşünmek zorunda olmayacağım için rahatlamıştım. Şu an için zihnimde sadece anneme yer vardı.

Eve vardığımda annem ile Laurel hâlâ yatmamış, kâğıt oynuyorlardı. Günlerden beri ilk kez annemin güldüğünü işittim.

Laurel ertesi gün gitmedi. Tüm hafta kaldı. O zaman işini ya da evdeki diğer sorumluluklarını merak etmedim. Etrafta bir yetişkin olduğu için minnettardım sadece.

Otur, Sekizinci Bölüm

Üçümüz eve yürüdük. Güneş sırtımı yakıyordu ve bir süre sahilde uzanmanın, öğleden sonra kestirip bronz bir şekilde uyanmanın ne kadar güzel olacağını düşündüm. Fakat Conrad'ı ertesi günkü vizelerine hazırlamamız gerektiğinden buna vakit yoktu.

İçeri girdiğimizde Conrad kendini kanepeye attı ve Jeremiah da yere uzandı. “Çok yorgunum,” diye sızlandı.

Annem bize, bana bir hediye vermişti. Şimdi geri verme sırası bendeydi. “Ayağa kalkın,” dedim.

İkisi de kımıldamadı. Conrad'ın gözleri kapalıydı. Ben de Conrad'a bir yastık fırlatıp Jeremiah'nın karnını ayağımla dürttüm. “Çalışmamız gerek, tembeller. Haydi, ayağa kalkın!”

Conrad gözlerini açtı. “Çalışamayacak kadar yorgunum. İlk önce, biraz enerji için kestirmem lazım.”

Jeremiah, “Ben de,” dedi.

Kollarımı kavuşturup onlara öfkeli bakışlar atarak “Ben de yorgunum ama saate bakın, neredeyse bir. Tüm gece çalışıp yarın sabah gerçekten erken bir saatte yola çıkmamız gerek.”

Conrad omuz silkerek “Ben yoğun baskı altında çok iyi çalışırım,” dedi.

“Ama...”

“Cidden Belly. Bu şekilde çalışamam. Bırak da bir saat uyu-yayım.”

Jeremiah ise çoktan uykuya dalıyordu. Sıkıntıyla iç çektim. İkisiyle birden tartışamazdım.

“Tamam. Bir saat. Hepsi bu.”

Mutfağa gidip kendime bir kola koydum. Ben de içimden kestirmeyi geçirdim ama bu yanlış örnek olurdu.

Onlar uyurken, ben de planı uygulamaya koydum. Conrad’ın kitaplarını arabadan çıkardım, dizüstü bilgisayarını aşağı taşıdım ve mutfağı çalışma odası gibi düzenledim. Lambaları fişe takıp kitaplarla dosyaları konulara göre dizdim ve kâğıt kalem çıkar-dım. En son olarak, büyük bir demlik kahve demledim. Kahve içmememe rağmen, iyi yaptığımı bilirdim. Çünkü her sabah anneme kahve hazırlardım. Ardından Jeremiah’nın arabasına binip cheeseburger almak için McDonald’s’a gittim. Eskiden ikisi, cheeseburger yeme yarışmaları yapar ve onları birer krep gibi üst üste dizerdi. Bazen benim de onlarla oyuna katılmama izin verirlerdi. Bir keresinde kazanmıştım. Dokuz cheeseburger yemiştım.

Onların yarım saat fazladan uyumasına izin verdim çünkü her şeyi hazırlamak zamanımı aldı. Ardından Susannah’nın,

hassas bitkilerini sulamak için kullandığı sprey şişesini alıp ilk olarak doğrudan Conrad'ın gözlerine su sıktım.

Conrad hemen uyanarak "Hey," dedi. Tişörtüyle yüzünü sil-di, ben de keyfimden onu bir kez daha ıslattım.

"Kalk bakalım uykucu," dedim.

Sonra Jeremiah'ya gidip onun üzerine de su sıktım. Gerçi o uyanmadı. Jeremiah'yı uyandırmak, her zaman çok güç ol-muştu. Dalgalar kendisini sürüklese uyumaya devam edebil-irdi. Üzerine su sıkmaya devam ettim. Ama yine de uyanmayıp sadece dönünce, şişenin üzerini açıp suyu doğruca tişörtünün sırtından döktüm.

Jeremiah sonunda uyanıp kollarını esneterek yerde uzan-dı. O şekilde uyandırılmaya alışıkmiş gibi bana hafifçe sırtıttı. "Günaydın," dedi. Jeremiah'yı uyandırması zor olabilirdi ama uyandığında hiç aksi olmazdı.

"Sabah değil. Neredeyse öğleden sonra üç. Sizin yarım saat fazladan uyumanıza izin verdim, o yüzden minnettar olsanız iyi olur," diye çıkıştım.

Jeremiah kalkmasına yardım edeyim diye kolunu uzatarak "Minnettarım," dedi. Huysuz bir şekilde ona elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Haydi, gelin," dedim.

Beni mutfağa doğru takip ettiler.

Conrad eşyalarıyla kaplı odaya bakarak "Bu da ne?" dedi.

Jeremiah ellerini çırpıttı ve ardından ona beşlik çakmam için bir elini kaldırdı. Ben de çaktım.

"İnanılmazsın," dedi. Ardından yağlı McDonald's poşetini gördü ve iyice sırtıttı. "Evet! Mickey D'nin cheeseburgerleri! Bu kokuyu her yerde tanırım."

Jeremiah'nın eline vurdum. "Henüz değil. Burada bir ödül sistemi var. Conrad çalışacak ve yiyeceğini alacak."

Conrad kaşlarını kaldırdı. "Ödül sistemi ha? Başka ne alacağım?"

Kızardım. "Sadece cheeseburger."

İnceleyici bakışlarını, bir şey satın alıp almamaya karar vermişçesine üzerimde gezdirdi. Bana bakarken, yanaklarımdan kızardığını hissedebiliyordum. Sonunda, "Ödül sistemi kulağıma hoş gelse de sanırım bunu es geçeceğim," dedi.

Jeremiah, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Conrad omuz silkti. "Ben kendi başıma daha iyi çalışıyorum. Ben her şeyi hallederim. Siz gidebilirsiniz."

Jeremiah tiksiniirmiş gibi başını salladı. "Her zamanki sen. Yardım istemeyi beceremiyorsun. Çok yazık sana ama biz kalıyoruz."

Conrad kollarını kavuşturarak "Siz üniversite birinci sınıf psikoloji dersi hakkında ne biliyorsunuz ki?" diye sordu.

Jeremiah ayağa fırladı. "Merak etme, bir şeyler buluruz." Ardından bana göz kırptı. "Bells, ilk önce yiyebilir miyiz? Yağa ihtiyacım var."

Kendimi bir ödül kazanmış gibi hissettim. Yenilmezmişim gibi. Torbaya uzanarak "Herkese birer tane, hepsi bu," dedim.

Conrad arkasını dönmüş acı sos için dolapları karıştırırken, Jeremiah bir beşlik daha çakmam için elini kaldırdı. Eline yavaşça vurdum ve birbirimize sırtıttık. Jeremiah ile iyi bir takımdık, her zaman öyle olmuştuk.

Cheeseburgerlerimizi sessizlik içinde yedik. İşimiz biter bitmez, "Bunu nasıl yapmak istersin Conrad?" diye sordum.

“Ben ne kadar yapmak istemediğimi bildiğimden, nasıl yapılacağı kararını size bırakıyorum,” dedi. Alt dudağına hardal bulaşmıştı.

“Tamam o zaman.” Duruma hazırlıklıydım. “Sen okumanı yapacaksın. Ben psikoloji için çalışma kartları hazırlayacağım. Jeremiah da önemli yerlerin altını çizecek.”

Conrad dalga geçerek “Jere alt çizme işinden anlamaz,” dedi.

Jeremiah, “Hey!” dedi. Ardından bana dönerek “Haklı. Ben önemli yerlerin altını çizme konusunda berbatımdır. Tüm sayfayı çizerim. Ben çalışma kartlarını yapayım sen altını çizmeyi yap Bells,” dedi.

Çalışma kartlarından bir destenin kutusunu yırttım ve Jeremiah’ya verdim. İnanılmaz bir şekilde, Conrad bizi dinledi. Kitap yığını içinden psikoloji kitabını çekti ve okumaya başladı.

Masanın başında alnı kırışmış vaziyette otururken, eski Conrad’a benziyordu. Sınavları, ütülü gömlekleri ve vaktinde bir yerlerde olmayı önemseyen Conrad’a. İşin komiği, Jeremiah hiçbir zaman çalışkan bir öğrenci olmamıştı. Ders çalışmaktan, notlardan nefret ederdi. Öğrenmek her zaman Conrad’ın alanıydı. Başlangıçtan beri, kimya setini alıp asistanları olan bizler için deneyler düşünen oydu.

Absürt kelimesini öğrenip bunu her dakika söyleyişini anımsıyorum. “Bu absürt,” derdi. Ya da en sevdiği hakaret olan, *man-kafa*’yı. On yaşındayken, yazın *Britannica Ansiklopedisi*’ni okumaya başlamıştı. Ertesi yaz oraya geri döndüğümüzde Q harfine kadar gelmişti.

Birden fark ettim. Onu özlemiştim. Onca zamandır. Görünenin altına indiğinizde, oradaydı. Her zaman oradaydı.

Sadece otuz santim ötede otursa da onu her zamankinden çok özlüyordum.

Kirpiklerimin altından onu izleyip, *geri gel, sevdiğim ve hatırladığım kişi ol*, diye düşündüm.

Otur, Dokuzuncu Bölüm

Psikoloji çalışmayı bitirmiştik, Conrad kulaklıklarını takmış, İngilizce kâğıdı üzerine çalışıyordu ki telefonum titredi. Arayan, Taylor'dı. Benden özür dilemek için mi yoksa eşyalarını hemen geri getirmem için mi aradığından emin değildim. Belki ikisi birdendi. Telefonumu kapadım.

Evde yaşanan bunca dram arasında, kavgamızı bir kez bile düşünmemiştim. Sadece birkaç gündür yazlıktaydım ve her zamanki gibi şimdiden, Taylor'ı, gerideki her şeyi çoktan unutmuştum. Benim için önemli olan burasıydı. Hep böyleydi.

Ama Taylor'ın söylediği o şeyler canımı acıtmıştı. Belki de doğrudular. Yine de bunları söylediği için onu affedebilir miydim, bilmiyordum.

Dışarısı kararmıştı ki Jeremiah eğilip kısık bir sesle, "Biliyorsun, eğer istersen bu akşam buradan ayrılabilirsin.

Benim arabamı alabilirsin. Onu yarın Conrad sınavları verdikten sonra gelir alırım. Birlikte takılırız, bir şeyler falan yaparız,” dedi.

“Ah, daha gitmiyorum. Yarın sizinle birlikte gitmek istiyorum,” dedim.

“Emin misin?”

“Evet, eminim. Sizinle gelmemi istemiyor musun?” Sanki bir aile değilmişiz gibi, bana bir şeyleri zorla yaptırmışlar gibi davranması, artık duygularımı incitmeye başlamıştı.

“Evet, elbette istiyorum.” Bir şey daha diyecekmiş gibi durdu.

Onu elimdeki fosforlu kalemle dürttüm. “*Mara* ile başının derde girmesinden mi korkuyorsun?” Sadece şaka yapıyordum. Bana kız arkadaşı sayılabilecek birinin olduğunu söylemediğine hâlâ inanamıyordum. Açıkçası bunun neden önemli olduğundan emin değildim ama önemliydi işte. Yakın olmamız gerekiyordu. Ya da en azından eskiden olduğumuz gibi. Jeremiah’ın bir kız arkadaşı olup olmadığını bilmem gerekirdi. Hem ne kadar zamandır *ayrıydılar* ki? Kız cenazeye gelmemiştii ya da en azından ben öyle sanıyordum. Jeremiah insanlara onu tanıştırmış falan değildi. Ne çeşit bir kız, erkek arkadaşının annesinin cenazesine gelmezdi ki? Conrad’ın eski sevgilisi bile gelmişti.

Jeremiah, Conrad’a bakıp sesini alçalttı. “Sana *Mara* ile ayrıldığımızı söylemiştim.”

Ben bir şey demeyince, “Haydi ama Belly. Bana kızma,” dedi.

Tüm bir paragrafın altını çizerek “Bana ondan bahsetmediğine inanamıyorum,” dedim. Ona bakmadım. “Bunu bir sır olarak sakladığına inanamıyorum.”

“Yemin ederim anlatacak bir şey yoktu.”

“Hih!” dedim. Ama kendimi daha iyi hissediyordum. Jeremiah’ya göz ucuyla baktım, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“Tamam mı?”

“İyi. Zaten öyle ya da böyle, bu beni etkilemiyor. Sadece böyle bir şeyi bana söyleyeceğini düşünmüştüm.”

Jeremiah koltuğunda gevşedi. “İnan bana, o kadar ciddi değildik. O sadece bir kızdı işte. Şey gibi değildi, Conrad ile...”

Ona bakakalınca, Jeremiah suçlulukla sustu.

Conrad ile Aubrey gibi değildi. Conrad onu sevmiştii. Bir zamanlar onun için deli oluyordu. Benimle asla öyle olmamıştı. Hiç. Ama ben onu sevmiştim. Onu bütün hayatımda sevdiğim herkesten daha uzun, gerçek bir şekilde sevmiştim ve muhtemelen kimseyi bir daha öyle sevmeyecektim. Ki dürüst olmak gerekirse, bu neredeyse içimi rahatlatıyordu.

Kırkıncı Bölüm

6 TEMMUZ

Ertesi sabah uyandığımda ilk yaptığım, pencereme gitmekti. O manzarayı daha kaç kez göreceğimi kim bilebilirdi? Hepimiz büyüyorduk. Yakında üniversiteye gidecektim. Ama iyi olan, içimi rahatlatan şey, buranın hâlâ yerinde olacağını bilmekti. Ev gitmiyordu.

Pencereden dışarı bakarken, gökyüzünün nerede bittiğini ve okyanusun nerede başladığını söylemek imkânsızdı. Burada gündüzlerin ne kadar sisli olabileceğini unutmuştum. Orada durup manzarayı doya doya içime çekmeyi, bu hatıranın uzun süre benimle kalmasını sağlamaya çalıştım.

Ardından Jeremiah ile Conrad'ın odalarına gidip kapılarına vurdum.

“Uyanın! Haydi bakalım, yola koyulalım!” diye bağırarak koridor boyunca yürüdüm.

Bir bardak meyve suyu almak için aşağı indim ve Conrad'ı, sabahın dördünde uyumaya gittiğimde bıraktığım mutfak masası başında buldum. Çoktan giyinmiş, bir deftere not alıyordu.

Mutfaktan çıkmaya davrandım ama başını kaldırdı. “Güzel pijama,” dedi.

Kızardım. Hâlâ Taylor'ın aptal pijamasını giyiyordum. Kaşlarımı çatarak “Yirmi dakika içinde evden çıkıyoruz, hazır ol,” dedim.

Yukarı yönelirken, Conrad'ın, “Zaten hazırım,” dediğini işittim.

Eğer hazırım diyorsa hazırды. O sınavları geçecekti. Conrad kafasına koyduğu hiçbir şeyde başarısız olmazdı.

Bir saat sonra, neredeyse yola çıkmıştık. Verandadaki cam kapıyı kilitliyordum ki Conrad'ın, “Yapsak mı?” dediğini duydum.

Dönüp, “Ne yapsak mı?” diyecektim ki Jeremiah birden belirdi.

“Evet. Eski zamanların hatırına,” dedi.

O-o! “İmkânı yok,” dedim. “İmkânı yok.”

Sonra bir de baktım, Jeremiah bacaklarımı, Conrad kollarımı tutmuş, beni bir ileri bir geri sallıyorlardı. Jeremiah, “Göbek üstü!” diye bağırды ve beni havuza fırlattılar. Ben de düşerken, *sonunda bir konuda birleştiler*, diye geçirdim içimden.

Su yüzüne çıktığımda, “Hödükler!” dedim ve bu, daha da gülmelerine yol açtı.

İçeri girip ıslak giysileri değiştirmek zorunda kaldım. Taylor'ın elbisesini ve platform topuklarını giydim. Saçımı bir el havlusuyla kurulurken onlara kızmam zordu. Hatta kendi

kendime gülümsedim bile. Muhtemelen, hayatımın son göbek üzeri suya çakıştıydı ve Steven bunda rol almamıştı.

Conrad yolda çalışırsın diye tek araba almak, Jeremiah'nın fikriydi. Conrad ön koltuğa oturmaya kalkmadı bile, doğruca arkaya gidip çalışma kartlarını çevirmeye başladı.

Tahmin edilebileceği gibi, oradan uzaklaşırken ağladım. Önde olup güneş gözlüğümü taktığıma memnundum, böylece çocuklar benimle dalga geçmiyorlardı. O evi seviyor ve ona veda etmekten nefret ediyordum. Çünkü benim için, bir evden fazlasıydı. Orası her yaz, her tekne gezisi, her gün batımıydı. Susannah'ydı.

Bir süre neredeyse hiç konuşmadan gittik, sonra radyoda Britney Spears çalmaya başladı ve ben de müziğin sesini açtım. Conrad'ın, Britney Spears'tan nefret ettiğini söylemeye gerek yoktu ama bu umurumda değildi. Şarkıya eşlik etmeye başladım, Jeremiah da bana katıldı.

"Oh, baby baby, I shouldn't have let you go," diye şarkı söyleyip ön konsola doğru hopladım.

Jeremiah da omuzlarını oynatarak *"Show me how you want it to be,"* diye şarkıya devam etti.

Şarkı değişti ve Justin Timberlake çalmaya başladı. Jeremiah harika Justin Timberlake taklidi yapardı. Kendisiyle çok barışık-tı. İçimde onun gibi olma isteği uyandırırdı.

Bana, *"And tell me how they got that pretty little face on that pretty little frame, girl,"* diye şarkı söyledi. Elimi kalbime götürdüm ve şakacıktan bayılıyormuş gibi yaptım.

"Fast fast slow, whichever way you wanna run girl."

Ben de nakaratta ona eşlik ettim. “*This just can’t be summer love...*”

Conrad arka koltuktan homurdanarak “Lütfen müziğin sesini kısar mısınız? Burada ders çalışmaya çalışıyorum, unuttunuz mu?” dedi.

Dönüp “A, affedersin. Seni rahatsız mı ediyor?” dedim.

Conrad bana kıstığı gözleriyle baktı.

Jeremiah bir şey demeden müziği kıstı. Bir saat kadar daha gittikten sonra, “İşemeniz falan gerekiyor mu? Bir sonraki çıkışta benzin almak için duracağım,” dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır ama susadım.”

Benzin istasyonun park yerinde durduk ve Jeremiah arabaya benzin doldurttu. Conrad da kestiriyordu. Markete koştum. Jeremiah ile kendime, yıllar süren çalışma sonucu mükemmel tada ulaştığım, yarısına kadar vişneli yarısına kadar kolalı Slurpee’lerden aldım.

Arabaya geri döndüğümde içeri girip Jeremiah’ya Slurpee’sini verdim. Jeremiah’nın yüzünde gülücükler açtı. “Teşekkürler Bells. Bana neli aldın?”

“İç de gör.”

Uzun bir yudum alıp beğenmişçesine başını salladı. “Yarı kola yarı vişne, senin en sevdiğin. Güzelmiş.”

“Aaa, hatırlıyor musun?” dedim

“Evet,” dedi. “Babam hâlâ, blender’ına kimsenin dokunmasını istemiyor.”

Ayaklarımı ön konsola yaslayıp arkama yaslandım ve Slurpee’mden içtim. Kendi kendime, *mutluluk bir Slurpee ve Çingene pambesi bir pipetten ibaret*, dedim.

Conrad arkadan sinir olmuş bir şekilde, “Benimki nerede?” dedi.

“Hâlâ uyuyorsun sandım,” dedim. “Slurpee’yi de hemen içmelisin yoksa erir, bu yüzden... Sana almak anlamlı gelmedi.”

Conrad öfkeyle bana baktı. “En azından bir yudum alayım.”

“Ama sen Slurpee’den nefret edersin.” Söylediğim doğrudu. Conrad şekerli içeceklerden hiç hoşlanmazdı.

“Umurumda değil. Susadım.”

Ona kendi kabımı uzattım ve içmesini izledim. Yüzünü ekşitmesini falan bekliyordum ama o sadece içip bana geri uzattı. Sonra da, “Uzmanlığının sıcak çikolata olduğunu sanıyordum,” dedi.

Ona baktım. Gerçekten söylemiş miydi bunu? Hatırlamış mıydı? Bana bir kaşını kaldırarak bakışından, hatırladığını anlamıştım. O anda bakışlarını kaçırın ben oldum.

Çünkü hatırlıyordum. Her şeyi hatırlıyordum.

Kırk Birinci Bölüm

Conrad sınavına gitmek için arabadan çıktığında, Jeremiah ile kendimize tam buğday ekmeğine hindili ve avokadolu sandviç aldık. Sonra da onları okulun bahçesinde yedik. Sandviçimi ilk ben bitirdim, gerçekten çok acıkmıştım.

Jeremiah sandviçini bitirdiğinde kâğıdını elinde top yaptı ve çöp tenekesine fırlattı. Çimde yanıma oturdu.

Birden, “Annem öldükten sonra neden gelip beni görmedin?” diye sordu.

Kekeleyerek “B-ben cenazeye geldim,” dedim.

Jeremiah göz kırpmadan, sabit bakışlarla bana bakıyordu. “Demek istediğim bu değildi.”

“B-beni orada isteyeceğini düşünmedim.”

“Düşünmedin çünkü *sen* orada olmak istemedin. Ben yanımda olmam istedim.”

Haklıydı. Orada olmak istememiştim. Susannah'nın evinin yakınında olmak istememiştim. Onu düşünmek kalbimi acıtıyordu ve bu, katlanabileceğimden fazlaydı. Ama Jeremiah'nın, aramamı beklediği, konuşacak birine ihtiyaç duyduğu düşüncesi de çok canımı yakmıştı.

"Haklısın," dedim. "Gelmeliydim."

Jeremiah, Conrad'm, Susannah'nın yanında olmuştu. Benim de. Onun yanında kim olmuştu peki? Kimse. Şimdi burada olduğumu bilmesini istedim.

Jeremiah gökyüzüne baktı. "Bu zor, biliyor musun? Çünkü onun hakkında konuşmak istiyorum. Ama Conrad istemiyor. Babamla da konuşamam, sen de yanımda değildin. Hepimiz onu seviyoruz ama kimse onun hakkında konuşamıyor."

"Ne konuşmak istiyorsun?"

Jeremiah kafasını geriye atarak düşündü. "Onu özlediğimi, gerçekten özlediğimi söylemek istiyorum. O gideli sadece iki ay oldu ama sanki daha uzun gibi geliyor. Aynı zamanda da daha dün olmuş gibi geliyor."

Başımı salladım. Ben de aynen öyle hissediyordum.

"Sence memnun olur muydu?"

Conrad hakkında, ona yardım etmemiz konusundan bahsediyordu. "Evet."

"Bence de." Jeremiah tereddüt etti. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu yaz geri gelecek misin?"

"Şey, tabii. Annem geldiğinde ben de geleceğim."

Jeremiah başını salladı. "Güzel. Çünkü babam yanıliyordu. Orası sizin de eviniz. Laure'nin ve Steve'in de. Hepimizin."

Birden içimi çok tuhaf bir duygu kapladı ve elimin tersiyle yanağına dokunma ihtiyacıyla, isteğiyle doldum. Böylece bu kelimelerin benim için anlamını *hissedebilecekti*. Bazen kelimeler çok yetersiz kalıyordu ve bunu biliyordum ama yine de denedim. Ona, “Teşekkür ederim. Bunun anlamı... Büyük,” dedim.

Jeremiah omuz silkti. “Ben sadece doğruyu söyledim.”

Conrad’ın uzaktan hızla yürüyerek geldiğini gördük. Ayağa kalkıp onu bekledik.

Jeremiah, “Sana iyi haber gibi geldi mi? Bana iyi haber gibi geldi,” dedi.

Bana da öyle gelmişti.

Conrad gözleri parlayarak bize doğru yürüdü. Zafer kazanmışçasına, “Hakkından geldim,” dedi. Susannah öldüğünden beri, ilk kez samimi, neşeyle, umursamazca, gülümsediğini görüyordum. Jeremiah ile öyle güçlü bir şekilde birbirlerine çaktılar ki ses yankılandı. Sonra Conrad bana gülümsedi ve beni öyle hızlı döndürdü ki neredeyse düşüyordum.

Gülüydüm. “Gördün mü? Sana demiştim!”

Conrad beni havaya kaldırdı ve sanki tüymüşüm gibi omuzunun üzerine aldı. O koşup bir futbol sahasındaymış gibi sağa sola giderken, ben de güldüm. Elbisemin altını tutarak “Beni indir!” diye bağırdım. O da indirdi. Bani nazıkçe yere indirdi. Eli hâlâ belimde, “Teşekkürler,” dedi. “Geldiğin için.”

Ona bir şey değil diyemeden, Jeremiah yanımıza gelerek “Hâlâ bir sınavın daha var Con,” dedi. Sesi gergindi, ben de hemen elbisemi düzelttim.

Conrad saatine baktı. “Haklısın. Ben psikoloji bölümüne gidiyorum. Sizinle bir saat içinde buluşurum.”

O giderken, zihnimden milyon tane soru geçiyordu. Başım dönüyordu ve bunun nedeni, sadece havada döndürülmem değildi.

Jeremiah aniden, “Ben gidip bir tuvalet bulacağım, seninle arabada buluşuruz,” dedi. Anahtarlarını cebinden çıkararak bana fırlattı.

“Beklememi ister misin?” diye sordum ama çoktan uzaklaşmıştı.

Arkasına dönmeden, “Hayır, sen git,” dedi.

Ben de doğrudan arabaya gitmek yerine öğrenci marketinde durdum. Kendime bir sodayla, üzerinde BROWN yazan bir kapüşonlu aldım. Hava soğuk olmasa da onu giydim.

Jeremiah ile arabada oturup radyo dinledik. Hava kararmaya başlamıştı. Camlar inikti ve uzakta bir yerlerde bir kuşun ötüşünü işitiyordum. Conrad çok geçmeden son sınavını da verecekti.

Jeremiah, “Bu arada, güzel kapüşonlu,” dedi.

“Teşekkürler. Her zaman üzerinde Brown yazan bir tane istemiştim.”

Jeremiah başını sallayarak “Hatırlıyorum,” dedi.

Kolyemi küçük parmağımın etrafına doladım. “Acaba...” Jeremiah’nın bana neyi merak ettiğimi sormasını bekleyerek oyalandım. Ama sormadı. Bana hiçbir şey sormadı.

Sessizdi.

İç çekerek camdan dışarı baktım. “Benim hakkımda hiç konuşuyor mu? Yani, bir şey söyledi mi?” dedim.

“Yapma,” diye çıkıştı.

“Neyi yapmayayım?” Kafam karışmış hâlde ona döndüm.

“Bana bunu sorma. Bana onu sorma.” Jeremiah sert, kısık bir sesle konuşuyordu ve onun daha önce, ben dâhil hiç kimseyle bu ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım. Çenesindeki bir kas seğiriyordu. Geri çekilerek koltuğuma sindim. Bana tokat atmış gibi hissediyordum. “Senin derdin ne?”

Jeremiah bir şey demeye, belki de özür dilemeye niyetlendi, ardından durup eğilerek beni kendine çekti –sanki çekim gücüyle yapmıştı bunu. Beni öyle sert bir şekilde öptü ki yüzündeki kıllar yanağıma battı. İlk aklımdan geçen, *herhâlde bu sabah tıraş olmaya vakit bulamadı*, oldu ama sonra ben de onu öpmeye, parmaklarımı yumuşak sarı saçlarında gezdirmeye başladım ve gözlerimi kapadım. Beni sanki boğuluyormuş da ben havaymışım gibi öpüyordu. Tutkulu, çaresiz bir öpücüktü ve hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

İnsanlar dünyanın durduğunu söylediklerinde bunu kastediyorlardı demek ki. O arabanın, o anın dışında bir şey yokmuş gibiydi. Sadece biz vardık.

Jeremiah çekildiğinde göz bebekleri kocamandı. Göz kırptı ve boğazını temizledi. “Belly,” dedi, sesi buğuluydu. Başka bir şey demedi, sadece ismimi söyledi.

“Hâlâ... Önemsiyor musun? Beni mi düşünüyorsun? Beni mi istiyorsun?”

O da hemen, “Evet. Evet, hâlâ,” dedi.

Sonra tekrar öpüşmeye başladık.

Conrad bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü ikimiz de aynı anda başımızı kaldırıp baktık.

Hemen ayrıldık. Conrad karşımızda bize bakıyordu. Arabanın yakınında durmuştu. Yüzü beyazdı.

“Hayır, durmayın. Sizi bölen benim,” dedi.

Sarsılarak dönüp uzaklaşmaya başladı. Jeremiah ile birbirimize korku dolu bir sessizlikle baktık. Sonra bir baktım, elim kapı kolunda, ayağa fırlamışım. Arkama bakmadım.

Onun peşinden koşup seslendim ama Conrad dönmedi. Kolunu tuttum, sonunda bana baktı ama gözlerinde öyle bir nefret vardı ki geri çekildim. Aslında bir bakıma istediğim bu değil miydi? Onun kalbini de benimkini kırdığı gibi kırmak? Ya da belki benim için acıma veya ilgisizlik dışında bir şey hissetmesi. Herhangi bir şey hissetmesi.

“Yani şimdi Jeremiah’dan mı hoşlanıyorsun?” Alaycı, zalim konuşmaya çalıştı ama aynı zamanda acı çekiyormuş gibi de çıktı sesi. Sanki cevabı önemsiyormuş gibi.

Beni sevindirdi bu. Ve üzdü.

“Bilmiyorum. Hoşlansam, bu senin için önemli olur mu?”

Bana baktıktan sonra, eğilip boynumdaki kolyeye dokundu. Tüm gündür gömleğimin altında gizlediğim kolyeye.

“Eğer Jeremiah’dan hoşlanıyorsan, neden benim kolyemi takıyorsun?”

Dudaklarımı ıslattım. “Senin odanı toplarken buldum onu. Bir anlamı yok.”

“Ne anlama geldiğini sen biliyorsun.”

Başımı salladım. “Bilmiyorum.” Ama elbette biliyordum. Bana sonsuzluk kavramını açıkladığı zamanı anımsıyordum. Ölçülemez, bir sonrakine uzanan bir an. O kolyeyi bana almıştı. Ne anlama geldiğini biliyordu.

“O zaman onu geri ver.” Elini uzattı. Elinin titrediğini gördüm.

“Hayır,” dedim.

“O senin değil. Onu sana hiç vermedim. Sen öylece aldın.”

İşte o zaman anladım. Sonunda. Önemli olan, düşünce değildi. Önemli olan, bunu karşındakine göstermekti. O kolyenin gerisinde yatan amaç yeterli değildi. Benim için değildi. Artık yetmiyordu. Beni içten içe sevdiğini bilmek yeterli değildi. Birine bunu söylemeli, onu önemseydiğinizi göstermeliydiniz. Ama o bunu yapmıyordu. Yeteri kadar yapmıyordu.

Conrad’ın, ona itiraz etmemi, yalvarmamı beklediğini görebiliyordum. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Uzun bir zaman çabalayıp kolyenin kopçasını açmaya çalıştım. Ellerimin titrediği düşünülürse, buna şaşmamak gerekirdi. Sonunda zinciri açtım ve ona geri verdim.

Çok kısa bir an Conrad’ın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Sonra her zamanki gibi, yüzü ifadesizleşti. Belki de bunu ben hayal etmiştim. Umursadığını.

Kolyeyi cebine attı. “O zaman git,” dedi.

Ben kımıldamayınca, sertçe, “Git!” dedi.

Bense bir ağaç gibi, yerime kök salmış, duruyordum. Ayaklarım âdeta taş kesilmişti.

“Jeremiah’ya git. Seni isteyen o,” dedi Conrad. “Ben istemiyorum. Hiç istemedim.”

Ben de tökezleyerek koşmaya, uzaklaşmaya başladım.

Kırk İkinci Bölüm

Hemen arabaya geri dönmedim. Önümde imkânsız seçimlerden başka bir şey yoktu. Olanlardan sonra Jeremiah'nın yüzüne nasıl bakardım? Biz öpüştükten ve ben Conrad'ın arkasından koştuktan sonra. Zihnim bir milyon değişik yöne gidiyordu. Dudaklarıma dokunup duruyor, sonra da eskiden kolyenin olduğu köprücük kemiğine elimi götürüyordum. Bir süre kampüsün etrafında dolandıktan sonra arabaya geri döndüm. Başka şansım var mıydı ki? Kimseye haber vermeden oradan ayrılamazdım. Hem eve dönüş için başka bir yolum da yoktu.

Sanırım Conrad da aynı şeyi düşünüyordu çünkü arabaya döndüğümde çoktan arka koltukta, camı indirmiş şekilde oturuyordu. Jeremiah arabanın kaportasının üzerinde oturuyordu. "Merhaba," dedi.

“Merhaba.” Başka ne diyeceğimi bilemeyerek tereddüt ettim. İlk defa zihin okuma bağımız beni yarı yolda bırakmıştı çünkü Jeremiah’nın ne düşündüğüne dair en ufak fikrim yoktu. Yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Arabaya bindi. “Eve dönmeye hazır mısınız?”

Başımı salladım, o da bana anahtarları fırlattı. “Sen kullan,” dedi.

Arabada Conrad beni tamamen görmezden geldi. Onun için artık yoktum, söylediğim onca şeye rağmen, bu, içimde ölme isteği uyandırdı. Hiç gelmemem gerekiyordu. Hiçbirimiz diğeriyle konuşmuyordu. İkisini de kaybetmiştim.

Susannah içinde bulunduğumuz berbat durumu görse ne derdi? Onu büyük hayal kırıklığına uğratmış olurdum. Hiç de yardımım olmamış, aksine işleri kötüleştirmiştim.

Tam da her şeyin yoluna gireceğini düşünürken, hepimiz ayrı düşmüştük. Bana uzun zaman gibi gelen bir süredir arabayı kullanıyordum ki yağmur yağmaya başladı. Yağmur iri damlalarla başladıktan sonra iyice arttı.

Jeremiah, “Görebiliyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diye yalan söyledim. Önümü zor görüyordum. Silecekler telaşla bir ileri bir geri gidiyordu. Trafik yoğunlaşmaya başlamıştı ve çok geçmeden neredeyse durma noktasına geldi. İleride polis arabasının ışıkları görünüyordu.

Jeremiah, “Kaza olmuş galiba,” dedi.

Bir saati geçkin süredir trafikteydik ki dolu yağmaya başladı.

Dikiz aynasından Conrad’a baktım ama yüzü ifadesizdi. Başka bir yerde dahi olabilirdi. “Arabayı kenara çeksek mi?”

Jeremiah saate bakarak “Evet. Bir sonraki çıkıştan çık ve bir benzin istasyonu bulabiliyor muyuz, bakalım,” dedi. Saat on buçuktu.

Yağmur dinmedi. Benzin istasyonunun park yerinde uzun bir süre oturduk. Yağmur gürültüyle iniyordu ama biz öyle sessizdik ki karnım guruldadığında bunu ikisinin de duyduğuna emindim. Sesi örtmek için öksürdüm.

Jeremiah arabadan fırlayıp benzin istasyonuna girdi. Geri geldiğinde saçları sırlıslıklaştırmış ve matlaşmıştı. Bana bakmadan, üzerime fıstık ezmeli ve peynirli krakerlerden attı. Kolunun tersiyle alnını silerek “Birkaç kilometre ötede bir motel var,” dedi.

Conrad, “Beklesek daha iyi olur,” dedi. Yola çıktığımızdan beri ilk kez konuşuyordu.

“Otoban neredeyse hiç ilerlemiyor. Beklemenin anlamı yok. Bence birkaç saat dinlenip sabaha yola çıkalım.”

Conrad bir şey demedi.’

Ben de krakerleri yemekle çok meşgul olduğum için bir şey demedim. Parlak turuncu, tuzlu ve pütürlüydüler, onları ardına ağzıma tıkıyordum. İkisine de isterler mi diye sormadım bile.

Jeremiah sanki onun uzun zamandır görüşmediği kuzeniymişim gibi, gayet kibarca, “Belly, ne yapmak istersin?” diye sordu.

Son krakerimi de yuttum. “Umurumda değil. Ne isterseniz onu yapın.”

Motele vardığımızda gece yarısı olmuştu.

Annemi aramak için banyoya gittim. Ona olanları anlattım. Annem de hemen, “Seni almaya geliyorum,” dedi.

Her yanımda, *evet, lütfen hemen gel*, demek istiyordu ama annemin sesi çok yorgun geliyordu ve zaten çok şey yapmıştı. Ben de, “Hayır gelme, sorun yok anne,” dedim.

“Önemli değil Belly. O kadar da uzak değil.”

“Gerçekten sorun değil. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız.”

Annem esnedi. “Motel güvenli bir bölgede mi?”

“Evet.” Gerçi tam olarak nerede bulunduğumuzu ve burasının güvenli bir bölge olup olmadığını bilmiyordum. Ama yeterince güvenli gözüküyordu.

“O zaman hemen uyu ve erkenden uyan. Yola çıktığınızda beni ara.”

Telefonu kapadıktan sonra, bir dakikalığına duvara yaslandım. Nasıl olmuştu da kendimi burada bulmuştum?

Taylor’ın pijamasını ve üzerine yeni kapüşonlumu giydim.

Dişimi fırçalarken ve lenslerimi çıkarırken ağırdan aldım. Oğlanların banyoyu kullanmak için bekleyebileceklerini umursamadım. Sadece, onlardan uzakta, yalnız başıma kalmak istiyordum. Geri geldiğimde, Jeremiah ile Conrad, yatağın iki yanında, yerde yatıyorlardı. İkisinin de bir battaniyesiyle bir yastığı vardı. Çok içten söylemesem de, “Siz yatağı alın,” dedim. “Siz iki kişisiniz, ben yerde uyurum.”

Conrad beni görmezden gelmekle meşguldü, Jeremiah da, “Yok, yatağa sen geç. Sen kızsın,” dedi.

Normal koşullar altında, onunla bu konuda tartışardım –kız olmamın yerde uyumakla ne ilgisi vardı ki? Ben bir kızdım, hasta değildim. Ama onunla tartışmadım. Çok yorgundum. Ve yataktaki yatmak istiyordum.

Yatağa tırmanıp örtülerin altına girdim. Jeremiah telefonun saatini kurdu ve ışıkları kapadı. Kimse birbirine iyi geceler dilemedi ve televizyonda iyi bir şeyler var mı diye bakmayı önermedi.

Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Üçümüzün en son ne zaman aynı odada uyuduğunu hatırlamaya çalıştım. İlk başta hatırlayamadım ama sonra aklıma geldi.

Sahile bir çadır kurmuştuk, ben de oğlanlara katılmak için o kadar yalvarmıştım ki sonunda annem onların beni de yanlarına almalarını sağlamıştı. Ben, Steven, Jeremiah ve Conrad. Saatlerce oyun oynamıştık ve ben üst üste iki kez kazanınca, Steven bana bir beşlik çakmıştı. Birden ağabeyimi o kadar özledim ki ağlamak istedim. İçimden bir yanımda, eğer Steven burada olsaydı işlerin bu kadar korkunç bir hâl almayacağını söylüyordu. Belki de bunların hiçbiri yaşanmayacaktı çünkü o zaman, arada olmak yerine, belki hâlâ onların peşinde koştu-racaktım.

Ama şimdi her şey değişmişti ve asla eskiye dönemezdik.

Yatakta yatmış tüm bunları düşünüyordum ki Jeremiah'nın horladığını duyup sinirlendim. Her zaman, yastığa başına koyar koymaz uyurdu. Sanırım olanlar karşısında da uykusuz kalmayacaktı. Ben de uykusuz kalmamalıydım. Jeremiah'dan uzaklaşarak diğer tarafa döndüm.

Sonra Conrad'ın yavaşça, "Daha önce seni hiç istemediğimi söylerken, bunda ciddi değildim," dediğini işittim.

Nefesim kesildi. Ne diyeceğimi, hatta bir şey dememin gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim, beklediğimin bu olduğuydu. Tam da bu an.

Konuşmak için ağızımı açarken Conrad yine aynı şeyi söyledi. “Bunda ciddi değildim.”

Başka ne diyeceğini dinlemek için bekledim.

Tek dediği, “İyi geceler Belly,” oldu.

Ondan sonra tabii ki uyuyamadım. Zihnim, düşünecek bir sürü şeyle doluydu. Conrad ne demek istemişti? Yani bizim birlikte olmamızı mı istiyordu? Tüm hayatım boyunca bunu istemiştim ama Jeremiah’nın arabadaki, samimi, beni isteyen ve bana ihtiyaç duyan suratı geliyordu aklıma. Ben de onu şimdiye dek hiç fark etmediğim kadar istiyor, ona ihtiyaç duyuyordum. Her zaman böyle miydi? Gerçi bu akşamdan sonra beni hâlâ istiyor mu, bilmiyordum. Belki de artık çok geçti.

Bir taraftan da Conrad vardı. *Bunda ciddi değildim.* Gözlerimi kapadım ve bu cümleyi tekrar tekrar söyleyişini canlandırımdı. Karanlıkta sesi peşimi bırakmıyor, beni dehşete düşürüyordu.

Orada hafif nefesler alıp her kelimenin üzerinde durarak uzandım. Oğlanlar uyumuştu, benimse her yanımda tamamen uyanık ve canlıydı. Gerçekten inanılmaz bir rüya gibiydi ve uyuymaya korkuyordum. Çünkü uyandığımda bitmiş olacaktı.

Kırk Üçüncü Bölüm

7 TEMMUZ

Jeremiah'nın alarmı çalmadan uyandım. Bir duş alıp dişlerimi fırçaladım ve bir gün önceki giysilerimi giydim.

Banyodan çıktığımda, Jeremiah telefondaydı, Conrad da battaniyesini katlıyordu. Bana bakmasını bekledim. Eğer sadece bana bakıp gülümseyerek bir şey deseydi, ne yapacağımı bilecektim. Ama Conrad bana bakmadı. Battaniyeyi dolaba geri koydu ve spor ayakkabılarını giydi. Bağcıklarını açıp daha sıkı bir şekilde bağladı. Bekleyip durdum ama bana bakmıyordu.

“Selam,” dedim.

Sonunda başını kaldırdı. “Selam,” dedi. “Bir arkadaşım beni almaya gelecek.”

“Neden?” diye sordum.

“Böyle daha kolay olacak. Beni Cousins’a arabamı alabileyim diye götürecek, J de seni eve geri götürür.”

“Hım,” dedim. O kadar şaşkındım ki hayal kırıklığını hazmetmem bir süremi aldı.

Orada hiçbir şey demeden birbirimize bakmaya devam ettik. Ama bu çok şey anlamına gelen bir sessizlikti. Gözlerinde, daha önce aramızda olanlarla ilgili hiçbir şey yoktu, ben de içimde bir şeylerin köktüğünü hissedebiliyordum.

Demek bu kadardı. Sonunda bitmiştik.

Ona baktım ve kendimi çok üzgün hissettim çünkü aklıma şu düşünce geldi: *Sana bir daha asla aynı gözle bakmayacağım. Bir daha asla o kız olmayacağım. Onu her uzaklaştırdığında koşarak sana geri gelen, her hâlükârda seni seven kız olmayacağım.*

Ona kızamıyordum bile çünkü o, Conrad’dı. Her zaman böyle biri olmuştu. O konuda asla yalan söylememişti. Verir, sonra verdiğini geri alırdı. O tanıdık acıyı, o kaybı, sadece onun bana verebildiği o üzüntüyü ta içimde hissettim. Bir daha asla kendimi böyle hissetmek istemiyordum. Asla. Asla.

Belki de bunu gerçekten öğrenebilmek için gelmiştim. Elveda diyebilmek için.

Ona baktım. *Eğer çok cesur ya da çok dürüst olsaydım bunu ona söylerdim,* diye geçirdim içimden. *Söylerdim, ikimiz de bunu bilirdik ve lafımı geri alamazdım.* Ama o kadar cesur ya da dürüst değildim, o yüzden tek yaptığım ona bakmak oldu. Sanırım o da bunu biliyordu.

Seni serbest bırakıyorum. Seni kalbimden çıkarıyorum. Çünkü bunu şu an yapmazsam, asla yapamayacağım.

Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

Jeremiah telefonu kapayıp Conrad’a, “Dan seni almaya geliyor mu?” diye sordu.

“Evet. Ben burada takılıp onu bekleyeceğim.”

O zaman Jeremiah bana baktı. “Ne yapmak istersin?”

“Seninle gitmek istiyorum,” dedim. Çantamı ve Taylor’ın ayakkabılarını aldım.

Jeremiah ayağa kalkıp çantamı omzumdan aldı. “O zaman gidelim.” Conrad’a da, “Evde görüşürüz,” dedi.

Hangi evi kastettiğini merak ettim. Yazlığı mı yoksa gerçek evlerini mi. Ama sanırım bunun önemi yoktu.

“Hoşça kal Conrad,” dedim. Elimde Taylor’ın ayakkabıları-yla kapıdan çıkarken, onları giymekle uğraşmadım. Arkama bakmadım. Ve orada, o anda, ilk giden olmanın verdiği o tatmini hissettim.

Otoparka doğru yürürken Jeremiah, “Ayakkabılarını giysen iyi olur belki, ayağına bir şey batabilir,” dedi.

Omuz silktim. Sanki bu mantıklı bir cevapmış gibi, “Bunlar Taylor’ın ayakkabıları,” dedim. “Ayağıma küçük geliyorlar,” diye de ekledim.

Jeremiah, “Sen kullanmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sorun değil. Sen kullan,” dedim.

Jeremiah yolcu tarafına gelip benim için kapıyı açarak “Ama arabamı kullanmayı çok seversin,” dedi.

“Biliyorum. Ama bugün canım yanda oturmak istiyor.”

“İlk önce gidip kahvaltı yapmak ister misin?”

“Hayır,” dedim. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

Çok geçmeden yoldaydık. Camımı sonuna dek indirmiştım. O yüzden de kafamı camdan dışarı çıkarmış, saçlarımı her yöne

doğru uçuşturuyordum. Steven bir keresinde bana, kızlar arabada başlarını camdan çıkarıp giderlerken, böceklerin ve bir sürü şeyin saçlarına takıldığını söylemişti. Ama umurumda değildi. Verdiği hissi seviyordum. Kendimi özgür hissettiriyordu.

Jeremiah bana bakarak “Bana eski köpeğimiz Boogie’yi hatırlatıyorsun. Arabada kafasını camdan çıkarıp gitmeye bayılırdı,” dedi.

Hâlâ o kibar ses tonunu kullanıyordu. Mesafeli.

“Hiçbir şey söylemedin. Önceden olanlarla ilgili,” dedim. Ona bir baktım. Kalbimin kulaklarımda attığını işitebiliyordum.

“Söylenecek ne kaldı?”

“Bilmiyorum. Çok şey,” dedim.

“Belly...” diye başladı. Sonra durup nefes verdi ve kafasını salladı.

“Ne? Ne diyecektin?”

“Hiçbir şey,” dedi.

Ben de uzanıp elini tutarak parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Uzun zamandır yaptığım en doğru şey gibi geldi bu.

Elimi bırakacağından korktum ama bırakmadı. Eve dönene dek ellerimiz öyle kaldı.

Birkaç Sene Sonra

*S*onsuza dek ifadesini düşününce, aklıma hep aynı erkek gelirdi. Hayallerimde, geleceğim belliydi. Kesindi.

Ama bunu bu şekilde hayal etmemiştim. Şakır şakır yağan yağmurun altında, beyaz elbisemin içinde arabaya koşuyordum. O önden koşuyor, yolcu kapısını bana açıyordu.

Bana, “Emin misin?” diye sordu.

Ben de arabaya binerek “Hayır,” dedim.

Gelecek belirsiz. Ama hâlâ benim geleceğim.

Teşekkür

Pippin Properties'den Emily van Beek'e, Holly McGhee'ye ve Elena Mechlin'e, S&S'dan Emily Meehan ve Julia Maguire'a en içten minnetlerimi sunarım. İlk okuyucularım Caroline, Lisa, Emmy, Julie ve Siobhan'a da teşekkürler. Hepinizi tanıdığım için çok şanslıyım.